உ

கணபதி துணை.

திருக்கரச்சின்ன ஸ்தல புராணம்.

என்னும்

கணிகாரவனமாஹாத்மியம் ॥

இஃது

கும்பகோணம் அத்வைதஸபாபண்டிதர்

பிரமஸ்ரீ க. ச. கிருஷ்ணசாஸ்திரிகளவர்களால்

மொழிபெயர்க்கப்பட்ட தமிழ்வசனத்துடன்கூட

பல சிவநேசர்களுடைய வேண்டுகோளின்படி

பொன்னிறை

K முத்துராமசிவாசாரியார் குமாரர்

M இராமநாதசிவாசாரியார் அவர்களால்

"சாரதா விலாஸ அச்சுக்கூடத்தில்"

MARAIMALAI ADIGAL LIBRARY

கும்பகோணத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டது

பிரமாதீச வருஷம் வைகாசி-மீ

1913.

இதன் விலை ரூபாய் 1—0—0.

அறிவிப்பு.

திருச்சோழநாட்டில் வில்வாரண்ணியமென்கிற திருத்துறைப்பூண்டிக்கடுத்த பாம்புகுந்தநல்லூரில் வஸிக்கும் மகா-ா-ா-ஸ்ரீ கனம் பஞ்சநத முதலியாரவர்கள் இவ்வருமை வாய்ந்த ஸ்தலபுராணத்தை ஸகல ஜனங்களுடைய உபகாரத்திற்க்காக தமிழின் வசன நடையாக அச்சிட்டு வெளிப்படுத்த வேணுமென்றெம்மை கேட்டுக்கொண்டபடியால் இஸ்தலபுராணம் 9-அத்தியாயம் இருந்ததை எடுத்தெழுதி வேதாரண்ணியம ஸ்தலபுராணம் தமிழுரைசெய்தச்சியற்றிய கும்பகோணம் அத்துவைத ஸபா பண்டிதர் பிர்மஸ்ரீ க. ச. கிருஷ்ணசாஸ்திரிகள் அவர்களால் தமிழில் மொழிபெயர்த்து அநேகம் பிரபுக்களுடைய திரவியஸஹாயத்தை முன்னிட்டு . ஸம்ஸ்கிருதமும் தமிழ் உரையும் இரண்டும் சேர்த்து அச்சியற்றிய எனது சிரமத்தை சிவநேசச்செல்வர்களிதை வாங்கிப் பார்த்து சிவபுண்ணியத்தை அடைந்துய்யுமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

M. இராமநாதசிவாசாரியார்.

திருக்காச்சின்னஸ்தலபுராணம், ரூ 1—0—0,

இப்புஸ்தகம் வேண்டுமென்பவர்கள் அடியில் கண்ட விலாஸதாரிடம் நேரிலாவது வி. பி. மூலமாயாவது பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

M. இராமநாதகுருக்கள்,
பாம்புகுந்தநல்லூர்,
ஆலத்தம்பாடி போஸ்ட்,
திருத்துறைப்பூண்டித்தாலூகா.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்கைச்சினம் பண், சீகாமரம்.

தையலோர் கூறுடையான் றண் மதிசேர் செஞ்சடையான்
மையுலாமணிமிடற் றான் மறை விளங்கு பாடலா
னெய்யுலாமூவிலை வேலேந்தி நிவந்தொளிசேர்
கையுடையான் மேவி யுறை கோயில் கைச்சினமே. (1)

விடமல்கு கண்டத்தான் வெள்வளையோர் கூறுடையான்
படமல்கு பாம்பரையான் பற்றார் புரமெரித்தா
னடமல்கு மாடலினா னான்மறையோர் பாடலினான்
கடமல்கு மாவுரியா னுறை கோயில் கைச்சினமே. (2)

பாடலார் நான்மறையான் பைங்கொன்றை பாம்பினொடுஞ்
சூடலான் வெண்மதியந் துன்று கரந்தையொடு
மாடலானங்கை யனலேந்தி யாடரவக்
காடலான் மேவி யுறை கோயில் கைச்சினமே. (3)

பண்டமரர் கூடிக்கடைந்த படுகடனஞ்
சுண்டபிரானென்றிறைஞ்சியும்பர் தொழுதேத்த
விண்டவர்கடொன்னகர மூன்றுடனே வெந்தவியக்
கண்ட பிரான் மேவி யுறை கோயில் கைச்சினமே. (4)

தேய்ந்துமலி வெண்பிறையான் செய்யதிருமேனியினான்
வாய்ந்திலங்கு வெண்ணீற்றான் மாதினையோர் கூறுடையான்
சாய்ந்தமரர் வேண்டத் தடங் கடனஞ்சுண்ட னங்கைக்
காய்ந்த பிரான் மேவி யுறை கோயில் கைச்சினமே. (5)

மங்கையோர் கூறுடையான் மன்னு மறை பயின்று
னங்கையோர் வெண்டலையா னாடரவம் பூண்டுகந்தான்
திங்களொடு பாம்பணிந்த சீரார் திருமுடிமேற்
கங்கையினான் மேவியுறை கோயில் கைச்சினமே (6)

வரியரவே நாணாக மால்வரையே வில்லாக
வெரிகணையான் முப்புரங்களெய்துகந்த வெம்பெருமான்
பொருசுடலை யீமப்புரங் காட்டான் போர்த்ததோர்
கரியுரியான் மேவியுறை கோயில் கைச்சினமே (7)

போதலவு கொன்றை புனைந்தான் றிருமுடிமேன்
மாதுமையாளஞ்சமலையெடுத்த வாளரக்க
னீதியினாலேத்த நிகழ்வித்து நின்றநங்
காதலினான் மேவியுறை கோயில் கைச்சினமே. (8)

மண்ணினை முன் சென்றிரந்த மாலுமறையவனு
மெண்ணறியா வண்ணமெரியுருவமாயபிரான்
பண்ணிசையாலேத்தப் படுவான் றன்னெற்றியின் மேற்
கண்ணுடையான் மேவியுறை கோயில் கைச்சினமே (9)

தண் வயல் சூழ் காழித் தமிழ் ஞானசம்பந்தன்
கண்ணுதலான் மேவியுறை கோயில் கைச்சினத்தைப்
பண்ணிசையா லேத்திப் பயின்ற விவை வல்லார்
விண்ணவரா யோங்கி வியனுலகமாள்வாரே. (10)

ஸ்ரீ சுவேதவலபாம்பாஸமேத

கரச்சின்னமூர்த்தயே நம:

உ

சிவமயம்

சிவாலய ஜீர்ணோத்தாரண பிரகடன பத்திரிகை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ சுவேத வலயாம்பா ஸமேத கரச்சின்ன மூர்த்தயே நம:.

சைவத்தின் மேற்சமயம் வேறிலை யதிற்சார் சிவமாம்
தெய்வத்தின் மேற்றெய்வமில்லெனு நான்மறைச்செம்பொ
மைவைத்த சீர்த்திருத்தேவாரமுந் திருவாசகமும், [ருள்வாய்
உய்யவெனைக்கரசசெய்தநால்வர் பொற்றாளெமதுயிர்த் துணையே

உலகெலா முணர்ந்தோதற்கரிய ஸ்ரீசச்சிதானந்த ஸர்வஞ்ஞத்வாதிஷாட்குண்யபரிபூர்ண வாக்கு மனோதீத கோசர ஸ்வரூப சிவஜோதியானது ஸ்ரீ வன்மீகத்திருவருட் பெருஞ்சோதியாய் ஸகளீகரித்தது அத்திருவருட்குறியின்றும், ஸ்ரீ வீதிவிடங்க தியாகராஜமூர்த்தத்தப்பசுபதியாய் ஆவிர்ப்பவித்ததும், பாற்கடலுறைவோன் மார்ப்பகம்பயந்ததும், கற்பகநாட்டார்களிப்புற விருந்ததும், பொன்னாட்டாரும் பொலிவுறுமாரூரின் தென் திசையில் மூன்றுலகங்களும் புகழ்பெற்றோங்கிய சந்திரநதிஸமீபத்தில் கோங்குவனமென்றும், கைச்சின்னமென்றும் வழங்காநின்ற திவ்விய க்ஷேத்திரத்தில் இந்திராணி கேள்வனை தேவேந்திரமகாராஜாவுக்கு கௌதமமகரிஷியால் நேரிட்ட சாபத்தை விலக்கியதும், அகஸ்தியமுனிவருக்கு பிர்ம்மஹத்திதோஷத்தை விலக்கியதும்,

இதுபோலின்னமனேக வைபவங்களோடு கூடினதாயும், ஸம்மந்தமூர்த்தி ஸ்வாமிகளால் பாடல் பெற்றதாயுமுள்ள ஸ்ரீ வெள்வளைநாயகி ஸமேத கரச்சின்னமூர்த்தியாலயம் தீர்த்தங்கள் மிகவும்ஜீர்ணமாயிருக்கின்றது. நாம் பெருதற்கரிய மானிடயாக்கையைப் பெற்றதற்கான பயன் சிவபெருமானைத் துதித்துப் பாடியும், சிவகைங்கரியங்களைச்செய்தலே விசேஷம். இதற்குப்பிரமாணம்:- திருவலஞ்சுழிதேவாரம

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனூர்

பண், இந்தளம்.

என்னபுண்ணியஞ்செய்தனை நெஞ்சமேயிருங்கடல்வையத்து
முன்னைநீபுரிநல்வினைப்பயனிடைமுழுமணித்தரளங்கள்
மன்னுகாவிரிசூழ்திருவலஞ்சுழிவாணனைவாயாரப்
பன்னியாதரித்தேத்தியும் பாடியும் வழிபடுமதனாலே.

அத்தகய சிவபணிகள் செய்யில் சிவபெருமான் நமக்கு இவ்வுலகத்துள்ள இனிமையை விளைவிக்கும் உயிர்த்தோழர்களைப் பார்க்கிலும் இனிமையை விளைவித்து நீங்காத உயிர்த்தோழராயிருந்து இனிமையை விளைவிப்பார். இதற்குப்பிரமாணம்:— திருவிடைமருதூர் தேவாரம்,

திருநாவுக்கரசு நாயனூர்

திருக்குறுந்தொகை.

கனியினும் கட்டிபட்ட கரும்பினும்
பனிமலர்க்குழற் பாவை நல்லாரினுந்
தனிமுடி கவித்தாளுமரசினு
மினியன்றன்னடைந்தார்க்கிடை மருதனே.

இவ்வாறு ஈசுவரகைங்கர்யங்களைச் செய்து சிவநேசத்தைப் பெறுவதேனும் கரச்சின்னேசராலயம் தீர்த்தங்களை ஜீர்

ணோத்தாரணஞ் செய்தவன் பயன் முன் ஆலயநிர்த்தாரணஞ் செய்தவர்களடையும் பயனைப்பார்க்கிலும் ஆயிரமடங்கதிகபலனை யடையப் பெறும். இதற்கு பிரமாணம்,

சிவபுண்ணியத்தெளிவு.

மாதவர் மடங்களாதி வரதன் மந்திரங்களாதி
நாதமாமிலிங்கமாதி நளினபுட்கரணியாதி
சேதமுற்றிடின் முன்போல் செய்கின்றோர்க்குருபலன்றா
னோதுமுன் செய்தோர்தம்மிலாயிரங் குணிதமோங்கும்.

புண்ணியங்களில் மிக்க உன்னத ஸ்தானம் பெற்ற சிவாலய ஜீர்ணோத்தாரண சிவகைங்கரியமானது பக்தியிற் சிறந்த தனவான்களுக்கும் அரிதாயிருப்ப மார்க்கநெறியை அறியாத என்னை இச்சிவபணிசெயச்சொல விழுத்தது ஸ்ரீகரச் சின்னேசுவர திருவருளைக்கட்டிறனே யன்று மற்றொன்றன்றென்க சிவபணிசெய்வாரும் செய்தற்குப்பொருளுதவி புரிவாரும் முக்தியடைவார். இதர்க்கு பிரமாணம்,

சைவ சமய நெறி.

"திருப்பணிசெய்வாரும் சிவனையுன்னிச செம்பொன்
விருப்புடனீவார் பெறுக வீடு."
"உய்வாருதவு நிதி வாங்கித் திருப்பணியைச்
செய்வார்பெறுக சிவம்."

இத்தகைய க்ஷேத்திரத்தில் ஆலயம் தீர்த்தம் முதலிய ஜீர்ணோத்தாரணஞ் செய்யும் சைவாபிமானசீலர்கள் அடையும். பலனை சிவபெருமானலன்றி, எனையோர்களால் சொல்லுந் திறனன்றாம். ஆதலால், சிவகைங்கரியங்களைச் செய்வார் பெறுவது சுத்தமாயாபுவபோகமாகிய சிவபதமேயாம். அதனை யித்தன்மையதென அளவை முகத்தால் ஒருவாறு கூறின் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளுக்கு சமணர்களால் நேர்ந்த தீங்கானது நன்மையாய் முடிந்து நுகர்ந்த இன்

பத்தை ஒக்கும். இதற்கு பிரமாணம்,

மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்
வீசுதென்றலும் வீங்கிளவேனிலும்
மூசுவண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
ஈசனெந்தை இணையடி நீழலே.

சைவாபிமான சீலர்காள்! ஈசுவரன் மானிடசரீரத்தை ஆன்மாக்களுக்கு அநுக்கிரகிப்பது தனதுபணியின் நிமித்தமாம்.

"மானிடப்பிறவிதானும் வகுத்தது மனவாக்காய
தானிடத்தைந்துமாடுமரன் பணிக்காக வன்றோ
வானிடத்தவருட் மண்ணில்வந்தரன்றனை யர்ச்சிப்பர்"

என வரும் சிவஞானசித்தியாரினும் நன்கு விளங்கும்.

சிவநேசர்கள் தங்களிடத்துள்ள திரவியத்தில் மூன்றிலிரண்டு மடங்கு செலவிடவேண்டுமாகலான் அவ்வாறு செலவிடுங்கால் உடன்படுவோர் முதற்கண் எவனவர் பொருளுதவிபுரிபவர் முதலிய ஒன்பதின்மரும் தம்முள் சமத்துவமாகி புண்ணியத்தை அடைவார்கள்.

இரப்பவர்க்கீயவைத்தா ரீபவர்க்கருளும் வைத்தா
கரப்பவர் தங்கட்கெல்லாம் கடு நரகங்கள் வைத்தார்
பரப்புநீர் கங்கைதன்னை படர்சடைமேலும் வைத்தா
ரரக்கனுக்கருளும் வைத்தாரையனை யாரநாரே.

என வருப திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவாக்கின்படி உதவி புரிவதினும் சிவதர்மங்களுக்கு செலவிடின் மிக்க புண்ணியமாதலான் தாமும் தங்கள் தங்கள் சிவனடிச் செல்வங்களுக்கு இச்சிவாலயப்பணி நடைபெறுமாறு செய்தல் வேண்டுமென்று திருவருளைச் சிந்திக்கப்படுகிறது. சுபம் சுபம

பொன்னினா முத்துராமசிவாசாரியார் குமாரர்,
இராமநாத சிவாசாரியார்.
பாம்புருந்த நல்லூர் வாஸி.

உ

ஸ்ரீஸாம்பாய ஸர்வேஶ ப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ: ப்ராரம்ப: ॥

ப்ரதமோऽத்யாய: ॥

உபோத்காத:

[illegible]

[illegible]

உ

திருக்கைச்சின்ன மாகாத்மியம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

கதையின் வரலாறு.

முன்காலத்திலொருக்கால் மிகவும் பரிசுத்தமான நை

[illegible] ப்ரஹ்மவாதிந: । [illegible] ॥௨॥ [illegible]
[illegible] ॥௩॥ [illegible]
[illegible] ॥௪॥ [illegible]
[illegible] ॥௫॥ ஷட்விம்ஶதிஸஹஸ்ராணாம் ருஷீணாம் பாவிதாத்ம

மிசாரணியமென்கிற தபோவனத்தில் வெதுஜன்மங்கள் கொட்டு வேதங்களை நியமத்துடன் அத்தியயனஞ்செய்து அவைகளினர்த்தங்களை உள்ளபடியுணர்ந்து அவைகளில் விதிக்கப்பட்ட நித்தியநைமித்திககாமியகர்மங்களை நிஷ்காமியமாக அனுஷ்டித்து ஈச்வரனுக்கர்ப்பணம் பண்ணி ஈசனுடைய அனுக்கிரகத்தால் காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாத்ஸரிய மென்கிற மனதின்மலங்களையகற்றிச் சித்தசுத்தியையடைந்து விஷயங்களில் வெறுப்புற்று மோக்ஷத்தில் விசேஷவிருப்பங்கொண்டு அதற்குச் சாதனமான அத்துவைதப்பிரமசாக்ஷாத்காரத்திற்காகச் சித்தவிருத்தியின் ஒருமை பெற யமம், நியமம், ஆஸநம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தியானம், தாரணம், ஸமாதி யென்கிற அஷ்டாங்கயோகங்களை யப்பியசித்து ஆதியந்தமற்ற சுத்தசித்தான பரமாத்மாவே அகிலலோகங்களையுமாதரிக்கவேண்டி அளவற்ற நித்தியகல்யாணகுணங்களுடன் திவ்வியமங்களசரீரத்தோடாவிர்ப்பவித்த ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய செந்தாமரையலரடியைச்சிந்தையிலிருத்தித்தவஞ்செய்யும் சௌனகர் முதலான மகாமுனிவர்கள் ஸபைகூடி ஈசுவரனுடைய விசித்திரங்களான சரித்திரங்களைச்சொல்லிக்கொண்டுவருஞ் சமயத்தில் முக்தியின் ஸ்வரூபத்தையும், அதின் சாதனத்தையும் விசாரித்துக்கொண்டுவந்தார்கள். அத்தருணம்

நார்த்தம் । தேஷாம் ஶிஷ்யப்ரஶிஷ்யாணாம் ஸர்வ்யாகதந்த்ரம் நஶக்யதே ॥௬॥ அத்ராதோ ஹாரீதஸாத்வ்யாஸஶிஷ்யா ஹாரீதாநி: । அநேகேந்த்ரஶாரண்யம் ஸம்ப்ருத: பாரா ணிகாதத: ॥எ॥ ததோ கதம் தாநீம் த்வஷ்டா ஜயேத்வ பால க்ஷ । அபுத்ராம்ஸ்தே ப்ரஜயாதோஸாநுத்ரநயஶாநகாத்ர யஃ ॥அ॥ ஸாமவேதவிஷ்டம் தம் ஸம்ப்ரதோஸ்மிந் பாலே ஶாலே । பஞ்சாஶ: பரதம் கதாஹ்யம் யோகாநந்தஹ காங்க்ஷயா ॥௯॥ ரிஷய:—ஸம்ப்ரத யதோத்ர தக்ஷஸ்ஷ வாக தம் தாநிபாஹ்ய । ப்ரோ தவாம்ஸம் பாராணாநி வ்யாஸாத த்வஸீஸாதாக ॥௰॥ அசஸவ்யப்ராணாநாதஶ்யஜ்ஞா நவி ஹாரீதே க । யாநியாநி பாராஸம்ப்த க்ஷிதாநி க்ஷ யாநதே ॥கக॥ தாநி தீர்த்தாநி ஸர்வாணி ஸேவிதாநி ப்ரோ

அகிலாண்டகோடிப்பிரமாண்டநாயகனை நாராயணனே திருவுருவாய் வந்த வியாஸமகாமுனிவரால் தரமோபதேசிக்கப்பட்ட பதினெண்புராணங்களையுமந்தந்தத் தபோவனங்களிலிருக்கின்ற உத்தமமான முனிவர்களுக்குபதேசிகனாக்கொண்டு சஞ்சரிக்கும் சிவபக்தசிகாமணியாகிய சூதமுனிவரந்த நைமிசவனம் வந்தார். அப்பொழுது அக்கினிபோல விளங்காநின்ற சூதமுனிவரைக்கண்டு திடுக்கிட்டெழுந்திருந்து எதிர்கொண்டழைத்து வந்து ஆஸனத்திலிருத்தி அர்க்கிய பாத்திய ஆசமனங்கள் கொடுத்து ஓ! மகாநுபாவா! ஜீவேசுவரஜகத்துக்களின் தத்துவத்தை நன்றாயுணர்ந்து அவைகளுக்கதிஷ்டானமான சச்சிதானந்த ஸதாசிவத்தைத்தானாகத் தியானித்துத் தன்மயமாய் ஜீவன்முக்திநிலைபெற்ற சூதமகாமுனிவரே! நல்லவா, நாங்கள் செய்த தவத்தின் பலத்தால் பக்குவமுள்ள சிஷ்யனுக்குப் பக்கத்தில் குருவென்கிற பழமொழி தவறாவண்ணம் தானாகவே வந்த தயாநிதியே! முன்னும்மாலுபதேசிக்கப்பட்ட மகாதீர்த்தங்கள் யாவற்றிலும் ஸ்நானஞ்செய்தும் மோ

காரிண: । தேஷாம் ஸர்வேஷாமேவ பாபாநாம் ப்ராயஶ்சித்தமந-
த்தமம் ॥௧௨॥ இதாநீம் தே மஹாபாக [illegible] ।
யத்ர ஸ்நாத்வா நர: ஸத்யோ மோக்ஷைக தீர்த்தம் பாபவிநாஶநம் ॥௧௩॥
குஹ்யாத்குஹ்யதரம் பாராயணஜ்ஞ ஸர்வஶாஸ்த்ரவிஶாரதா: । ப்ரஸீதா
[illegible] ஹ்ருதே ப்ரோக்தம் [illegible] ॥௧௪॥
ஸூத: [illegible] ப்ரஹ்ருஷ்டோ விப்ரா [illegible]
[illegible] । பாராயண [illegible] ஶ்ருணுத்வம்
[illegible] ॥௧௫॥ [illegible]
[illegible] । [illegible]
[illegible] ॥௧௬॥ [illegible] தீர்த்தம்
பாபஹரம் [illegible] । [illegible]
[illegible] ॥௧௭॥ [illegible]
[illegible] । [illegible] க-
ர்ணிகாரவநாஹ்வயம் ॥௧௮॥ [illegible]

க்ஷத்திற்கு முக்கியசாதனமான பிரமஸாக்ஷாத்காரமெங்களுக்குண்டாகவில்லை; ஆகையால் பாபக்கூட்டங்களாகிற பஞ்சுப்பொதிகளைக்காட்டுக்கனல்போல் நீற்றிக்கருதவரிதான சச்சிதானந்தஸ்வரூபஸாக்ஷாத்காரசாதனமாயுமதிரகசியமாயுமிருக்கின்ற மகாதீர்த்தத்தைக்கேட்கக் குதூகலத்தோடு கூடின வெங்களுக்குபதேசிக்கவேண்டுமென்று சௌநகாதிமுனிவர்கள் வினவ; அவர்களை நோக்கிச் சூதமுனிவர் சொல்லுகின்றார்:— ஓ சௌநகாதிமுனிவர்களே! உங்களால் கேட்கப்பட்ட விஷயமானது ஜகத்திற்கு ஹிதமாயுமதிகரகசியமாயுமுள்ளது, இதுவரை யொருவருக்குஞ் சொன்னதில்லை. உங்களுடையப் பிரீதிக்காகச் சொல்லப் போகின்றேன். சாவதானமாகக்கேளுங்கள். அதென்னவென்றால் திருவாரூருக்குத்தென்புரமொருயோஜனதூரத்தில் கர்ணணிகாரவநமென்றொரு திவ்வியஸ்தலமிருக்கின்றது. அவ்வி

[illegible] । तस्यैव दक्षिणे भागे [illegible] ततः ॥१९॥ वज्रतीर्थमिति ख्यातं वज्रपाणिविनिर्मितम् । तस्यैवोत्तरभागे तु ऐन्द्रं तीर्थमिति स्मृतम् ॥२०॥ [illegible] । यक्षकिन्नरगन्धर्वसिद्धविद्याधरैर्वृतम् ॥२१॥ ब्रह्महत्यादिपापानां [illegible] ॥२२॥ सर्वेषामपि तीर्थानां [illegible] लोकपावनम् । [illegible] ॥२३॥ [illegible] तीर्थं [illegible] ॥२४॥ [illegible] ॥२५॥ [illegible]

டத்தில் காச்சின்னமென்கிற பெயரோடுகூட ஜகதீசன் விளங்குகின்றான். ஈசனுக்குத் தென்புறத்திலன்பகுதி தூரத்தில் வச்சிராயுதத்தால் வெட்டப்பட்ட வச்சிர தீர்த்தமொன்றிருக்கின்றது. அதின் வடபாகத்திலிந்திர தீர்த்தமென்றொரு தீர்த்தமிருக்கின்றது. அது தரிசித்தமாத்திரத்தில் பஞ்சமகாபாதகங்களைக்கூடப் பரிகரித்துப் புத்திமுத்திகளையளிக்கும். அதில் ஸ்நானஞ்செய்தவர்கள் தனக்குமுந்தின பேர்களில் தந்தையின் வம்சத்தில் கோடி, தாயின் வம்சத்தில் கோடி, தனக்குப் பிந்தினவர்கள் கோடி, ஆக மூன்று கோடி பந்துக்களுடனீசனோடுகூடக்கைலையின் கிரியில் திவ்வியபோகங்களையனுபவித்துப் பிறகு கைவல்யத்தையுமடைவார்கள். முனிவர்களே! இப்பாரிலுள்ள தூளிகளைக்கணக்கிட்டாலும் கணக்கிடலாம். ஆகாசத்திலுள்ள நக்ஷத்திரங்களைக் கணக்கிட்டாலும் கணக்கிடலாம். இந்திர தீர்த்தத்தின் மகிமையா

इन्द्रतीर्थस्य माहात्म्यं शेषेणापि न शक्यते ॥
॥२६॥ [illegible] ।
चतुर्भुजाः पीतवासाः [illegible] ॥२७॥
इन्द्रतीर्थजलं स्पृष्ट्वा सर्वपापैः प्रमुच्यते ।
[illegible] ॥
॥२८॥ [illegible]
[illegible] ।
[illegible] ॥२९॥ [illegible]
[illegible] ।
[illegible] ॥३०॥ [illegible]
[illegible] ॥
॥३१॥ [illegible] ।

னது ஆதிசேஷனாலுங்கூடக்கணக்கிடமுடியாது. சகலமான தேவர்களுமிந்திர தீர்த்தத்தில் மனோலாப வசித்திருக்கின்றார்கள். இந்திர தீர்த்தத்தைக்கண்டால் பார்த்தவனுடைய புண்ணியமெண்ணமுடியாது. இந்திர தீர்த்தத்தின் ஜலத்தைத் தொட்டமாத்திரத்தில் சகல பாபங்களும் பறக்கும். அந்த ஜலத்தை ஸ்பரிசித்தவன் கையிலையையடைந்து கைலாஸபதத்தையடைவான். இந்தக்கோங்குவனம் பரிசுத்தம். முனிவர்களே வெகுவாய் சொல்லுவானேன். இந்த வனத்தை மனதினால் நினைத்தவனுங்கூட மகாபாதகங்களினின்றும் விடுபடுவான். முனிவர்களே! யமலோகத்திலெவ்வளவு தண்ணீரருந்தினாலுந்தணியாத தாகமென்ன, ஊன் தண்ணீர் நிறைந்த கிணறென்ன, கரை கடக்கமுடியாத வைதரணீநதியென்ன, பசியால் தன்னுடலைப்பிடுங்கித்தின்று தாகத்தால் தன் மூத்திரத்தைக் குடிக்கவேண்டிய நரகமென்ன, மழுவாய்க்காய்ச்சப்பட்ட சூலம் பாற் முதலானதென்ன, அமேத்யக்குளம், இரத்தக்கிணர், முள்ளுமரமேறல், புழுக்களையும் நாய்மாம்

ஸ்வமாம்ஸபோ⁴ஜநஞ்சைவ வஹ்நிஜ்வாலாப்ரவேஶநம் ॥௧௨॥
ஶிலாவ்ருஷ்டிம் வஹ்நிவ்ருஷ்டிம் நரகம் காலஸூத்ரகம் । க்ஷாரோத³கம் சோஷ்ணதோயம் ஶிலாபாதம் ததை²வ ச ॥௧௩॥
ஏதாநி நரகாண்யத்ர [illegible] । [illegible] ॥௧௪॥ [illegible] ॥௧௫॥ [illegible] ॥௧௬॥ [illegible] ॥௧௭॥ [illegible] ॥௧௮॥ [illegible] ॥௧௯॥ [illegible]

ளைக்கையுந் தின்று இரத்தத்தைக் குடித்தலென்ன, அக்கினிப்பிரவேசமென்ன, கல்மழை, கனல்மழை, காலபாசம், மழுவாய்க்காய்ச்சப்பட்ட ஜலம், உப்புத்தண்ணீரிவைகளால் ஸ்னானம், கல்லெறி, தலைகீழாகத் தூக்கிக்கனலில் வாட்டுதல், கல்லால் செய்யப்பட்டயந்திரத்திலரைத்தல், தண்ணீரில்லாத காட்டில் கொதித்த மணலிலும் கனலிலும் பிரட்டல், அமேத்தியத்தைப்பூசுதல், அமேத்தியத்தைத்தின்று வீரியத்தைக் குடித்தல், கனல் பரக்கக்காய்ந்த மணலாலுமுழுக்காட்டி, காய்ந்த இருப்பூசிகளையும், கல்துண்டுகளையும் சிலேஷ்மத்தையும் பக்ஷிக்கச்செய்து, பித்தத்தைக் குடிக்கவுஞ் செய்து, மழுவிலும் ஊசிகள் கத்திகள் நிறைந்த படுக்கைகளிலும் படுக்கச்செய்தல், கத்தியால் நாரங்காய்போல் கீறி உப்பைத்திணித்து வாயிலும் மூக்கிலும் காதிலும் காய்ந்த

ந்து । க்ஷீராம்பா³வாநம் நரகம் த்³வாத³ஶ்யாம் ஶுக்லபக்ஷ-
கே ॥ ௨௦ ॥ ஏதாநி நரகாணி ஸர்வாணி நஶ்யந்தி பாதகை: ॥
க்ஷீராம்பா³ஸ்நாநமாத்ரேண ஸர்வம் ஹோமோத்ஸவாஜ-
ந்து ॥ ௨௧ ॥ ஸ்நாயாந்நைவோத்தம ஸ்நாநம் ஹஸ்தே ஸூர்யோதயே ச ।
ஶுஷ்காந்நம் பி³த்³வாநம் த்³வாத³ஶ்யாம் க்ஷணேக்ஷணே ॥ ௨௨ ॥
ஸத்³ய: ஸ்நாநம் தீர்த²ஸ்நாநம் ஸ்நாநஸந்த்⁴யாதி³ ச । த்³வாத³ஶ்யாம்
நாம் ஶுத்³த⁴ ஸ்நாநம் மஹிஷ்யாம் ॥ ௨௩ ॥ ஸஞ்சித
ப்ரோக்ஷணம் ச நித்யம் ஶ்ராத்³த⁴ம் ச ஸாலிஷா । ஸர்வ
ஷு த்⁴யாநேஷ்வேவ யோக³ஸித்³தி⁴ம் ந ஸம்ஶய: ॥ ௨௪ ॥ ஸ்வ
க்ஷாத்³ராஜ் யாதநம் சைவ த³ஶஹஸ்தாதி³ஶ்ரோத்ரிதே ।
தீக்ஷ்ணாக்³நாவஸ்தி²தாநாம் ச பாபநாஶநம் ததா² ॥ ௨௫ ॥

உப்புத்தண்ணீரை நிறைத்து உலக்கையாலடித்து எலும்பு
களை முறித்து நேத்திரங்களிலும் நகக்கண்களிலும் ஆண்
குறியிலும் விருஷணத்திலும் மார்பிலும் செம்பூசிகளைய
றைந்து நரம்புகளை வெளியில் தென்னி யெடுத்துத் தீயால்
கருக்கித்தொங்கவிட்டு உப்புத்தண்ணீர் நிறைந்த புதரில்
புதைத்தல் முதலானவை யென்ன, மறுபடியெடுத்து பா
ரத்திலிருந்து அமேத்தியக்குழியில் தள்ளுதலென்ன இ
வை முதலான நரகங்களை இந்திர தீர்த்தத்திலும் வச்சிர
தீர்த்தத்திலும் ஸ்நானம்செய்த மகானுபாவன் கண்ணால்
கூடப் பார்க்கமாட்டான் இவ்விரண்டு தீர்த்தங்களிலும்
ஸ்நானஞ் செய்தவன் பஞ்சமகாபாதகியானாலும் தாய்தந்
தைகளைச்சேர்ந்த அனேகங்கோடிப்பேர்களுடன் மூன்று
கற்பம் கைலையில் வசித்தும் பிறகு கைவல்லியத்தையுமடை
வான். அகோ! யென்ன தீர்த்தவைபவம்; யென்ன க்ஷேத்
திரவைபவம்; யென்ன லிங்கவைபவம்; யாரால் சொல்ல
முடியும். ஆதிசேஷனும் சொல்ல வல்லவனல்ல. முன்கா
லத்தில் இந்திரன் இவ்விரண்டு தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்

[illegible] ॥ ௫௬ ॥ [illegible] ॥ ௫௭ ॥ [illegible] ॥ ௫௮ ॥ [illegible] ॥ ௫௯ ॥ [illegible] ॥ ௬௦ ॥ [illegible]

[illegible] முனிவரால் [illegible] சாபம் [illegible] ஸ்வர்கராஜ்யத்தை யடைந்தான். [illegible] அகஸ்திய முனிவர் [illegible] ஆகையால் முனிவர்களே! நீங்க [illegible] பக்தியுடன் பூஜித்தா [illegible] முகத்தையடைவீர்கள். அதிலும் வைசாகமாசம் விசாகநக்ஷத்திரத்தோடு கூடிய பௌர்ணமியில் பூஜித்தால் கட்டாயம் கைவல்யத்தை அடைவீர். அதிரகசியமான [illegible]

ஏஷ: கதிதம் விப்ரா: கர்ணிகாரஸ்ய வைபவம் ॥ ௫௨ ॥

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே
சதஸஹஸ்ரஸம்ஹிதாயாம் ஸ்ரீஸ்காந்தசதஸஹஸ்ரஸம்வாதே
ஸ்ருவஸ்ஹாயே ப்ரஶ்னோத்தரவ்யஸ்தே
வ்யாஸ்யஸூரீஶ்வரமாஹாத்ம்யாநுஸந்தே
ஸ்ரீகர்ணிகாரவநமாஹாத்ம்யே
உபோத்காதவர்ணநம் நாம
ப்ரதமோऽத்யாய: ॥

அத த்விதீயோऽத்யாய: ॥

இந்த்ரஸ்ய கௌதமஶாபப்ராப்தி: ॥

ஶௌநகா:— ஸம்க்ஷிப்தம் ஸூதவதா ஸுவ்ரதா லோகம ஹாயஶ: । வஜ்ரதீர்த்தஸ்ய மாஹாத்ம்யம் ஸமாஸேந ஶ்ருதம் ஸ்ம மயா ॥ ௧ ॥ விஸ்தராச்ச்ரோதுமிச்சாமோ ஸுவ்ரத

களுக்குச் சொன்னேனென்று சூதர் சொல்லி முடித்தார்.

கர்ணிகாரவநமாகாத்மியத்தில் முதலாவது அத்தியாயம்
கதையின் வரலாறு முற்றிற்று.

இரண்டாவதத்தியாயம்.

இந்திரன் கௌதமசாபம் பெறுதல்.

மறுபடியுஞ்சௌனகாதிமுனிவர்கள் சூதமுனிவரை நோக்கி ஓ! மூவுலகமும் புகழ்பெற்றச் சூதமகாமுனிவரே! வச்சிரதீர்த்தத்தின் மகிமையைச் சுருக்கமாய்க்கேட்டோம்.

ப்ரஹ்மர்ஷிஸேவித: । கதம் நாராயணஸ்யாஸ்ய வஜ்ரதீர்த்தமிதி க்ஷிதௌ ॥௨॥ கதம் வா தஸ்ய தேவஸ்ய [illegible] । கதம் வஜ்ரீ ஸமாகத்ய பூஜயாமாஸ கேஶவம் ॥௩॥ ஹேதுநா கேந தேவேஶம் கிம் வா பலமவாப்தவாந் । ஸர்வம் நிரவஶேஷேண [illegible] ॥௪॥ ஶ்ரீஸூத: — [illegible] ॥௫॥ [illegible] ॥௬॥ [illegible] ॥௭॥ [illegible]

விரிவாய்க்கேட்க விரும்புகின்றோம். முழுமையும் தெளிவாய்ச்சொல்லவேண்டும். அதற்கந்தப்பெயரேற்பட வேண்டிய காரணமென்ன; ஈசனுக்குக் கரச்சின்னமேற்பட்ட விதமென்ன; இந்திரனவ்விடத்திலீசனை யெவ்விதமாராதித்தான். எதற்காக ஆராதித்தான். யென்ன பலத்தைப் பெற்றான். ஓ முனிசிகாமணியே! யெல்லாவற்றையும் பாக்கியன்னியில் விரிவாய்ச் சொல்லுமென்று வினவ சூதமுனிவர் சொல்லுகின்றார்:—கேளுங்கள் முனிவர்களே! உங்களைப்போலொத்தவர்கள் சிரத்தையுடன் கேட்கப் போகின்றார்கள். ஜகத்தினுடைய ஹிதத்தின் பொருட்டு நன்றாகக் கேட்டீர்கள். இந்தப் பழமையான சரித்திரத்தை உங்களுக்குச்சொல்லுகின்றேன். ஆதரவாய் கேளுங்கள். யென்னவென்றால், முன்காலத்தில் மூவுலகங்களுக்குமதிபதியான தேவேந்திரனவன் வானவர்களுடன் கூட மானவலோகத்தைப்பார்க்க விருப்பங்கொண்டு சஞ்சரிக்குஞ் சமயத்தில் கானகத்திலுள்ள மா முனிகளாச்சிரமங்களையடைந்

[illegible]

து அவர்களைப் பார்த்து அவர்களினனுக்கிரகம் பெற்று
கிரமமாக இரண்டாவது சகரராய் நியாயசாஸ்திரத்திற்
கு கர்த்தாவாயிருக்கின்ற கௌதமமகாமுனிவருடைய த
போவனம் வந்து அதிபரிசுத்தமான அவருடைய பர்ணசா
லையினுட்புகுந்து அந்தமகானுபாவனைத் தெரிசிக்கக்கொண்
டிருந்தான் அப்பொழுது அவ்விடத்தில் அறைபுக்க தங்கம்
போல குற்றமற்ற மேனியும், வடபத்திரம்போன்ற வயிறும்,
ஆகாயம் போன்ற இடையும், வாழைபோன்ற துடையும்,
குடங்கள் போன்ற கொங்கைகளும், சங்குபோன்ற கழுத்
தும், முத்துக்கள்போன்ற தந்தங்களும், அழகான நாசி
கையும், காதுபரியந்தம் நீண்ட கண்களும், மேகம்போ ல
டர்ந்த கூந்தலும், கோவட்டிலை போன்ற பின்கட்டும், ம
ணைக் குன்றுபோன்ற முழங்கட்டும், வயதிரெட்டுமுடைய ம
காபதிவிரதையான அகலிகையென்கிற அந்த மகானுபா
வருடைய தர்மபத்தினியானவள் பாதத்தில் சிலம்பொலிக்க,
பிற்தட்டிலொட்டியாணமசைந்தாட, இரு கைகளிலும் ரத்

ஹ்ருஷ்டோ பஹூநாநி பரந்ருத்ய ரதீ || கச || தேவேஷு
வஹவாவீணா நக்ஷத்ரஸ்தாநம் தீ | வாஸந்தராஸ்ய தேவ
ஸ்ய ஸ்வகஸ்யாபோ ஸ்மா நமஷ்கஸ || கரு || கஸாவ்யஷ்டி வி
வேத்ரா மோமாகு வெமெம ம வாஸவ: | கௌடாமாவாயே
ந வாலோமாமஸ்த்யாபா ஸ்மா தமெ || கசா || இதி வஸ்து
ந்த்ரோ தேவாமஷீரா ஸ்யாநேசா நவ: | வாஸநா வ வாராம
வஜீ காக்ஷமஷிபோர யயமா || கஎ || ஆஹும் தசவா மஸ்த

திலக்கயங்களையுகார் கலீர் கலீரென்று சப்திக்க, அன்னம் போல நடந்துவருகின்றவளை இந்திரன் கண்டு திகைத்து மோகித்துக் காமனது கணையா லடியுண்டு அடோ! இதென்ன அழகு; இவளென்ன ரதியோ, இல்லை; மின்னற்கொடியோ, அல்லது சந்திரபிம்பமோ, இவருக்கிவளெவருக்குச் கப்பட்டாள் இவளையனுபவிக்காத நம்முடைய ஜன்மமா வீண். என்ன இந்திரபட்டமென்று பிரமித்துத் தேவர் களுடன்கூட விரைவாய் வானுலகஞ்சேர்ந்தான் பிறகு முனி வரனே! தேவேந்திரனென்ன அதிரூபலாவண்யசௌந்த ரியத்தோடுகூடிய இந்திராணிக்கு இஷ்டநாயகனாக இருந்து மெப்பொழுது மொப்பில்லாத அப்ஸரஸ்திரீகளை யனுபவிக் கின்றவனாக விருந்தும், பிருகஸ்பதியின் சிஷ்யனாகவிருந் தும், ஸகலசாஸ்திரங்களையுங்கேட்டறிந்தவனாகவிருந்தும், முன் செய்த தீவினையாலகல்யையின் மோகத்திலழுந்தி விரகதாப வொருந்து மேக்கத்தாலிளைத்து பொய்யிரான் ஜகதீசனென்றுவினைத்துக்கள் மற்றயாவரையும் மதிப்பக்க செய்யும் மன்மதனுடையினால் காமவேதனைகொண்டு நடு நிசியில் முனிசிகாமணியாகிய கௌதமமுனிவருடைய பர்ண சாலையின் பக்கத்திலிருக்கின்ற மரத்தின் கிளையிலிருந்து கொண்டு இவளுக்கு நிகரெவளிருக்கின்றாள். ஒருவருமில்லை யென்கிறவுள்ளத்திலுள்ள வுருதியை வெளியிடுவதுபோல்

ஶாபாச்ச பாஷாணவந்நிர்ஜர: । கௌதமோऽபி ச தம் ஶ
ப்தம் ஶ்ருத்வா ஸ்நாதும் ஜகாம நதீம் ॥௧௮॥ தத்தாகம் விதி
ஜ்ஞாத்வா ஶக்ர: பரதாரரதி: । அஹல்யாநிகடம் ப்ராப
ஸவபுராஹாரணாய நிஷ்க்ராந்த: ॥௧௯॥ ஸாऽப்யபஶ்யத் ஸுரே
ஶாநோ கதம் தம் க்ருதஸ்நாநம் । தஸ்யாஸ்த்வதிஸௌந்தர்ய
த்ருஷ்ட்வா மோஹமவாப்ய வீர: ॥௨௦॥ ஸங்கேதம் ச குமாரீம் ப்ரார்த்
தயா ஸஹ ஸம்பேதே । ஶதக்ராதும் ப்ரதீக்ஷேத நா
யிகா நவஸங்கமோஹிதே ॥௨௧॥ ததா ஜ்ஞாத்வா ஸாவதானேன
மஹாமுநிர்யாநம் சகார । தேநாதௌ ஜ்ஞாதவிதிம் விதித்வ
ஜாதி ஜேவஸ்ரவண ஸா ॥௨௨॥ ரக்தஸ்யாகாரம் த்ருஷ்ட்வா
ஸம்ப்ராப்ய த்வதி ஹ்ருஷ்டோ நவா । அஹல்யா வீர ஸாபமேருஷம்

கா, கா, கா, கா, என்று கதறினன். அப்பொழுது சுத்தமன முள்ள சித்தமுனியான கௌதமன் ஓகோ! காகம் கத்தி விட்டதே; காலந்தவறிவிட்டதே; தூக்கத்தினலின்று வை திககர்மத்திற்குக் குறைவு வந்துவிட்டதே; யெனவேகங் கொண்டு விரைவாய் யெழுந்திருந்து ஸ்நானத்திற்கு வேண்டி வதையெடுத்துக்கொண்டு கௌதமநதியையடைந்தார். அச் சமயமிச்சையினலெச்சரிக்கையானவச்சிரதரன் நற்சொரூ பங்கொண்டுள்புகுந்து சிற்றிடைச்சியான வகலிகையினரு கில் நிற்க; அவனைக்கண்டு மூவுலகமரசாளும மகவானென்று முனிமனைவிமோகங்கொண்டாள் அதையறிந்துபுரந்தரனும, ஓ பெண்ணரசே! பாருலகிலுன்னைப்போல் பாவையரைப் பார்த்ததில்லை; ஆகையாலுன்னிடத்தில் தையலே! நான் மையல் கொண்டேன். காதலுற்றோர் ருதுகாலங்கார்க்க மாட்டார்கள். அகலிகையே என் கருத்துக்கிணங்கவேண் டுமென்று வேண்ட; அத்தருணமகலிகையுமவனைத்தழுவி ஆசையுடனவனேடு போகஞ்செய்து காமவெறி நீங்கிய பின்னர்ந்த துஷ்டை கணவனது பெருமையை தன்கருத்தில்

[illegible]

நண்ணி, அளவற்றசெல்வம்பெற்றவர்ரர் கோவே! உமமுடைய வனுபவத்தாலகமகிழ்நதேன். நதிசென்ற மாமுனிவாவந்தாலிப்போ நம்மிருவருக்குங்கேடு வருமையமில்லை; விரைவாகச்செல்லுமென்றுசொல்ல; அப்பால் தேவர்கோன் திடுக்கிட்டு நடுநடுங்கி யென்னவருமோவென்று வேகமாகப் பர்ணசாலையிலிருநதும் வெளியே வந்தான். அக்கணமே முக்கண்ணன் பாதம் போற்றும் தர்க்ககுருவாய் விளங்கும கௌதமர் தன்னுள்ளம்போல் தெளிவானவாற்றில் மிக்கத் தாமதமாய் நீராடித் தலைதுவட்டி ஆவின் பால்போல் வெளுத்த ஆடைகட்டி அங்கத்திலங்கங்த திருநீரிட்டு அருமையுடன் ருத்திராக்ஷமணிகள் பூண்டு அனுஷ்டானஞ்செய்வதர்க்குக் காலம் பார்க்க; யாமம் மூன்றுச்சுதென்றுகண்டு, ஈாகம கத்தினது யேதென்று யோகக்கண்ணால் யோசித்துத் துர்ப்புத்திகொண்ட தேவன் துர்நடத்தை யீது வென்று கண்டுகொண்டு துருசாக இல்லத்தின் துவாரம் வந்தார். சங்கரர்போலங்குவந்த முனியைக்கண்டு கள்ளன்போல் தி

[illegible]

[illegible] டைந்து [illegible] நி[illegible] து[illegible] [illegible]
[illegible] கக [illegible]
[illegible] ஒ [illegible] பொரி [illegible]
சைசொண்டு [illegible]
உ[illegible] [illegible]
[illegible]
[illegible] செய்விடத் அச[illegible]
தின் [illegible] அக[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] தகவி [illegible]
[illegible] [illegible] து[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] யைக்[illegible]
[illegible] விழுந்து [illegible] சோலை [illegible] கக [illegible]
[illegible] கிருக [illegible]
[illegible] கணைக காரகவேண்டுமெ
[illegible] தறியடி, மாமுனிவர் சினம
டக்கி [illegible] கொண்டு [illegible] பிணிமாற்ற மா
[illegible] [illegible] டவரை. அவர் [illegible]
[illegible] பாபம நீங்கி [illegible] யுஞ்சலிகையே

[illegible] भूषणः ॥१४॥ एतस्मिन्नन्तरे सर्वे दैत्येन्द्रा
बलगर्विताः । [illegible]
[illegible] ॥१५॥ [illegible]

யென்னைச்சார்வாய். மயங்காதே; யென்று மறுசாபஞ்செய்து மாமறைகள் காணுத தேவதேவன் தாளடியைத்தியானித்துக் கொண்டிருந்தார். அத்தருணமமர்கோனங்கமெல்லாமல்குல்களால் நிறைய வண்டம்போக விண்ணுலக ஸ்ரீயசுரர்தன்னைச்சேர வெட்கத்தால் மேருகுகையுள் புகுந்து தன்னுருவை மற்றொருவர் பாராவண்ணம் தலைமுகளைய் மூடி மிகயேக்கங்கொண்டு, தனது குறைவெளியுரைக்க மிக்க வெட்கி, உள்ளத்தில் வைத்துருகி நொந்திருந்தான். அந்காலமசுரர்களமராவதியை அடைமகாட்டைசெய்து பெரும் போர் புரிந்து, விண்ணோர்கள் யாவரையும் விரட்டிவிட்டு, வானுலகராச்சியத்தைக் கைகொண்டார்கள். அப்பொழுது தேவர்கள் தங்கள் தலைவன் தங்குமிடமெங்கேயென்றோடித் தேடிக் காணமல் திண்டாடி யசுரப்பண்ணைகண்டடிக்க மனம நொந்து மேருசேர்ந்து, பெருங்குகைகளுட்புகுந்து பதுங்கிக்கொண்டு, வருந்தநகால்வந்த பெருமூச்சைக்கூட விடப்பயந்து தகைந்து பலமில்லாப்பிராணயாமகதைப்பண்ணிக்கொண்டிருந்தனர்கள். விஷயத்தில் வெறுப்புற்ற வேதியர்காண் கேளுங்கள் மேல்நடந்த விசித்திரத்தை; கௌசிகனெங்கொளிந்தானோ அதிலுமப்போவெகுவானவானவர்கள் வந்கொளிந்தார் வாஸவனுமதை யறிந்து மிகவும வெட்கி வெகு காலம் சுவாஸத்தை யடைக்கிக்கொண்டு உருளாமல் பிரளாமல் பதுங்கிபங்கே விண்ணோர்களறியாமல் வஸித்திருந்தான். பிற்கால மொருஸமயமமரர்தங்கள் குறையெல்லாமொன்றுக்கொன்றுரைத்து நொந்தார். அக்காலமமரர் கோன்னெடு மூச்சிட்டான். யாரோவென்றமரர்களச்சங்கொண்

[illegible] ॥கசு॥ [illegible]
[illegible] ॥கஎ॥ [illegible]
[illegible] ॥கஅ॥ [illegible]

டார். தற்காலம் வெளியிழுப்பாரென்று தேவர் நாயகனுந் தானின்றுனென்று சொல்லி முற்காலந்தான் செய்த தீங்கால் வந்த முனிவர்கோன் சாபகதை விரிவாய்ச்சொல்லி நற்காலம் நமக்கினியேதென்று நோக, நாகத்தோர் ஸுகதுக்கமிரண்டுங்கொண்டார். கேட்டீர்களா மதிசூடிய மகாதேவன் மலரடியை மறவாத பக்தவர்க்கத்தோர்களே இவ்விதம் வாஸவன் வருத்தத்துடனுரைத்த வார்த்தையைக்கேட்டவானவர்கள் மனம் வருந்தி தங்களுக்குத்தாங்களே தைரியம் செய்து கொண்டு தங்களரசனடிபணிந்து ஓ! யெங்கள் நாயகமே, தங்களையடுத்த யெங்களைத்தாங்களிங்கொளித்துக் கொண்டிவ்விதம்மோசஞ்செய்யலாமோ? உங்களுக்கென்ன குறைவந்ததிப்போ? சங்கரனைத்தவிர வங்கஜன் கைவசப்படாதவர்கள் யார்கள்? கௌசிகமுனிவன் கானகத்திலே மேனகையின் வசமாகித்தவத்தை யெல்லாந்தொலைத்தானல்லோ; பராசரரும் பாருலகில்க்கரையாளர் கன்னிகையைக்கருதிச்சேர்ந்தார். ஓ! வானவர் வேந்த; விரிவாகச்சொல்லுவதிலென்ன பலன்? சதுர்முகனுந்தன் பெண்ணைப்புணர்ந்தாரென்றால் மற்றவர்கள் மன்மதனுக்கிடென்றுநவிலுவானேன். சாபந்தீரு முபாயத்தைச்சொல்லுகின்றோம். நாரணனும் நான்முகனுந்தேடிக்காணா அடிமுடியையுடைத்தான நமது தெய்வமன்பர்கள் வசமாக விருக்க யெங்களரசே யேன்கவலை

[illegible]

யுனக்கென்றியம்ப. அதைக்கேட்டு மனமகிழ்ந்து தேவர் கோமான தைரியங்கொண்டெழுந்து வெளியே வந்து, தன தெய்வ தியாகேசன வலியானின்று வாராமலிருந்தவத்தைச்செய்து வந்தான். ஆண்டையம்பாயிர மமரா ங்காமான செய்த அருந்தவத்தால் தியாகேசன கையுகந்து செஞ்சடையின முன்னிரண்டாம் பிறைசொலிக்கச்செவிகளிலே மணிமயமாங்கோடு மின்ன விரிமார்பில முத்து வடம்படிந்து தொங்க, மடம்பாகப்பருமையாள் மருவில நின்றும தனது படியடைந்து பறும்படியுஞசென்று. விளையாடு மாறுமுகன் முன முளைத்த பல்லிரண்டை வெளிக்காட்டிச்சிரித்துப்பேசும் மழலைச்சொல லமிருதத்தால மனம மகிழ்ந்து புன்னகைபொழிந்திரான் கன் முன்னே நின்றார். அதுகண்டு திடுக்கிட்டுத்தேவர் ந்தன் கண்டாம்போல் பாதத்தில் பணிந்து நின்று முகமலர்ந்து மெய்சிலிர்த்து உடல் பூரித்து சென்னியின் மேல் கரமிரண்டுகளையுங்வைத்து அடுத்தோர்களாபத்தைத்துலைத்துக்காக்க க்கருணையையே திருவுருவாய்க்கொண்ட தேவ; குருதாரகமனத்தால் குறைவடைந்த.மதியைக்காத்தருள் செய்த மகாதேவ ஆதியே பராபரமே

[illegible]

தேவதேவ ஆனந்தஸாகரமே மகாதேவ கௌதமரின் சாபத்தை நிவிருத்தி செய்து காத்தருள்வாய். காரணமே காலகால ஏழை பங்காளனே யானென்னசெய்வேன். வேறெனக்குக்கதியொன்றுமில்லையென்று பலவாறாய்த்துதித்தீசன் முன்னே நின்றான். அதைக்கேட்டுத்தியாகேசன் இவன் தன் செல்வ மதத்தாலே கௌதமரை யவமதித்து அவர் செய்த சாபத்தாலளவிறந்த துக்கத்தால் தபிக்கின்றானென்று காமநாசனனும் தயவுடனே அவனை நோக்கி, மிருதுவாக

ஸர்வலோகேஷு வந்தநீயோ பவிஷ்யஸி ॥ ௫௧ ॥

இதி ஶ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே
ஷட்ஸஹஸ்ரஸம்ஹிதாயாம் ஶ்ரீஸ்கந்தாகஸ்த்யஸம்வாதே
[illegible]
வ்யாஸவர்ஷீஸசா மாஹாத்ம்யாந்தர்கதே
௬
இந்த்ரஶாபப்ராப்திர்நாம
த்விதீயோऽத்யாய꞉ ॥

த்ருதீயோऽத்யாய꞉ ॥

இந்த்ரஶாபவிமோசநம் ॥

ஸௌரோ ஸ்கந்த உவாச — ஸுராஸுராஜ கபாவத்ரீ ஶி
தேவேஶ மஹாதந꞉ । புஷ்டிதா ஸா மஹாஸாமா பதிவ்ர

கொருவசனம் புகலுகின்றார்.

கர்ணிகாரவநமாகாத்மியத்திலிரண்டாவது அத்தியாயம்
இந்திரன் சாபமடைந்த சரித்திரம்
முற்றிற்று.

மூன்ருவதத்யாயம்.

இந்திரனுடைய சாபவிமோசனம்.

அன்பர்களருந்துயரமகற்றி யாதறிக்க வல்லோன்
ஆரூருத்தியாகேசனமரேசன் தன்னை நோக்கி அளவில்லாத்

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
௫॥ தக்ஷிணஸ்யாம் திஶி க்ஷேத்ரம் கணிகாபுரநாமகம் ।
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

தவமுடைய கௌதமரை யவமதித்து அவர் மனைவி பதிவிரதை யகலிகையைப் புணர்ந்ததினால் உன் பாபமிரசா இங்கு விலகாது கண்டாய். ஆனாலுமுபாயமொன்றுரைக்கின்றேனென்னவென்றால்:- இவ்வூருர் தென்புறத்திலொருயோசனைக்கிருக்கப்பால் சந்திரநதியென்று மிக மகிமையுள்ள நதியொன்றுண்டு. அதனருகில் திருக்கோங்குவனமென்று பெயரோங்கும் மகத்தான சிவஸ்தலமொன்றிருக்கின்றது தையடைந்து அரை வருஷகாலந்தவத்தோடாராதிப்பாயாகில், சாபத்தைத்தொலைத்துன்னை யாதரிப்போம். அவ்விடத்தில் கிருதயுகத்திலகஸ்தியமுனி யருந்தவத்தை யனுஷ்டித்து இல்வல வாதாபிகளின் ஹத்தியினாலுண்டான பாபத்தைப்பரிகரித்துப் பரிசுத்தமானார் பின் தேவர்கள் தவஞ்

ஸ்வா வாஸரா தேவா நிஸ்தாரம் கதிரோகதா: ॥௯॥ க்ஷேத்ரம்
தத்³வாஸமேத்ய தத: காஸாரம் ஸாராயிவ । ஷண்மாஸா
ந்யதேத தத்ர ப்ரத்யக்ஷகம் வோபஸ்யதி ॥௧௦॥ ஶ்ரீமத்ராஜா
கம் ஸௌம்யோதேவ: ப்ரீஜய ஸ்வம் யயாவிதி । தஸ்ய ப்ரஸா
தாத்ஸாக்ஷாத்கம் ஸத்ய: ப்ரீத்யா ஹவிஷ்யஸி ॥௧௧॥ ஸா
வேந ஸாராத்ரம் ஸ்வம் வாஞ்ச த்ரிதிவேஶ்வர । இத்யாக்
ஸம்ஹா நா ஜிஷ்ணுஸ்ஸ்தயேத்யா ந நாதேஶ: ॥௧௨॥ இத்யா
க்யா ஸஹஸாது ஸம்ஹஸ்ஸ்தேத்ரவாந்தரயீயத । க்ஷ்வாராயம்
ஸௌரவ்யாய ப்ரயயௌ தக்ஷிணாம் திஶம் ॥௧௩॥ ஶத்தேந
ஸாராயீஶ: கர்ணிகாரவநம் ப்ரதி । ராஜ்யாவஹாரணா
தேவேத்ய ஶிஷ்டாஸீஶ்ரேதா ஸௌஹா: ॥௧௪॥ க்ஷேத்ரா
பக்ஷணம் ப்ராப்தோऽபி நாபாஜ்ய த ஸாராயிவ: । வா
ஹநேந நதியுத்ர நஹேத்த ஶக்த: ॥௧௫॥ ராயஸ்யா
க்ஷபாஶ ஸ்யந்ம் ஜ்ஞ்வா தேவஶணாயிவ: । கிமேதத்தி ஸ
ஞ்சிந்த்ய யாஹஸ்ய காரணாத் ॥௧௬॥ ரயேந தா ஶதி
நஸ்யாதேத்ரதி ப்ரதிபாஜ்ய ஸ: । த்ருக்ஷா ரயம் வதா
ஹ்யம் க கர்ணிகாரவநம் கத: ॥௧௭॥ ததா ப்ரஹ்ருதி

செய்து சிறப்புறுமாகையினால் அவ்விடமே செல்லென்று சொல்லிவிட்டுத் தியாகேசன் அமரர்கோனைப் பார்த்திருக்கவந்தத்தில் தான் மறைந்தார். இந்திரனும் அத்திசையை நோக்கி மிகத்தண்டனிட்டு அகமகிழ்ந்து அப்பொழுதே தேரொன்றை யுண்டுபண்ணி அதின்மேலேறித் தென்றிசையைநோக்கி வருஞ்சமயத்தில் அசுரர்கள் செய்த பெருங்குறையெல்லாம் மனதிலெண்ணி வருந்தத்தால் திருக்கோங்குவனம வந்ததறியாமல் தேரோடு செல்லவச்சுத்தடியுடனே முறிந்தது. பின்னமரேசனதையறிந்து கால் நடையாய் வநமடைந்தான். முனிவர்களே! அது முதலந்தக் கர்ணிகாரவ

[illegible]

னத்திற்கு யுகபங்கமென்று பெரும்புகழ்ச்சி யுண்டாயிற்று. பிறபாடு இந்திரன் நெருக்கமாக முளைத்து மேகமண்டலம் வரை யோங்கி வளர்ந்து கிளைகளினால் திக்குகளெட்டிங்களையும் வியாபித்து எப்பொழுதும் புஷ்பங்களாலும், காய்களாலும், கனிகளாலும் நிறைந்திருக்கும் விருக்ஷஜாலங்களோடும், அவைகளில் கூடுகட்டிக்கொண்டு சிவா, சங்கரா, சம்போ வென்று சப்திக்குங்கிளிகள் முதலான பக்ஷி ஜாலங்களோடும், அம்மரங்களின் நிழல்களிலும், அங்குள்ள புதர்களிலும், பால் குடிக்குங்குட்டிகளோடு கூடப் படுத்திருக்கும் யானை, புலி, சிங்கம் கரடி, மான் முதலான மிருக ஜாதிகளோடுங்கூடிய திருக்கோங்குவனத்தைப் பார்த்து மனமகிழ்ந்து தவஞ்செய்ய வெண்ணங்கொண்டு ஸ்நானம் பண்ண ஜலமகப்படாமல் தயங்கும்பொழுது அவனை நோக்கி ஓ வானவவேந்தா! இந்த மகாலிங்கத்திற்குத்தென் பக்கத்தில் திருக்குளமொன்றிருந்தது. அந்த மண் மாரியால் தூர்ந்துவிட்டது. அதைவச்சிராயுதத்தால் வெட்டியதில் ஸ்நா

தீர்த்தம் ஸ்நாநாய ஸம்பவேத் ॥௨௩॥ இதி ஶ்ருத்வா ஸுரா
தீஶ: வஜ்ரம் ஹஸ்தே க்ருத்வா தத: । தேநைவ வஜ்ரேணாஶாய
ஜ்ராऽபவத் ஸர: ॥௨௪॥ ததோ பாகீரதீம்
கங்காம் துஷ்டாவ தேவராட் । ப்ரவாஹயாமாஸ கங்காதி
ஸலிலம் வேகபூர்ணயா ॥௨௫॥ ததாப்யதிஸ்ருதி தீர்த்தம்
வஜ்ர தீர்த்தமிதி க்யாதம் । தத: ஸ்நாத்வா ஸநாதநம்
தீர்த்தம் தத்தி ॥௨௬॥ வஜ்ராத் தேவாலஸத் தீர்த்தாத் தக
நாஶநம் । க்ருதஶ்ருத: ப்ரதிஷ்டம் ஸ்நாத்வா ஶிவம் தேஹ
ஶிதா: ॥௨௭॥ வாணீ நியாய வேகத்ர ஸஹஸநா
நேத்ர ஸாதாநம் । பூஜயாமாஸ விவ்ருத்தா: பஞ்சா
ஸாந்த ஸமாஹித: ॥௨௮॥ ஷஷ்டே மாஸே து வைஶா
கே விஶாகாநக்ஷத்ரயுதே । பௌர்ணமாஸீதிநே பு

னாஞ்செய்யக்கடவாயென்றுகாயத்திலொருவாக்குண்டாயிற்று. அதைக்கேட்டு அமரர்கோமான் வச்சிரத்தால் குளத்தைவெட்டிக் கங்காதேவியைத் துதித்து அவளாலதைப் பெருக்கி, அதினருகிலிந்திர தீர்த்தமென்றொரு தீர்த்தத்தையுமுண்டுபண்ணி அவைகளில் ஸ்நானஞ்செய்துகொண்டு தவஞ்செய்தான். வச்சிராயுதத்தால் வெட்டப்பட்ட படியாலந்த தீர்த்தத்திற்கு வச்சிரதீர்த்தமென்று பெயரேற்பட்டது. இவ்விதந் தவஞ்செய்துகொண்டு லிகதலிங்கத்தைக் கரத்தில் வைத்துச் சிரத்தையுடனாராதித்தான். அப்படி யாராதித்துவருந்தருணத்திலைந்துமாதஞ்சென்று ஆறாவதுமாதம் வைசாகமாதத்தில்விசாகநக்ஷத்திரத்தோடுகூடிய பௌர்ணமையில் பக்தியுடன் பரமனுடைய லிங்கத்தையாராதித்துத் துதித்துப் பூஜையை முடித்து லிங்கத்தைத்திருக்குளத்தில் விசர்ச்சனஞ் செய்யவேண்டி வாஸவன் கரத்தாலணைத்தெடுக்குங்கால் லிங்கமானது பூமியில் பற்றிக்கொண்டது.

𑌣𑍇 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 ॥௨௯॥ 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌦𑍁𑌰𑌭𑍂𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌃 । 𑌵𑍃𑌷𑌮𑌾𑌰𑍂𑌹𑍍𑌯 𑌸𑌹𑌸𑌾 𑌦𑌯𑌾𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌶𑍇𑌖𑌰𑌃 ॥ ௩௰ ॥ 𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌥 𑌸𑍁𑌰𑌾𑌧𑍀𑌶𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑍁𑌮𑍁𑌪𑌚𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇 । 𑌜𑌯 𑌦𑍇𑌵 𑌮𑌹𑍇𑌶𑌾𑌨 𑌜𑌯 𑌨𑌾𑌗𑌾𑌜𑌿𑌨𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰 ॥௩௧॥ 𑌜𑌯 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌧𑌵𑌿𑌭𑍂𑌷 𑌜𑌯 𑌵𑌜𑍍𑌰𑌾𑌙𑍍𑌕𑍁𑌶𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰 । 𑌜𑌯 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍁𑌰𑌦𑌰𑍍𑌪𑌘𑍍𑌨 𑌜𑌯 𑌯𑍋𑌗𑌵𑌿𑌭𑍂𑌷𑌣 ॥௩௨॥ 𑌜𑌯 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌕𑌿𑌕𑌣𑍍𑌠𑍀𑌰 𑌜𑌯 𑌭𑌯𑌰𑍂𑌪𑌾𑌸𑌨 । 𑌜𑌯 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌰𑌸𑌾𑌗𑌰𑌾𑌵𑍍𑌯 𑌜𑌯 𑌶𑌮𑍍𑌭𑍋 𑌦𑌿𑌗𑌮𑍍𑌬𑌰 ॥ ௩௩ ॥ 𑌨𑌮𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑌾𑌪𑌸𑌂𑌹𑌰𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌵𑍃𑌷𑌭𑌧𑍍𑌵𑌜 । 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌭𑍂𑌷𑌣 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌕𑌰𑍁𑌣𑌾𑌕𑌰 ॥ ௩௪ ॥ 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌪𑌾𑌪𑌹𑌰𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌨𑌾𑌯𑌕 । 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌂 𑌮𑌹𑌤𑍍𑌤𑌮𑌂 𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌂 𑌮𑌹𑌤𑍍𑌤𑌮𑌂 𑌤𑌪𑌃 ॥ ௩௫ ॥ 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌂 𑌮𑌹𑌤𑍍𑌤𑌮𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌕𑍃𑌪𑌃 । 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌥 𑌦𑍇𑌵𑌶𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌮𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌹𑌰𑌃 ॥ ௩௬ ॥ 𑌉𑌵𑌾𑌚 𑌪𑌰𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌦𑌯𑌾𑌲𑍁𑌰𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑌨𑌾𑌯𑌕𑌃 । 𑌶𑌂𑌭𑍁𑌃 ... 𑌪𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌮𑌹𑌤𑍍𑌤𑌂

இந்திரனுடைய வலதுகைவிரல்களும் லிங்கத்தில் பதிந்து கரச்சின்னமேற்பட்டது. அது கண்டு தேவேந்திரன் ஆச்சரியத்தால் பிரமித்து நிற்க, வப்பொழுது ஜகதீசனம்பிகையோடு கூட விருஷபாரூடராயாவிர்ப்பவித்தார். உடனே வாஸவனும் மனமகிழ்ந்து இருகரங்களையுங் குவித்துக்கொண்டு ஜயசங்கரா! சம்போ! மஹேசாந! மகாதேவ! தேவதேவ! கிருத்திவாஸ! காலகாலா! காமநாசநா! புரஹராபுராதநா! பாலலோசநா! பார்வதீவல்லபா! சந்திரகலாதரா! காளகண்டா! பாபவிநாசநா! கங்காதரா! மேருகோதண்டா! விஷ்ணுவல்லபா! திகம்பரா! திரைலோக்கியநாயகா! விருஷபத்துவஜ! ஏழைபங்காளா! யெந்தனைக்காத்தருள்செய்வாய். கௌதமன் சாபத்தாலுருவழிந்து அமரா

ते सर्वे देवगन्धर्वाः ॥१८॥ उत्सृष्टसंभ्रमा ना-
शक्रः प्र[illegible] काङ्क्षिणः । शक्रः — [illegible]
[illegible] ॥१९॥ [illegible]
[illegible] ते सर्वं श्रेयः प्राप्स्यसे न संशयः । पादा-
रविन्देन [illegible] ॥१९॥ [illegible]
[illegible] । [illegible]
प्राप्य देवेशाज्ञा[illegible] ॥२०॥ [illegible]
[illegible] । [illegible]
[illegible] ॥२१॥ [illegible]
[illegible] । [illegible]
[illegible] ॥२२॥ [illegible]
[illegible] । [illegible]
[illegible] भविष्यति ॥२३॥ [illegible]
सहस्राक्षो भविष्यसि । तदा तत्र [illegible]
[illegible] ॥२४॥ उत्सृष्टसंरम्भा जिष्णोः
[illegible] । [illegible]
[illegible] ॥२५॥ [illegible]

வதியுமிழந்தேன். அடியேனை ரக்ஷியும் ரக்ஷியுமென்றுகதறி னான். அத்தருணத்தில் சகலமான தேவர்களும் அப்ஸரஸ் ஸுக்களும் கூடிக்கொண்டு ஜகதீசனை யனேகவிதமாகத் துதித்தார்கள். உடனே ஜகதீசனிந்திரனை நோக்கி ஹே தேவேந்திரா! பயப்படவேண்டாம், யென்னுடைய அனுக்கிரகத்தாலுன்னுடைய சரீரத்திலுண்டான ஆயிரம் யோநிகளுமாயிரங்கண்களாக பவித்து இதுமுதல் நீ ஸஹஸ்ராக்ஷனென்று பெயரோடுகூடப் புகழ்ச்சியடையக்கடவாய். மேலுனக்குவேண்டிய வரத்தைக் கேளென்று சொல்லவப்பொழுது இந்திரனீசனை நோக்கி ஹே ஜகதீசா, யென்னிடம்

[illegible]

பரிபூரணகிருபை யிருக்குமேயானு லென்னுலாராதிக்கப்பட்ட இந்த வஷிகதலிங்கத்தில் நித்தியவாஸஞ்செய்துகொண்டு தெரிசித்தவர்களுக்கு வேண்டிய வரங்களையளித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, ஈசனுமப்படியே ஆகட்டுமென்று அனுக்கிரகித்துவிட்டு மறைந்தார். அது முதலீசனுக்குத் திருக்கைச்சின்னேசனென்று பெயரேர்ப்பட்டது. இந்திரனைராவதத்தின் தந்தத்தினுல் கங்கணங்கள் செய்து தேவியினுடைய கரங்களை யலங்கரித்து ஆராதித்தபடியாலம்பிகைக்குசுவேதவலயாம்பிகையென்று பெயரேர்ப்பட்டது. பிற்பாடு தேவராஜனிந்த இரண்டு தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்து கரச்சின்னலிங்கத்தைப் பூஜித்தவர்களிகத்தில் சகலபோகங்களையுமனுபவித்துவிட்டு முடிவில் முக்தியை யடையவேண்டுமென்றீசனிடம் வரம்பெற்று தேவர்களோடும் முனிவர்களோடும் அப்ஸரஸ்ஸுக்களோடு மமராவதியை யடைந்து அசுரர்களைத் துரத்திவிட்டு தேவராச்சியத்தை யடைந்து ஒவ்வொருவருஷமும் வைகாசி

तृतीयोऽध्यायः ॥

[illegible] ॥३१॥ करवीरस्य [illegible]
[illegible] । एवं [illegible]
[illegible] ॥३२॥ ते भुक्त्वा सकलान् भोगानन्ते कैवल्यमाप्नुयुः । य इदं शृणुयान्नित्यं श्रावयेद्वा समाहितः ॥३३॥ स भुक्त्वा सकलान् भोगानन्ते सायुज्यमाप्नुयात् ॥३४॥

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे
[illegible] संहितायां [illegible] संवादे
[illegible]
[illegible]
श्रीकर्णिकारवनमाहात्म्ये
इन्द्रशापविमोचनं नाम तृतीयोऽध்யायः ॥

மாதம் பௌர்ணிமையில் திருக்கைச்சின்னம் வந்து கைச்சின்னேசனுக்கு மஹோத்ஸவத்தை நடத்திக்கொண்டு வந்தான். முனிவர்களே இப்படிப்போலெவர்களந்த தினத்திலுத்ஸவத்தை நடத்திவருகின்றார்களோ அவர்களுமிகத்தில் மகாபோகங்களையனுபவித்துவிட்டு முடிவில் கைவல்யத்தை யடைவார்கள் சந்தேகமில்லை. இந்தச் சரித்திரத்தைச் சிரத்தையுடன் கேட்டவர்களும் பரிசுத்தமான விடங்களில் படித்தவர்களும் திவ்யபோகங்களையனுபவித்துவிட்டு முடிவிலீசனுடைய ஸாயுச்சியத்தை யடைவார்களென்று ஸூதர் சொல்லிமுடித்தார்.

கர்ணிகாரவநமாகாத்மியத்தில்மூன்றுவது அத்தியாயம்
இந்திரனுடைய சாபவிமோசன சரித்திரம்
முற்றிற்று.

அத² சதுர்தோ²(அ)த்⁴யாய:

அக³ஸ்த்யஸ்ய ப்³ரஹ்மஹத்யாநிவ்ருத்தி: ॥

ஶௌநக:— வஜ்ரதீர்த²ஸ்ய மாஹாத்ம்யம் காஞ்சீக்ஷேத்ரஸ்ய ஶ்ருதிந: । மாஹாத்ம்யம் விஸ்தரேணைவ கும்போ⁴த்³ப⁴வஸ்ய ஸம்ஶ்ருதம் ॥ ௧ ॥ இதா³நீம் ச மஹாபா⁴க³ கும்ப⁴யோநேர்நிவ்ருத்திக: । ப்³ரஹ்மஹத்யாக³தா கத²ம் கணிகாரவநே ஸ்தி²தே ॥ ௨ ॥ ஸர்வம் கத²ய ஸூத த்வம் விஸ்தரேண ப்³ரஹ்மஹத்யாத³ி । ஸூத:— ஶ்ருணுத்⁴வம் முநய: ஸர்வே ஶ்ருண்வந்து ஸர்வமஸ்ய ॥ ௩ ॥ புரா த³க்ஷஸ்ய புத்ரீ ஸா த³க்ஷாயணீதி விஶ்ருதா । ஸம்ப³ந்த⁴ம் தஸ்ய ஸந்த்யக்தும் ஶைலராஜஸுதா(அ)ப⁴வத் ।

நான்காவது அத்தியாயம்.

அகஸ்தியருக்கு பிரம்மஹத்தி விலகியது

இவ்விதம் கதை சொன்ன சூதமுனிவரை நோக்கிச் சௌநகர் முதலான முனிவர்கள் ஓ மகானுபாவா, சூதமகாமுனிவரே, வச்சிரதீர்த்தத்தின் மகிமையும் கரச்சின்னேசுவாருடைய மகிமையுந்தங்கள் முகமாக நாங்கள் விரிவாய்க் கேட்டு விட்டோம். இனி அகஸ்தியமுனிவருக்குப் பிரம்மஹத்திவந்ததெதனாலென்ன. அதெப்படி நிவிருத்தித்ததென்றுவினவச் சூதமுனிவர் சொல்லுகின்றார். கேளுங்கள் முனிவர்களே! முன்காலத்தில் தக்ஷனுக்குப் புத்திரியாயிருந்த தாக்ஷாயணீதேவியானவள் சிவத்துரோகியான தக்ஷனுடைய சம்பந்தத்தை விலக்கவேண்டி ஹிமவானுக்குப் புத்திரியாயவிர்ப்பவித்துச் சகதீசனைப் பதியாக அடையவேண்டித்தீ

[illegible]

விரமாய் தவஞ்செய்தாள். அதெவ்விதமானால் சிலகாலம் பலத்தையும், சிலகாலம் கந்தமூலங்களையும், சிலகாலம் ஜலத்தையும், சிலகாலம் வாயுவையுமாகாரஞ் செய்துகொண்டு அகண்ட பரிபூரணமான சதாசிவத்தைத் 'தியானஞ்செய்து கொண்டு தவஞ்செய்தாள். அப்பொழுது சகலலோகங்களுக்கும் மங்களகரரான ஜகதீசன் மலைமகளின் மனத்தையறியவேண்டிப் பிரம்மசாரியின் வேஷங்கொண்டு பர்ணசாலைக்குள் பிரவேசித்தார். உடனே பர்வதராஜபுத்திரியான பார்வதியானவள் திடுக்கிட்டெழுந்திருந்து வணக்கத்துடன், அர்க்கியபாத்திய ஆசமனங்கள் கொடுத்து பலமூலாதிகளை யருந்தச்செய்து ஆராதித்து ஓ பிராமணசிகாமணியே; நல்வரவா, யெங்கேயிருந்து வருகிறீர்கள். யென்னாலாகவேண்டியதென்னவென்று வினவ, அப்பொழுது ஜகதீசன் பார்

த்யாஜ்யம் தபஸ்ஸூக்ஷ்மஸி உக்ரஸ்யா || ௧௧ || இதி வ்ருஷ்டா ஸ்ரீ
ரேம்கரஸ்ய ரௌத்ரவாச விஸ்மிதா | லோகநாதேசஸ்ய
யோ மஸ்ருணை ரேவால தபஸ்ஸ || ௧௨ || ஸமேஸ ஸ்யாஸ பதி
ரிமே க்ருதம் கரோமீதி க்ருஹம் தவ | இதி ஸ்ரூஸ்வாவ
சோ தேவ்யா யயௌ சவாஸி தப || ௧௩ || நிந்திதம் ஸ
ஸ்ய ஸரிதம் ஸமவாஸ க்ருதே | வாமா ஸுவேஸி ஸமம்
தே மிரிமாஜஸ்ய கதந்தே || ௧௪ || ஸிக்ஷாவரணஸம்பந்தம்
வாணீந்த்ரஸ்ய க்ஷுவாமாஸ்ய | ஸ்ரீவிஷக்தாகர்ணம் ஸஜாஜிநய
ரம் விஸ்ய || ௧௫ || வ்ருஷா தக்ஷஸமர்பணம் விஸ்மாரமண

வதியைநோக்கி அடி பாலையான பர்வதராஜன்மகளே, சில நற்கதைகளைச் சொல்லிச் சம்பாஷணஞ்செய்யவந்தேன். நலலதிருக்கட்டும் இவ்வளவுமிருதுவான சரீரத்தையுக் கிரமான தவத்தாலேன் வருத்தப்படுத்துகிறாயென்று கேட்க, உடனே கௌரியானவள் அவரை நோக்கி ஓ முனிசிகாமணியே! சகலலோகநாயகனான சந்திரகலாதரனைப் பதியாக அடையவேண்டித் தீவரமாகத் தவஞ் செய்கின்றேனென்று சொல்ல, அதைக்கேட்டு ஜகதீசன் புன்னகைசெய்து பார்வதியை நோக்கி, அகோ இதென்னமோகம்? அந்த மகாமாயாவியின் மயக்கத்தில் நீயுமகப்பட்டு விட்டாயோ, உனக்கு க்ஷேமமுண்டாகக்கடவது. அடி மலையரசன் பெற்ற செல்வமே, மண்டையோட்டில் பிக்ஷையெடுக்குமந்தப்பிச்சைக்காரனுனக் குதிகமோ, கருமுகில்போல் கறுத்துக் காளஸர்ப்பம்போல் நீண்டகூந்தலையுடையவளே, செஞ்சடையோடுகூடிய அந்தச் சடையாண்டியை நீ சாரலாமோ, கருநீலபுஷ்பம்போல் காதுபரியந்தம் நீண்டகண்களையுடையவளே, அந்தக் கொள்ளிக்கண்ணனை நீ கவனிக்கலாமோ, முத்துவடமணிந்தமோகினியே, முண்டமாலைபூண்டவனை நீ மரு

ஸம்வ்ருதம் । ஜநநீஜநகப்ராத்ருபாந்தவைர்விவர்ஜிதம் ॥
॥௧௬॥ ஶௌத்ரஹீநசேலாஜிநவாஸிகவாஜவஸிகஞ்சநம் । கத்யம்
வ்ருணோஷி நஹி தே பாதிரஷ்டி ஶோபாநதே ॥௧௭॥ ஸுஜீ
கரோதி கிம் பாமினி ஜநகஸ்ய தீக்ஷ்ணரூபம் । சேஷீயஸ்கா
மெ ஜா சா ஸம்ஸாரிணோவ்ய ஸ்வயம் கதம் ॥௧௮॥ ஶிக்ஷாவார
ணஶீலேயம் தர்ஸிதா ஸம்வ்ருதார்த்யதி । தஸ்யாதிதா
ய தம் ஶிக்ஷாம் வ்ருணீஷ்வ ஸத்ருஶம் வரம் ॥௧௯॥ இதி வா

வலாமோ? சறதுலக்திலுதித்த சந்திரமுகி! தாய் தந்தையற்ற அந்தத்தனியோனை நீ தழுவலாமோ? பட்டுடுக்கும் பாவையே! நீ புலித்தோலுடுத்திக் கெஜத்தோல்போர்த்திய திகம்பரனை தெரிசிக்கலாமோ? பேறறிவுபெற்ற பெண்ணரசே! அந்தப் பெறும்பித்தனைப் பற்றி நீபேசலாமோ? அமிருதமருந்துமன்னமே! நீ ஆலகாலவிஷமுண்டவனை யடுக்கலாமோ? கனகதண்டிகையேறுங் கன்னிகையே! அந்த ஒற்றக்காளைமாட்டுக்காரனை நீ கருதலாமோ? மணிமாடியிலுலாத்தும் பெண்மயிலே! மயானத்திற்கு நீ குடிபோகலாமோ? சாந்திட்டுச்சவ்வாது பூசுகின்ற சண்பகமே! அந்தச்சாம்பலாண்டியை நீ சேரலாமோ? நல்ல வணக்கத்தோடு கூடிய வான்முகிலே! தன்னைதவிர வேறொன்றுமில்லை, தானே ஒருவனுளோமென்று மஹாஹங்காரங்கொண்ட மாயாவியை நீ மதிக்கலாமோ? சீலத்தாலுயர்ந்த ஸ்திரீநாயகமே! வேள்வியழித்த வேதியனை நீ வணங்கலாமோ? சுசிருசியுடைய சுந்தரியே! வேடனெச்சிலையுண்டவனை நீ விரும்பலாமோ? குலததாலுயர்ந்த பெண்குயிலே! கொடிய வேடனை நீகுறிக்கலாமோ? இது வுனக்கழகில்லை. நீ உனக்குச்சரியானவரனை வரிக்கக்கடவாய் உனக்குக்கொஞ்சங்கூடபுத்தியில்லையே; நல்லது உன்னுடைய பிதாவான மலையரசன் இந்த தரித்

[illegible] ।
[illegible] ॥௨௦॥
[illegible] । [illegible]
[illegible] ॥௨௧॥ [illegible]
[illegible] । [illegible]
[illegible] ॥௨௨॥ [illegible]
[illegible]

திரசிகாமணியான சிவனுக்கு உன்னை விவாகஞ்செய்துகொடுப்பானு? நீயே யோசித்துப்பாரென்று சொல்ல, வப்பொழுது மதியிலுயர்ந்த மாதுமையாள் சினங்கொண்டு கண் சிவந்து வேதியனை நோக்கி ஓ பிர்ம்மசாரியே! நீ அதிதியென்று கோபத்தை யடக்கிக்கொண்டேன். உமக்கொன்றுந்தெரியாது. மௌனமாயிரும். ஜகதீசன் தத்துவத்தை யாரறிவார். மாலயன் முதலான வானவர்கள் மகாதேவன் தாளடியைப் பூஜித்துப் பெரிதான அதிகாரம் பெற்றுப் பின்பு மோகத்தாலகங்கொண்டாரதையறிந்து பிரமன் தன் தலையோட்டில் ரக்தபிக்ஷை செய்தந்த கர்வததை மாற்றியதோர் ஜகதீசன் பிக்ஷுகனு ரவாரோதான். ஞானத்தைக் கனல்கண்ணுப்க் கொண்ட ஈசன் ஞாலத்தை நீறாக நீற்றி யந்தத் திருநீற்றைத் தேகததில் பூசிக்கொண்டுதான் தனியாயானந்தக் கூத்தாடி பெரியவகங்கொண்டதினுல் பித்தனுைதான். கையிருப்புத்தங்கமலேயாமே யாளுல் குடியிருப்பும் வெள்ளிமலேயாமே யானுல் அருகிலமர்மித்திரனளகேசனுைல் மைத்துனரும் ஸ்ரீபதியேயானுலந்தச்சகதீசன் தரித்திரராயாவாரோதான். ஆலகாலத்தை யவரருந்தாவிட்டால் ஞாலமெல்லாம் நசித்துவிடும், பித்தா கேளும்; மேலுரைத்தால் கேடுவருஞ்செல்லுமென்றுள். ஜகதீசன்

𑌨𑌿𑌜𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌦𑌯𑌾𑌨𑌿𑌧𑌿𑌃 ॥ ௨௩ ॥ 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌗𑌿𑌰𑌿𑌕𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌃
𑌪𑌾𑌣𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌕𑍌𑌤𑍁𑌕𑍀 । 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌸𑌸𑍍𑌵-
𑌗𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌖𑍇𑌚𑌰𑌷𑌯𑌃 ॥ ௨௪ ॥ 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌗𑌿𑌰𑍇𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌤𑌾𑌯𑌾
𑌸𑍍𑌤 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌮𑍀𑌪𑍍𑌸𑌿𑌤𑌃 । 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍁𑌂 𑌕𑍈𑌲𑌾𑌸𑌶𑌿-
𑌖𑌰𑌂 𑌸𑌗𑍍𑌧𑌾𑌸𑌗𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌯𑌃 ॥ ௨௫ ॥ 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑍇𑌵
𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌹𑌰𑍍𑌷𑍀𑌣𑌾𑌂 𑌚 𑌭𑌾𑌰𑌤𑌃 । 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨𑌤𑌾 𑌭𑍂-
𑌦𑌿𑌰𑍍𑌭𑌾𑌰𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌿 𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌤𑍍 ॥ ௨௬ ॥ 𑌤𑌤𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌶𑍍𑌚
𑌭𑌯𑌾𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌷𑍍𑌵𑌯𑌃 । 𑌸𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌸𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌯
𑌮𑌹𑌾𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌂 𑌕𑍁𑌂𑌭𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌚 ॥ ௨௭ ॥ 𑌸𑌸𑌂𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌰𑌾𑌜
𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌷𑍀𑌂 𑌶𑌿𑌵𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑍌 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌥 𑌹𑌿𑌤𑌾𑌯𑌾𑌯
𑌕𑍁𑌂𑌭𑌯𑍋𑌨𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌤𑌪𑌃 ॥ ௨௮ ॥ 𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾𑌂 𑌦𑌿𑌶
𑌮𑍇𑌦𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌶𑍀𑌘𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤 । 𑌹𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌂
𑌸𑌮𑌾 𑌤𑌦𑌾𑌨𑍀𑌂 𑌸𑌮𑌤𑌾𑌂 𑌭𑌜𑍇𑌤𑍍 ॥ ௨௯ ॥ 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌥𑌾
𑌹𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑍍𑌯𑌸𑍀𑌦𑌾𑌸𑌾𑌸𑍍𑌤 𑌸𑌾𑌂𑌵𑍍𑌰𑌤𑌂 । 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌗𑌤𑌿
𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍇𑌕 𑌤𑌵𑌾𑌸𑌂 𑌨𑌿𑌧𑍇 ॥ ௩௦ ॥ 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌵𑍍𑌰𑌾
𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌵𑌸𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑍍𑌯𑍁𑌹𑌰𑍍𑌷𑌿𑌹𑌿𑌸𑍍𑌤𑌯𑌾 । 𑌮𑌾

திகைத்துத்தன் னுருவங்காட்டிக்காலததில் கரங்கிரகிப்பேனு
மையே! நீ உன் தந்தயிடம் செல்லென்று சொல்லிவிட்டு
சிலத்தினுயர் முனிவர் மூலமாகத்திருக்கலியாணத்தைத் தா
னுருதி செய்து காலத்தில் பார்வதியை மணமுஞ் செய்தார்.
பாரத்தால் வடபூமி தாழ்ந்ததப்போ. வானவர்கள் முதலா
னோர் பயமுற்றேங்கி வார்சடையோன் பாதத்தில் பணிந்து
நின்று பாருலகின் மோசத்தை மொழிய, ஈசன் முன்னிற்
கும் கும்பமுனி தன்னை நோக்கி மண்ணுலகைச் சீர்திருத்
தஞ்செய்துவைப்பாய். தென்னுட்டில் திருமறைக்காடடைந்
து பின்பு திருக்கோலந்தெரிசிப்பாய் போ வென்றேவ, ஜக

[illegible] ॥ ௩௧ ॥
[illegible]
[illegible] ॥ ௩௨ ॥ [illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ ௩௩ ॥
[illegible]
[illegible] ॥ ௩௪ ॥
[illegible]
[illegible] ॥ ௩௫ ॥
[illegible]
[illegible] ॥
॥ ௩௬ ॥ [illegible]

தீசனுத்திரவைச்சிரமேல்கொண்டு கும்பமுனி தென் திசையை நோக்கிச் சென்றான் இடைவழியில் விந்தியனுமிடையூறாக வானுலகம் வியாபித்து வளர்ந்து நின்றான். இதனைக்கண்டு நோகாமல் கொம்புகொண்டு விந்தியனை யகமகழக் கீழிருத்தி மறுபடியும் மாமுனிவன் சென்றான். பின்பு ஆயிரத்தெட்டண்டங்களனுபவிக்க சூரனுக்குச்சோதரியா மஜாமுகியாள் துர்வாசமாமுனியை வசப்படுத்தி வெகுகால மவரோடு புணர்ந்து பெற்ற இல்வலன் வாதாபி யென்னும் பாபிகள் தன் தந்தைக்குக்கதியென்று சொல்லி யக்கமுனிவரைத் தன்னில்லத்திற்கழைத்துவந்து கொல்ல வொரு தந்திரத்தைச்செய்யக்கண்டு முனிவர்கோனிருவரையுந் தன் தவத்தால் வெறித்துவிட்டு மறுபடியும் தெற்கே சென்றார். அத்தருணமவர் பின்னே பிர்மஹத்தி தொடர்ந்து வர; முனிவர் கண்டுளம் வருந்தி என் செய்வோமிதற்கென்று கவ

सलिलं सङ्गृह्य विप्रेन्द्रः कल्याणवनं गतः ॥
॥१७॥ कल्याणसुन्दरं दृष्ट्वा हृष्टमानसहृष्टरोमवान् ।
ततः कृतार्थमात्मानं मत्वा मन्त्रार्थसङ्गतः ॥१८॥
तपश्चकार सुचिरं कालं योगीन्द्रसत्तमः । तत्र
तीर्थे मकराख्ये स्नात्वा नियतात्मवान् ॥ १९ ॥
अगस्त्यः कर्णिकातीर्थे पूजयित्वा यथाविधि । स
संस्थाप्य प्रतिमां पापात् मुक्तोऽभवत्तदा ॥ २० ॥
कुम्भजो ब्रह्महत्यां तां त्यक्त्वा ब्रह्महत्याविनाशिनीम् ।
कलावृष्टिं चक्रे तत्र पुण्यं पापहरं शु-
भं ॥ २१ ॥ तीर्थस्य दक्षिणे भागे स्वनाम्ना
नदीं कृतवान् । स्वनाम्ना सरितां श्रेष्ठां नदीं च कृतवान्मु-
निः ॥ २२ ॥ सर्वपापहरं दिव्यं स्वनाम्ना निजसं-
ज्ञितम् । कलावृष्टि तस्यास्तु नद्या नामाभवत्तदा ॥
॥ २३ ॥ वेदारण्ये दृष्ट्वा तं वेदवल्ली-
सहम् । ब्रह्मा विष्णुश्च देवाश्च सम्पूज्य वाञ्छि-
तक्रियाः ॥२४॥ दृष्ट्वारण्यं तु निर्वृतं दृष्ट्वा

லையுற்று திருக்கோகதக் காடு சென்று கவலை நீங்கி அரிகான சந்திரநதிக்கரையில் பின்பு குளம் வெட்டிக் குண்டிகை நீரால் பெருக்கி கொடியகலைஞ்செய்து திருக்கைச் சின்னேசன் பாதமலர் பூஜித்துப் பாபம நீங்கி தீர்த்தத்தின் தென்புரத்தில் தனது பெயரால் அகஸ்தியநதியென்றுமொரு நதியைச்செய்து திருமறைகள் வாழ்கின்ற வநமடைந்து மாமறைகள் பூஜித்த மறைக்காட்டீசன்றன்னருளால் திருக்கலியாணக்கோலத்தை கண் குளிரத்தெரிசித்து மனமகிழ்ந்து தினந்தோறுந் தெரிசித்துக்கொண்டே யங்கே சிறப்புடனே கும்பமுனி வாழ்கின்றாரே, முனிவர்களே!

[illegible] । [illegible]
[illegible] ॥ ௬௫ ॥ [illegible]
[illegible] । [illegible]
[illegible] ॥ ௬௬ ॥ [illegible]
[illegible] । [illegible]
[illegible] ॥ ௬௭ ॥ [illegible]
[illegible] ॥ ௬௮ ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍍𑌕𑌾𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇
𑌅𑌗𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍍𑌕𑌨𑍍𑌦𑌾𑌗𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑍇
𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌭𑌾𑌗𑍇 [illegible]
[illegible]𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌗𑌤
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑌰𑍍𑌣𑌿𑌕𑌾𑌰𑌵𑌨𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑍇
𑌅𑌗𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌹𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌵𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌨𑌾𑌮
𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 ॥

இது தான் அகஸ்தியமுனிவரின் சரித்திரம்; இதைப்படித்தவர்களும் கேட்டவர்களும் இகபரசுகமடைவார்களென்று சூதர் சொல்லி முடித்தார்.

கர்ணிகாரவனமாகாத்மியத்தில் நான்காவது அத்தியாயம்
அகஸ்தியருடைய பிரமஹத்தியின்
முற்றிற்று

अथ पञ्चमोऽध्यायः ॥

विधूमशापप्राप्तिः ॥

[illegible]

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

விதூமன் பிரமசாபம் பெறுதல்.

இவ்விதம் ஸூதமுனிவரிடமிருந்து விசித்திரமான சரித்திரத்தைக்கேட்டு மிகவும் மனமகிழ்ந்து சௌநகாதிகள் மறுபடியும் தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷமென்னும் நான்குவித புருஷார்த்தங்களையும் நன்றாயுணர்ந்த ஸூதமுனிவரைநோக்கி ஓமகானுபாவா! நாங்கள் அதிபரிசுத்தமான கர்ணிகாரவனத்தின் சரித்திரத்தை விரிவாய்க்கேட்க விரும்புகின்றோம். அப்படியே சொல்லவேண்டுமென்று வினவச் சூதமுனிவர் சொல்லுகின்றார். ஓ முனிசிகாமணிகளாகிய சௌநகாதிகளே! பரிசுத்தமாயும் பாபங்களைப்பரிகரிக்கின்றதாயும் ஆச்சரியகரமாயுமிருக்கின்ற ஒரு சரித்திரத்தைச் சொல்லுகின்றேன், கேளுங்கள்; யென்னவென்றால், முன் காலத்தில் விதூமனென்கிறவஸுவும் அலம்புஸையென்கிற தேவஸ்திரீயும் அதிகோரமான பிரமனுடைய சாபத்தால் மானிடர்களாகிப்பிறகு அதிபரிசுத்தமான இந்திரதீர்த்தத்தில்

[illegible]

ஸ்னானபண்ணி சாபத்தில் நின்றும் விடுபட்டார்களென்று ஸூதர்சொன்னவுடனே சௌனகாதிமுனிவர்களவரைநோக்கி ஓ மதியிலுயர்ந்த மகாநுபாவ! ஸூத! புராணங்களின் அர்த்தங்களைத்தெளிவையுணர்ந்த புனிதனே! வியாஸசிஷ்யனானஉமக்குத்தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. பிரமனவர் அவர் புஸையையும் வஸ்துவையுமென்ன குற்றத்திற்காகச் சபித்தார்? அந்தச்சாபத்தாலவர்களாருக்குப்பிறந்து மனுஷியர்களானார்கள்? யெப்படிச்சாபம் நிவிருத்தித்தது? விரிவாய்ச் சொல்லுமென்று கேட்கச் சூதர் சொல்லுகிறார்:—யென்னவென்றால், முனிவர்களே! முன்காலத்தில் ஒருக்கால் சத்தியலோகத்தில் நான்முகனான பிரமதேவன் ஸநக ஸநந்தன ஸநாதந ஸநத்குமார ஸநத்ஸுஜாதர்களென்கிற யோகிகளும், நா

[illegible] ॥௧௦॥ [illegible]
[illegible] ।
[illegible] ॥௧௧॥ [illegible]
[illegible] ।
किंपुरुषाणाञ्च [illegible] ॥௧௨॥ [illegible]
[illegible] ।
[illegible] वादित्र [illegible] वीक्षमाणा [illegible] ॥
॥௧௩॥ [illegible]
[illegible] ॥௧௪॥
वीणावेणुमृदङ्गानां [illegible] ।
[illegible] ॥௧௫॥ [illegible]
[illegible] ।

ரதர் முதலான தேவரிஷிகளும், வஸிஷ்டர் முதலான பிரம்ம ரிஷிகளும், இந்திரன் முதலான தேவர்களும், ஆதித்தியன் முதலான கிரஹங்களும், கபிலர் முதலான ஸித்தர்களும், சித்திரஸேநன் முதலான கந்தர்வர்களும், ஸப்தமருத்துக் களும், அஷ்டவஸுக்களும், ஏகாதசருத்திரர்களும், துவா தச ஆதித்தியர்களும், ஸாத்தியர்கள், கின்னரர்கள், கிம்பு ருஷர்கள் முதலானவர்களும் விநயத்துடன் சிரத்தில் கரத்தை வைத்துக்கொண்டு துதிக்க, வீணை, வேணு, மிரு தங்கம் முதலான வாத்தியங்களொலிக்க, ரம்பை, ஊர்வசி, மேனகை, திலோத்தமை, கிருதாசி, புஞ்சிகஸ்தலே, வஸு மதீ, ஸஹஜந்நியை, சித்திரலேகை, அலம்புஸை முத லான தேவதாசிகள் நடிக்க; அன்பர்கள் மனம்களிக்க, ஸா வித்திரி, ஸரஸ்வதியென்று மிரண்டுநாயகிகளோடும ஸபை நடுவில் ரத்தினசிங்காஸனத்தில் கொலுவீற்றிருந்தார். அப் பொழுது கங்கையினலேக்காற்றுக்குளிர்ச்சியாக மெள்ளமெ

ததா ஸர்வா நந்ருதுர்தேவயோஷித꞉ ॥௧௬॥ ந்ருத்யக்ர-
மேண விந்யாஸைர்வேஸ்யாஸ்ஸ்வந்யாஸை ஸாதரம் । அலம்-
பு³ஷா தேவநாரீ ரூபலாவண்யஸ்வாமிநீ ॥௧௭॥ க்ஷோபயந்தீ
ஜநாந் ஸர்வாந் ஸபா⁴மத்⁴யே நநர்த ஹ । தஸ்மிந்நவஸ-
ரே தஸ்யா ந்ருத்யந்த்யாஸ்ஸ்ஸவி ஶ்லதா꞉ ॥௧௮॥ வஸ்த்ராக்³ர-
க்³ரந்த²ம் வாயுவஶாத³லம்பா³ ஸரஸ்வதீ । உத்க்ஷேபே ஸஸ்தநம்
ஸகு³ஹ்யஜாநுதேஶம் வ்யத்³ருஶ்யத ॥௧௯॥ தஸ்யாஸ்தாத்³ருஶம்
தாம் த்³ருஷ்ட்வா ஸர்வே ப்³ரஹ்மாத³யோ ஹ்ரியா । ஸஹா-
நேத்ர ஸகாஶீநா நிமீலிதத்³ருஶோऽப⁴வந் ॥௨௦॥ விஷ்ணோ꞉
நாகோ ஹி வஸு꞉ காமபா³ணவஶீக்ருத꞉ । தாமேவ ப்³ரஹ்-
மவக்த்ர த்³ருஷ்ட்வா ஸாஹந்தாம்ஶுகாம் ॥௨௧॥ ஸ
ஷட்³ஸம்ஜாதமநஸோ நா ஸுத்³ருஷ்டிரோஷோ தயாऽப⁴வத் । அலம்-
பா³ஸாயாஸ் தஸ்யாம் ச ஜாதகாமம் விலோக்ய ஸ꞉ ॥௨௨॥

ள்ள வீசிற்று. அத்தருணம் தேவதாசிகள் யெல்லாருமொவ்வொருவராக நடனஞ்செய்தார்கள். அப்படி நடனஞ்செய்வதில் மற்ற தாசிகள் சிறமத்தாலொழிவடைய, அதிரூபலாவண்ணியஸௌந்திரியத்தோடு கூடின அலம்புஸையாளவள் சலிக்காமல் சபையில் சகல ஜனங்களையும் மயங்கும்படி செய்துகொண்டு நடனஞ்செய்தாள். அச்சமயம் தற்செயலாய் சொர்க்கநதியலைக்காற்றால் நர்த்தனமிடுமலம்புஸையினறையாடை யுலைந்ததப்பால், அழகிலுயரப்ஸரஸ்ஸவினடித்துடையும் வெளித்தெரிய, லச்சையினலயன் முதலோர் கண்மூடிக்கருத்து நொந்தார். அஷ்டவஸுக்களிலொருவனத்தருணம் விதூமமவென்பான் அங்கஜன் கைவசமாகி யலம்புஸையின்னடித்துடையைக் கண்ணுற்றுக் கருத்திருத்தி யவளிடத்தில் காதல்கொண்டான். அதையறிந்து திசைமுகனும் சினம்மீறி யவனைநோக்கி வானவர்கள் தான

[illegible] । யஸ்மா-
[illegible] க்ருதவாநஸி ॥ ௨௩ ॥ [illegible]
[illegible] । இயம்
ச [illegible] பவிஷ்யதி ॥ ௨௪ ॥
ஏவம் ஸ ப்ரஹ்மணா ஶப்தோ [illegible] । ப்ர-
[illegible] ப்ரஹ்மாணம் ப்ரணிபத்ய ச ॥ ௨௫ ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥
॥ ௨௬ ॥ ஏவம் [illegible] ।
[illegible] ॥ ௨௭ ॥
[illegible] ஶாபோ மயா தத்தோ நாந்யதா பவதி த்ருவம் । [illegible]
[illegible] ॥ ௨௮ ॥
[illegible] । [illegible]
[illegible]
[illegible] பவிஷ்யதி । [illegible]

வர்கள் மாமுனிகள் வீற்றிருக்கும் இச்சபையில் லச்சையற்றுத் துச்சமதி கொண்டதாலே பாருலகில் மானிடனாய் பிறந்திடுவாய், விதூமனே உன்உள்ளத்தில் குடிகொண்ட அலம்புஸையும் அங்குனக்குப் பத்தினியாய் பவித்திடுவாளென்று கடுஞ்சாபமிட்டார் நான்முகனின் சாபத்தால் மனமிடிந்து நடுநடுங்கி காலபதரிக் கையுதறிக் கண்ணீராறாய் வடிதது தாளடியில் தண்டம்போல்பணிந்து கமலாஸனன் முன் கரங்குவித்துக்கொண்டு வஸு நயவசனஞ்சொல்லலுற்றான். பல்லாயிரமுயிரைப்படைத்துக் காத்தழிப்பவனே கல்லாத தமியன் செய் சிறுகுறையைப் பெரிதெண்ணிப் பொல்லாதசாபமிட்டீர். தாங்கவசமல்லேன்நான். செல்லாமல் பாருலகில் பாதுகார்ப்பதுன்பாரம். இந்தவித மந்தவ

த்ரம் ராஜேந்த்ர ராஜ்யரக்ஷாவிசக்ஷணம் ॥ ௩௦ ॥ ஸ்நாத்வா ஶாபஸ்ய
ஶாந்த்யர்த்தம் கர்ணிகாரவனே ஶுபே । சந்த்ரநத்யாஸ்ஸமீப
ஸ்தே இந்த்ரதீர்த்தே மஹத்தரே ॥ ௩௧ ॥ அநயா ஸஹயயா ஸா
கம் யதா ஸ்நாநம் கரிஷ்யஸி । ததாத்வம் மாநுஷம் பாவம்
ஜீர்ணாம் த்வசமிவோரக: ॥ ௩௨ ॥ விஸ்ருஜ்ய ஶாபநிர்முக்த
ஸ்ஸ்வம் லோகம் ப்ராப்ஸ்யஸே த்ருவம் । இந்த்ரதீர்த்தே விநா ஸ்நா
நம் ந நஶ்யேத்தவ ஶாபஶ: ॥ ௩௩ ॥ இதி ப்ரஹ்மவச: ஶ்ருத்வா
விதூமோ நாதிஹ்ருஷ்டவாந் । ஸ்வம் தேஶம் ப்ராவிஶ

னமோ நொந்துமிக விதியைவேண்ட சந்திரனுமிந்திரனும் க
லைமறையப் புரமொதுங்க, சுந்தரியாள் பாரதியும் பதியி
னிடமுதவிசெய்ய சிந்தைதனில் தயவுகந்து வேதியனும் வி
திக்கலுற்றான் என்னவென்றால், அடா விதூமனே என
துடைய சாபம் வீண்போகாது. ஆனாலுமுனக்குச்சாபமுடி
வை விதிக்கின்றேன். என்னவெனறால், நீ இந்த அலம்பு
சையுடன் கூட மண்ணுலகில் மானிடனாகி நீண்டகாலம் மு
டிசூடி மண்டலத்தை அரசாக்ஷிசெய்து இவளிடத்திலுமா
னைபற்ற புத்திரனை யுண்டுபண்ணி பாருலகைப்பார்க்கப்ப
ருவமுள்ள தருணத்தில் ராசசியத்தின் ரக்ஷணத்தில் சக்தி
பெற்ற புத்திரனைச் சக்கிரவர்த்தியாக நியமித்து உடனே இ
ந்த சாபத்தின் நிவிருத்திக்காக கர்ணிகாரவனமென்ற திவ்வி
யஸ்தலத்தில் சந்திரநதியினருகிலிருக்கிற இந்திரதீர்த்தமெ
ன்கிற மகாதீர்த்தத்தில் இந்த அலம்புசையுடன்கூட எப
பொழுது ஸ்நானஞ்செய்வாயோ அப்பொழுது சர்ப்பமான
து சட்டைகழட்டுவது போல் மானிடஜன்மத்தைவிட்டுவி
ட்டு உன்னுடைய லோகத்தை நீ அடையக்கடவாய். இந்திர
தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்யாதவரை இந்த சாபம் விலகா
தென்று வேதியன் சொல்ல விதூமா கேட்டு அதிகசந்தோ

த்தாநுஜ்ஞாம் ப்ராப்ய ஸ்வகாகாரமகாத் ||௧௪|| விஜநாவாஸ த
த்ராஸௌ சிந்தயாமாஸ யாஸ்யேத: । கோவா பிதா ம
மேஹ ப்ரேமா காவா மாதா பவிஷ்யதி ||௧௫|| பஹுதைவ
ஸம் ஸஞ்சிந்த்ய விசிந்த்ய நிஶ்சிகாய ஸ: । கௌஶாம்
பீநகரே ராஜா ஶதாநீக இதி ஶ்ருத: ||௧௬|| ஸத்த்வவீ
ரோ மஹாபாஹோ ஸாயுதாவதி பதிவ்ரதா । தஸ்ய வி
ஷ்ணுமதீ நாம்நீ விஷ்ணோ: ஶ்ரீரிவ வல்லபா ||௧௭|| தயைவ பித
ரம் க்ருத்வா மாதரஞ்ச ப்ரியாம் ததா । ஸம்பவிஷ்யாமி ஸம்
யோகே ஸஞ்சிந்த்யேவமிவாக்ஷத: ||௧௮|| மால்யவந்தமாய
ஞ்சம் புஷ்பவந்தம் பலோத்கடம் । த்ரீநாஹூய ப்ராத்யேநா

ஷமில்லாம லயனிடமனுமதிபெற்றுவிரைவாகத்தன்னுடைய இல்லம் சேர்ந்தான். பிறகு அந்த விதூமமாவானவன் யேகாந்தத்திலிருந்துகொண்டு மானிடஜன்மத்தை யடையப்போகின்ற நமக்குப் பூமியின்கண்ணே யார்பிதாவாகயோக்கியன்? எந்தப் பதிவிருதையின்னுந்தியிலே ஜனித்திடுவோமென்று சிந்தைதனில்பலவாராய்ச்சிந்தித்து உறுதி செய்தான். யெவ்விதமென்றால், கௌசாம்பியென்னும் நகரத்தில் சதாநீகனென்றுபுகழோங்கிஅளவற்றசெல்வம்பெற்ற சத்தவீரனொருவனிருக்கின்றான். அவனுக்கு மாலுக்கு மலர்மகள் போல் விஷ்ணுமதியென்ற பதிவிருதையான பாரியை யொருவளிருக்கிறாள். நாமூழ்வினைப்பயனால் மானிடனாக ஜனித்தாலும் அந்தமாதரசின்னுந்தியிலே பிறக்கவேண்டுமென்று நிச்சயித்துத்தனது சகலகாரியங்களிலுந்தந்திரமறிந்துசகாயஞ் செய்கின்ற மாலியவான், புஷ்பவான், பலோத்கடனென்று பேருடைய மூன்று வேலைக்காரர்களையு மழைத்து தனது கிருத்தியத்தைத் தெரிவித்தான். யெப்படியானால் ஓ நமது ஆசிருதர்களே உங்களுக்கு க்ஷேமமுண்டாகக்கடவது. யெ

ஸுத்ராய க்ஷத்ரியோத்தமாந்யவேதயத் ॥௧௯॥ ஸுத்ராஶ்ச
ணாத் தச்ச்ருத்வா ப்ரஹ்மஶாபாத் ப்ரஹ்மஹாஸயாத் । ஜநிஷ்ய
தி ஶதாநீகாத்விஷ்ணுர்த்ருத்யாம் ஸ்வாத: ॥௨௦॥ இதி ஶ்ருத்வா
ஸர்வே ஸுத்ராஸ்தஸ்ய ப்ராணா ப்ரஹிதாஸ்ததா: । ஸ்வாஷ்பவ
ணைர்த்விஶாஸ்ய விம்ருஷ்டாநம் ஸர்வாந்ப்ரார்த்தய ॥௨௧॥
ஸுத்ரா:—ஸ்வமிமோஹம் ஸமநாய த்யோந்ஸ தஸ்மா
தே । தஸ்மாந்நாந்யதாவம் ஸ்வஸேஹ்வஸ்ஸ யாஸ்யஸி ॥
॥௨௨॥ ஶதாநீகஸ்ய ராஜேர்த்ரேர்ஜ்யோஸ்ஸ் யுக
ந்தர: । ஸேநாநீர்ப்ரதீகஸ்து யோய: ப்ராஜ்ஞஸ்தார
ணே ॥௨௩॥ நர்கர்மஸாஹ்ருத்விப்ரா ஸ்வஸாவேப்ரா த
ஹாதிதி: । தேஷாம் புத்ரா வயம் ஸர்வே பவிஷ்யாமோ
நஸம்ஶய: ॥௨௪॥ ஶதாநீகஸ்ய ராஜேர்ஷே: புத்ரஸ்வாவ
ந்தஸ்ய தே । ஶுஶ்ரூஷாம் ஸம்விதாஸ்யாமோஷே

ணக்கு மகாபயங்கரமான பிரமன் சாபமேர்ப்பட்டபடியால்
நான் விண்ணுலகம் விட்டு மண்ணுலகஞ்சென்று சதாநீகனு
க்கு விஷ்ணுமதியினிடம் புத்திரனுகப்பிறக்கப் போகின்றே
னென்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட அவனுடைய தொண்ட
ர்கள் திடுக்கிட்டுத் திகிலடைந்து கண்ணீர்விட்டுக் கதறி வி
தூமாவை நோக்கி ஓ யெங்கள் நாயகனே! உங்களுயிர்போ
லெங்களை யாதரித்த தங்களை விட்டு அரைக்கணங்கூட நா
ங்களிங்கு தங்கமாட்டோம். ஆகையினுல அந்த அரசனுடை
ய யுகந்தரனென்கிற யாதொரு மந்திரியும், விப்பிரதீகனெ
ன்கிற யுத்தத்தில் சூரனை யாதொரு ஸெநாபதியும், மகா
மதிமானை வல்லபனென்கிற யாதொரு நர்மஸசிருத்து
மிருக்கின்றார்களோ; அவர்களுக்கு நாங்கள் புத்திராளாகப்
பிறக்கப்போகின்றோம்; சந்தேகமில்லை; அப்படிப்பிறந்து ச

[illegible]

தாரீகனுக்குப் புததிரனை உங்களுக்கு அநத அந்தக்காரியஙகளில தொண்டுசெய்வோம; அனுமதியளிக்க வேண்டுமென்று பாதங்களில் பணிநது பிரார்ததிததார்கள். அதைக்கேட்டு விதாமாவுமவர்களை நோக்கி ஓ யெனது தொண்டர்களே வண்டுகுழலாளலம்புஸையைக்கண்டு மோகங்கொண்டதினுல அண்டமெலாமீன்ற பிரமனளிதத்திட்ட சாபததாலே அவனிதனில் மானிடனுய் அவதரிக்கக்கடமைப்பட்டேன்; உங்களுக்கு மிகவுமிழிவான மனிதஜன்மமேன்? அது உசிதமிலலை; அது மிகவும் கஷ்டம்; நான சாபததைய னுபவித்துவிட்டு மறுபடிவரும்வரையிலென் வியோகததை ஸகிக்கக்கடவீர்களென்று சொல்ல அப்பொழுது அவர்களெல்லோருமவனுடைய பாதத்திலடிக்கடிபணிந்து தங்கள் விரஹத்தைக்காட்டிலுமெங்களுக்கு மனுஷியப்பிறவி பெரியகுறைவன்று; ஆகையாலெங்களைக் கைவிடாமலங்கீகரிக்கவேண்டுமென்று வேண்டினர்கள். இவ்விதம் நயத்துடன் யாசித்த

[illegible]

வர்களான தன்னுடைய வேலைக்காரர்களைத் தன்னுடன் கூட வரும்படி யொப்புக்கொண்டு விதூமாவானவன் கௌசாம்பீநகரத்தை யடைய விருப்பங்கொண்டான். அந்த ஸமயத்திலேயென்றால் அர்ச்சுனனுக்குப் புத்திரனும் கண்ணன் மருமகனுமாயிருக்கின்ற அபிமன்னியுவுக்குப் பிறந்த பரீக்ஷித்தின் புதல்வனான ஜனமேஜயன் பெற்ற சதாநீகனென்கிற பூபாலன் பூமியைப்பரிபாலித்துவந்தான். புத்திமானான சதாநீகன் ராச்சியமாகிறசுமையை மனுநீதியாகிற சகடத்தில்வைத்துச் செங்கோலாகிற நுகத்தடியில் தன்னுடன் ஒருபக்கம் வகிப்பதனால் போல் யுகந்தரனென்று பெயர்பெற்ற மந்திரியோடு கௌசாம்பீநகரத்திலிருந்துகொண்டு ரத கஜ துரக பதாதி களென்ற நால்வகையான நூறு சைன்னியங்களுக்கு அதிபதியாய் யுத்தத்தில் சுத்தவீரனான விப்பிரதீகனென்கிற தளகர்த்தனோடு கூடச்சென்று ஸாமந்த அரசர்களை வென்று அகண்டமான பூமண்டலம் முழுமையுந் தன்வச

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

ஏசெய்து ஒருதுடையின கீழ் நவரத்தினகசிதமான பத்திராஸநத்தில பதினிருந்து மன்னுயிரைத்தன்னுயிர்போல பாதுகாத்து வந்தான் அவ்வரசனுக்கு கிரீடையின விஷயத்தில ஸஹாயமாக வல்லபனென்கிற வொரு வேதியனிருந்தான. விஷ்ணுவுக்கு லக்ஷ்மீதேவிபோல் அவனுக்கு விஷ்ணுமதி யென்கிற பாரியையிருந்தாள். அப்படிப்பட்ட அவ்வரசன் வெகுகாலம் புத்திரனிலலாமல் மனவருத்தமுற்று ஒரு சமயம் யுகந்தரனென்கிற தனது மந்திரியை யழைத்து யெநதவுபாயத்தாலெனக்குப புத்திரனுண்டாகுமென்று ஆலோசனைசெய்தான அப்பொழுது மந்திரியானவன் புகல்வனிலலாமல் பரிதபிக்கும் பூபதியை நோக்கி ஓ அரசனே! சாண்டிலியரென்கிற ஒருமகாரிஷியிருக்கின்றார். அவர் சத்தியவான்; மிகவும் சுத்தர்; சத்துருவையுமமித்திரனையுமொன்றுபோல் பார்க்கின்றவர்; இந்திரியங்களை ஜயிக்க தவத்தில்முயன்று யெப்பொழுதும வேதாந்தியானத்தில பற்றுதலுள்ளவர். அக்கினிபோல ஜ்வலிக்கின்ற அந்த மகானுபாவ

[illegible]

னை யடைந்து விநயத்துடன் வணங்கிப்புத்திரனைப்பிரார்த்திக்கக்கடவீர். அவர் கருணையினால் தங்களுக்குப் புத்திரனுண்டாகும்படிசெய்வாரென்று சொன்னான். அதைக்கேட்டு அரசனும் மிகவும் மனம்மகிழ்ந்து மந்திரியுடன் கூட மாமுனிவன் ஆசிரமமடைந்து பக்தியுடன் பணிந்தான். அப்பொழுது முனிவர் தன் பர்ணசாலைக்கு வந்த அரசனுக்கு ஆதித்தியம் செய்து பிரகவனை நோக்கி, அரசனே! இங்குவந்த காரணமென்ன? யென்றால் நடக்கவேண்டியதைச்சொன்னால் செய்கின்றேனென்று சொன்னார். அரசன் யுகந்தரனைப் பார்த்தான். யுகந்தரன் முனிவனை நோக்கி ஓமகாநுபாவா! யெங்களரசன் புத்திரனில்லாத குறையை விலக்கத் தங்களிடம் வந்தார். பங்கமில்லாமலங்கீகரித்து அநுக்கிரகம் செய்

நிவஸத்த: ॥௭௦॥ புத்ராஶாஹவம் தஸ்மை ப்ரதிஜஜ்ஞே ந்ரு
பாய ஸ: । ஸர்வஜ்ஞோ வாக்ய: ஶ்ரீமாந் கௌஶாம்பீமேத்ய
ஸாந்த்வயந் ॥௭௧॥ புத்ரேஷ்டிம் புத்ரகாமஸ்ய யாஜ
யாமாஸ தத்த்வவித் । தஸ்மாத் ப்ருகுப்ரஸாதேந ராஜா
ரகுவரம் யதா ॥௭௨॥ தஶரதோ தத்ர ஸஹஸ்ராநீக
மாத்மஜம் । லேபே விஷ்ணுமதீ ஸூதே ஶதாநீகாத்ஸுதம் பா
ந்தவம் ॥௭௩॥ யுகந்தரஸ்ய புத்ரோऽபூந்மந்த்ரீ யௌகந்த
ராயண: । மந்த்ரஶாஸ்த்ரேஷு ஸர்வேஷு புத்ரோ ருமண்வாந் ஸ
ஸேநாபதி: ॥௭௪॥ புஷ்பதந்தாபிதோ வஸுர்விப்ரதீகஸுதோऽபவத் ।
ருமண்வாநிதி விக்யாத: ஸேநாபதி
ரபூத்ததா ॥௭௫॥ பலோத்கடஸ்து வல்லபஜாத இதி ததா

யமுண்டுமென்று தெரிவித்தான். அதைக்கேட்டு முனிசிகாமணியாகிய சாண்டில்யர் அப்பொழுதே அரசனை நோக்கி மன்னவனே! மயங்காதே; மனவருத்தம் தீர்க்கத்தக்கவைபோ னென்று பிரதிஜ்ஞைசெய்து சத்தியந்தவறாமல் கௌசாம்பியை யடைந்து புத்திரகாமேஷ்டியென்னும் வேள்வியைச் செய்வித்தார். பிரகு முனிவருடைய மகிமையினால் சதாநீகனவன் ஸ்ரீராமபிரானை தசரதனடைந்ததுபோல் ஸஹஸ்ராநீகனென்னும் புத்திரனைபடைந்தான் முனிவர்களே! இவ்விதம் விதாமாவானவன் சதாநீகனுக்கு விஷ்ணுமதியினிடமவதரித்தான். பிரகு மால்வியவானவ யுகந்தரனென்கிற மந்திரிக்கு யௌகந்தராயணனென்கிற பெயருடன் கூடிய புத்திரனாகப்பிறந்து மந்திரசாஸ்திரங்களிலும் சமர்த்தனாயுமபவித்தான். புஷ்பதந்தனென்கிற வஸுவானவன் விப்பிரதீகனுக்குப் புத்திரனாகப்பிறந்து ருமண்வானென்று பெயரோங்கி யரசனுக்குத்தளகர்த்தனாகிச் சத்துருக்களை வசஞ்செய்தான். பலோத்கடனென வஸு வல்லபனுக்குப் பிறந்து

தேவேவம்ஶ்யா க்ருதஃ । வஸந்தக இதி க்யாதோ ந்ருபகுஞ்ஜ-
ஸ கோவிதஃ ॥௭௭॥ அத தே வஶ்யாஸ்மஷேஷு ராஜபு-
த்ரம் மநோஹரஃ । பஞ்சஹாயநதாம் தேவ்யா யாதே
ஷ்டே தபநகோபி ॥௭௮॥ அம்பாம் ஸாஹஸி ஸஶேஷுஶ்ரா
ந்ருபதிதஃ க்ருதலக்ஷணஃ । அயோத்யாயாம் மஹாபுரியாம்
கந்யா ஜாதா ம்ருகாவதீ ॥௭௯॥ ஸைஷம் விப்ரஶாபேந ப்ரா-
ப்தஜந்மா க்ஷிதிமண்டலே । பூர்வஜந்மநி ஸத்கர்ம
பாபயாமாஸ மேதிநீம் ॥௮௦॥

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே
ஸநத்குமாரஸம்ஹிதாயாம் ஸ்ரீஸூதஸம்ஹிதாயாம் -
பஞ்சமஹாஸ்மர யஜ்ஞதீர்த்தமாஹாத்ம்யே
வ்யாக்யாதே பூர்வபாகே மஹாதீர்த்தநகே
ஸ்ரீ கர்ணிகாரவநமாஹாத்ம்யே
விப்ரஶாபப்ராப்திர்நாம
பஞ்சமோऽத்யாயஃ ॥

வஸந்தகனென்று பெயர்பெற்ற மன்னவனுக்கு மணமக்கல
கத்திரக்குறிய சகாயமுள்ள இவளிதமவர்கள் பாரில் பிறந்
து சுக்கிலபக்ஷசந்திரன்போல வளர்ந்து ஐந்துவயது சென்ற
ஸமயத்தில் அலம்புஸையென்கிற அப்ஸரஸ்ஸு. கிருதவர்
மனென்கிற அயோத்திமன்னவனுக்கு மிருகாவதியென்கிற
கன்னிகையாக ஜனித்தாள் சௌனகாதிகளே சகாங்கன சக
லகல்லியாண குணங்களும் பொருந்திய புதல்வனையடைந்து
மனமகிழ்ச்சியுடன் மனுநீதி தவறாவண்ணம் தரணிமண்ட
லத்தை தாக்கார்த்துவந்தானென்று சூதமகாமுனிவர் சொல்
விமுடித்தார்

கர்ணிகாரவநமாகாத்மியத்தில் ஐந்தாவது அத்தியாயம்
விதுமா சாபம்பெற்ற சரித்திரம் முற்றிற்று.

ஷஷ்டோऽத்⁴யாய: ॥

விஷ்ணுஶாபநிவ்ருத்தி: ॥

[illegible] ॥ ௧ ॥ [illegible] ॥ ௨ ॥ [illegible] ॥ ௩ ॥ [illegible]

ஆறாவது அத்தியாயம்.

விஷ்ணுசாபநிவிருத்தி.

இவ்விதம் சொன்ன சூதமுனிவரை நோக்கிச் சௌனகாதிமகரிஷிகள் ஸூக்ஷ்மமான தத்துவத்தை யுணர்ந்த ஸூதமகாமுனிவரே! இந்தத் தீர்த்தத்தின் மகிமையை விரிவாய்ச் சொல்லுமென்று வினவச் சூதமுனிவர் சொல்லுகின்றார்:- கேளுங்கள் முனிசிகாமணிகளே! இவ்விதம் சதாநீகனரசு செலுத்திவருஞ் சமயத்தில் மகாபல பராக்கிரமசாலியான அஹிதமஷ்டிரனென்கிற வொரு மஹாஸுரனானவன் ஸ்தூலசிரஸ்ஸென்கிற துஷ்டனை இஷ்டனுடன் கூடப்படையெடுத்து அமராவதியை அடைகோட்டைசெய்து வானவர்களை வாட்டும்பொழுது, தேவர்களெல்லோருந் தாவிப்பிடித்துத்தானவர்களைத் தலைசிதர அடிக்க கட்செவிப்பல்லன் கடுகடுத்துக் காலாக்கினிபோல் சீறி அமரர்களையலரும்படி யடித்தான். அதையறிந்த அமரவேந்தன் தன் சூதனைநோக்கி

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

மாதலியே! நீ பூதலஞ்சென்று நமது சதாநீகனைத் தேர்தனி லேற்றி அழைத்துவாவென்று அனுப்பினான். உடனே மாதலியுமரசனைக்கண்டு அமரேசனாஜ்ஞையைத் தெரிவிக்க வுடனே சதாநீகன் யெவ்வித மாகுமோவென்றெண்ணி தன்னுடைய புத்திரனை ஸஹஸ்ராநீகனுக்கு இளவரசுப்பட்டம் கட்டிவிட்டு விண்ணுலகஞ்சென்று தானவர்களிடம் யுத்தஞ் செய்யும் வானவர்களை மத்தியஸ்தமாகவைத்துவிட்டு அசுரப்பண்ணையை யறைநொடியில் மாய்த்து அஹிதப்ஷ்டிரனுடன் அனேகநாள் சண்டைசெய்து அவனையும் கொன்று அவனால் தானும் மடிந்தான். பிறகு தேவர்கள் சந்தோஷாதுக்கமிரண்டு மடைந்து மன்னவன் சரீரத்தை மண்ணுலகங் கொண்டுபோய் அவனது புத்திரனிடம் ஒப்பிவிக்க வப்பொழுது அரசன் குமாரனனவன் அதிக துக்கத்தையடைந்து தனதுதந்தையுடன்கூட அனுமரணஞ்செய்த மகாபதிவிருதா சிரோமணியான விஷ்ணுமதியென்னும் மாதாவுக்கும் பி

ஸஹ ஸம்வத்ஸராந்தே ஸம்ப்ராபே கீர்த்திஶேஷதாம் ॥௧௦॥
ததோ ராஜ்யம் ஶதாநீகதநயோ ஜக்ருஹே ஶ்ரியா । யதாபூர்வம்
பிதுர் வ்ருத்தீஸ்ஸஹ ஸூர்ய்யே ச தேஶே ஸதி ॥ ௧௧ ॥ யௌக
ந்தராயணமுகா வஸவஸ்தஸ்ய மந்த்ரிண꞉ । ஶதாநீக
ஸாந்தவஸ்யாஸ்ய தத்கார்யேஷு ஸாதவ꞉ ॥ ௧௨ ॥ ஏகதா ஸ
வாஸவாஸ ஆஹூய ராஜஸம்ஸதோ பஹி꞉ । யாதே நாகே
மஹேந்த்ரேண ஸ நந்தநமஹோத்ஸவே ॥ ௧௩ ॥ நிஷ்க்ராந்தஸ்த
யிதாம் ஸாத்வீந்த்ரோ ஶுஶ்ரூஷணாதயா । ஜக்ஞே—ஸ்வயம்
ஷிதம் ஸஹஸ்ரநாமா தயோத்யாயாந்தம்பவாஸா ॥ ௧௪ ॥
ஜாதா ம்ருகாவதீ கந்யா ஸாத்விகை꞉ க்ருதவர்மண꞉ । வி
ப்ரஸ்தானே ச வஸாம்ஸ்யம் நாகலோகம் ஸமாஸா ॥ ௧௫ ॥

தாவுகதுஞ் செய்யவேண்டிய கிருத்தியங்களை முடித்துவிட்டு மந்திரிகளின் வேண்டுதலால் முடிசூடிச்செங்கோல் செலுத்திவந்தான். அப்பேர்ப்பட்ட மன்னவனுக்குத் தன்னுடன்கூட அவனியிலவதரித்த மால்லியவான்முதலான வஸுக்கள் யௌகந்தராயணன் முதலானபெயர்கொண்டு அவரவர்களின் பிதாவினவஸாநத்திலந்தந்தக் காரியத்தைச் செய்து வந்தார்கள். அப்படியிருக்கவொருசமய மிந்திரனவன் அமராவதியில் நந்தனவனோத்ஸவம் நடக்கும்பொழுது பூபதியை அழைத்துவரச்செய்து அவனுடன்கூடவுத்ஸவத்தில் வெகுவினோதங்களை யனுபவித்து மனதைச்சந்தோஷிப்பித்து யேகாந்தத்திலிருக்கும்பொழுது அரசனை நோக்கி ஹேமித்திரா! ஸஹஸ்ராநீகா! உனக்குச் சரியான நாயகியொருவளிருக்கின்றாள். அவளையே நீ மணஞ்செய்யவேண்டும். அவளாரென்றால்; அலம்புஸையென்கிற வப்ஸரஸ்ஸானவள் அயன்சாபத்தால் அயோத்தியாதிபதியான கிருதவர்ம்மனுக்குப் புத்திரியாகப்பிறந்து மிருகாவதீயென்ற பெ

தாமேவ ப்ரஹ்மஸதஸி த்ருஷ்ட்வா ஸ்மரநிபீடித: । வி
ஸ்ருஷ்டிதக்ஷஸ்ய ஶாபாந்தே ஸம்ப்ராப்தோ(அ)ஸி நரோத்தம: ॥ ௧௬ ॥ ப்ரேம
தே க்ருதம் ராஜந் ஸாவித்ரீ ந விராஜஸம்பவே । யதா த்வ
மோதநம் ப்ராப்தம் ராஜ்யம் ஸம்ஸாரஸ்ய ஸமீபதே ॥ ௧௭ ॥
ஶ்ருத்வா தத்ர ச ஸமிதோ வேதாரண்யஸமீபதே । இஹ
தீர்த்தே மஹாபுண்யே இஹ க்ஷேத்ரே ஸ்வதேஶிக: ॥ ௧௮ ॥
ஸ்நாநம் குர்வந்தி கதா ஶாபாந்தே தே பவிஷ்யஸி ।
இதி ப்ரோவாச ஹம்ஸாஸ்ய ஸத்யலோகே பிதாமஹ: ॥ ௧௯ ॥
இத்யுவாச விப்ரஜாதம் ஸஹஸ்ராணி கோடயஸ் । இஹ
ஸ்வயம் ப்ராப்ய ஸஹஸ்ராணி கைவல்யம் ॥ ௨௦ ॥

யருடன் பெருமபுகழ்ச்சி பெற்றிருக்கின்றாள் அவனியிலுள்ள அரசர்களெல்லோருமவளையடைய விருப்பங்கொண்டு அருந்தவம் செய்கின்றார்கள். அவளைக்கண்ட முனிவர்கள் மனங்கெட்டு மயங்குகின்றார்கள். வானவர்கள் வரும் காரியமறிந்ததினால் வெறுப்புறுகின்றார்கள். ஆனாலுனக்கவளெப்படிக்கிடைப்பாளென்றால், நீ முன்ஜன்மத்தில விதூமவென்கிற வஸு பிரமன் சபையில் நடனமிடுமலம்புஸையினுடைய லைந்தபொழுது காமத்தாலவளைக் கண்ணுற்றாக கமலாஸநன் சாபம்பெற்றாய். ஆகையால் அவளை மணஞ்செய்யவிதி யுனக்கே. சாபத்தையெண்ணியும் நீ வருந்தவேண்டாம் கோபத்தால் விதி கொடுத்த சாபம் பெரியவாபத்தால் நலமாக பலித்ததிப்போ. சாபத்தின் முடிவையந்தவிதியே செய்தார். அதையுமுனக்குரைக்கின்றேனென்னவென்றால், புத்திரனையவளிடத்திலுண்டுபண்ணி அவனிடத்திலவனியை நீ ஒப்பிவித்து ஆகமங்களரனடியைத்தொழுது யெங்கே அசத்திதனை நிவிருத்தித்துக்கொண்டு பின்பு செடிகொடிகளாய் முளைத்து வஸிக்கின்றனவோ; அந்த மறைக்காட்டிற்குவடமேற்கில் ஆருருக்கருகிலமர் கோங்குக்காட்டில் சந்திரநதிய

தத்ராகமத்ய காந்தாஸஹஸோமேந்த்ர ஸமீபத: । ஸஸோம-
ஸம் ப்ரபூஜ்யைதாந் த்ருஷ்ட்வா திரோதயாவதி ॥ ௨௧ ॥ ஸு-
ராஸு தித்வாந் காந்தாரம் ஸாஷ்டோத்தரநியோகத: । ப்ராயஸ்
ச சக்ஷு தர்ஸிதா நிர்தோஷோ தீவ்ர: ॥ ௨௨ ॥ ஸா
ஸ்ராவ: ஸ்வம் ஸம்ஸ்ருஜ்ய ராஜாபி தத்ஸ்வந்தா । ஸுரஸ்ய
யதோ நாகவி லோ ஸஹஸ்ராநீக ஸம்புவதி ॥ ௨௩ ॥
ம்ருகாவதீம் ஹ்ருஷ்ட்யா ப்ராயந்து கிமேவம் மோதேஸ்க்ஷஸே ।
ஸஹஸ்ராக்ஷ நிரீக்ஷ்ய த்ரீந் ஸஹஸ்ரேந்த்ர ஸமீபகாம் ॥ ௨௪ ॥
மாயஜ்ஞாய பாம் ராஜந் ஹ்ருஷ்ட்வா ப்ராயபதி ஸாம்ப்ரதம் । த-
பஸ்சரித்வா ஸோ விபாக ஸம்ஸ்ரவிஷ்யதி ॥ ௨௫ ॥ இதி

ருஸோமேந்திர தீர்த்தமசென்று மிருகாவதியுடனே நீராடிய பின் கரச்சின்ன லிங்கத்தைப் பூஜித்தாலுன் சாபமுடன் துலைந்துவிடுமென்றுரைத்தான். அதைக்கேட்டு அரசன் மிருகாவதியை மனதிலெண்ணிக்கொண்டு இந்திரனிடம் அனுமதி பெற்றுக் கௌசாம்பியையுத்தேசித்து வரும்வழியில் திலோத்தமையானவளரசனைக்கண்டு; இவனார்? சந்திரனோ? அல்லது மன்மதனோவென்று மதிமயங்கி மதனவெறிகொண்டு நடமைப்படைத்துக்கெடுக்க பிரமன்கொடுத்த சாபத்தாலவனியிலுதிக்க மறுவற்ற மானிடச்சந்திரனிவனென்றறிந்து அருகில் வந்து புஞ்சிரிப்புடன் கொஞ்சிப்பேச, மிருகாவதிமயமான மனதுடன் கூடிய மன்னவன் தன்னைச்சற்றுங் கூடச் சட்டைசெய்யாததைப்பார்த்து அடே அரசனே! உன்னைச்சபிக்கவிதியே முதலிலொருஸமய மென்னைப்படைத்து மிகமோகத்தையகங்கொண்டான். விண்ணிலுத்தமையான வென்னை நீ வெறுத்தது போய் மண்ணிலுதித்த பெண்மானை நாடினதாலே அனலிலிட்டமெழுகதுபோலக முருகி நொந்தேன் நான். அவள் விரகமீரெழுவருஷ முனக்கதின்பயனாம். என்றிவ்விதம் சபித்தாள். அதைக்கேட்டு

[illegible]

அரசன் திலோத்தமையை நோக்கி அடி திலோத்தமையே! நீ திலத்திலுத்தமையானதா லுன்னைப் பிரமகர் விரும்பிக் கிரகித்தார். பாரிலுயிருள்ளவர்கள் பார்ப்பாரோ உன்னைக் கண்ணால். மண்ணுலகிலுள்ளவர்கள் மிருகாவதியையல்லோ பார்ப்பார். அவளை நானடைவேனானல் விரகத்தைச் சகிப் பேன் செல்லாய் யென்று சொல்லிவிட்டு கௌசாம்பியை ய டைந்து மந்திரியினிடம் நடந்தவரலாறைத்தெரிவித்து ஸ்வ யம்வரத்தில் மன்மதனுடைய விஜயக்கொடிபோலும் விலா ஸமாகிற விருக்ஷத்தின் துளிர்போலுமிருக்கிற மிருகாவதி யை மணஞ்செய்து ரதியுடன்கூட மன்மதன்போல் பலவித மான போகங்களை யனுபவித்துக்கொண்டிருந்தான். அப் பொழுது அந்தமாது சந்திரசேகரனை ஜகதீசனிடமிருந்து பதிவிருதாதர்மத்தினால் ஸதீயென்று பெயர்பெற்ற மலையர சன் புத்திரிபோல் ஸஹஸ்ரானீகனிடமிருந்து கெர்ப்பத்தைத் தரித்தாள். அந்தகர்ப்பகாலத்தில் அந்த மிருகாவதியினுடை ய அரைவைத்த தங்கம்போலழகான வங்கமெல்லாம் வெள் ளுள்ளித்தோலிபோல் விசும்பவே வெளுப்பேரி அமிருதத் தாலலம்பியவோரிந்துகலைபோலாச்சு. கேசமதாம் கார்முகில் கள் கடுஞ்சினத்தால் மேல்விழுந்து குப்புறவே கவிர்த்த பா தி மதியாகுமவள் நெற்றி. காமனதுகணையாலே கற்பித்த பு

ந்தேஶோவாச । வாணீந்த்ரா ஸம்பிதைவைவ வீயந்தே ஷட்க்ஷா
ஜிதா பேஹஸ ॥௧௦॥ ஸந்த்யூகஹ்ருத்யக்தா ஹ்ருத்ய பேஸ
ரஸ்ரீவ ஶிக: । ரராஜ ராஜஸ்ரேஷ்டீ ரஜநீகரமந்திநீ ॥
॥ ௧௧ ॥ ஸா தூஹ்ருத்யவஸாத்ராஜ்ஞீ யத்ரிஶ்ஞத்ரயம் ஸதா ।
ஸந்தோஷம்ஹவித்ராணா ததஸ்ஸத்ம்ஸகோஹரஸ ॥௧௨॥
பத்ந்யா ஸஹிதகலோ ஸாகஷாவிந்த்ருகாவதீ । ஸேவயா
மெவ தீம் வசிஷ்ட ரக்தவாபீநிமஜ்ஜநே ॥௧௩॥ சஹியோஷம்
ஸ விஜ்ஞாய த்ருகாவத்யா தஹீபதி: । குஸும்பஸலி
லை: பூர்ணாம் க்ஷணாதாவீகோரயஸ ॥௧௪॥ சஸ்லி
ந்நஜ்ஜனோ ராஜ்ஞீ ஸாந்தம் ஸாஷரகோநரோநாஸ । ததஸாம்
ரக்தே தாயாத்ரம் ஹேமுகிம்ஸபக்ஷஸஞ்ஜஹார ॥௧௫॥ ராஜ

றுவத்தில் பூட்டிய தாமரைக்கணைகளவள் கண்களாதிலமர்ந்த
வண்டுகளை கருவிழிகள். கடைக்கண்ணே கருங்குருவி. கி
ளிக்கூடுபோன்ற கண்டநாதத்தைக்கேட்டுக் காமன் கிளிபி
டிக்கவைத்த கோலப்பறமோபாமவளதாம் தொப்பிள்புதரிலி
ருந்து தொடர்ந்தேரி வெளியேவந்த ரோமக்கொடியான க
றுகாகமுபரே சென்று கொங்கைக்குடம்கண்டு பக்கத்தி
லொதுங்கியதே. இவ்விதம் குற்றமற்று குணங்களுற்ற அங்
கங்களுடைய அந்த மிருகாவதி கெர்ப்பத்திலுண்டான ம
சக்கையினுல் கேட்டதெல்லாம் கொடுத்து அரசனவளுடன்
திவ்வியபோகங்களை யனுபவித்துக்கொண்டிருக்குஞ் சமயத்
திலொருநாள் கணவனை நோக்கியந்தத்தையல் ஹேநாதா!
எனக்கு இரத்தவாய்க்காலில் நீராடவேண்டுமென்று வரும்
விதியால் வருந்திவேண்ட வப்பொழுது அரசன் புதிதாக
வொரு குளம்வெட்டி அதில் குசும்பாததண்ணீரைநிரைப்பி
யதில் நீராடச்செய்தான். அவ்விதம் முழுகி வெளிவந்தமன்
னவன் மனவியை மாம்ஸமென்றெண்ணி மலைபோலப்பெரி
தானவொரு கெருடபக்ஷியெடுத்துக் கால்களிலிடுக்கிக்

[illegible] ॥ ௧௬ ॥ [illegible]
[illegible] ॥ ௧௭ ॥ [illegible]
[illegible] ॥ ௧௮ ॥ [illegible]
[illegible] ॥ ௧௯ ॥ [illegible]
[illegible] ॥ ௨0 ॥ [illegible]

கொண்டுதனதிருப்பிடமான உதயகிரியின் குகையிலே கொண்டுபோய் விட்டுவைத்து வந்ததேயாகத்தால் மோகமுற்றிருக்கும் மிருகாவதியைப்பார்த்து விட்டுப் பயந்து ஓடிவிட்டது. பிறகு மயக்கம் தெளிந்து கண்களை விழித்துப்பார்த்து ஒருவருமில்லாத மலையின் குகையிலிருப்பதைக்கண்டு பயந்துகால்பதரிக் கைகளையுதறிக்கொண்டு கணவனைக்காணாமல் தேம்பித்தேம்பியழுது புலம்பி ஓ! யென் பிராணவல்லபா! யென்னையாருக்குப் பறிகொடுத்துவிட்டீர் மகாபாபியான நானும்முடைய முககமலத்தை இனி யெப்பொழுது காண்பேனென்று கதறியழுது அந்தப்பதிவிருதாசிகாமணியாகிய மிருகாவதியானவள் குகையிலிருந்து வெளியில்வந்து மரணத்தையடையத் துணிந்து புலிகளுடையவும் யானைகளுடையவும் சிங்கங்களுடையவும் கூட்டத்தில் போய் நிற்க அவைகளெல்லாமிவளைக்கண்டு முகர்ந்துவிட்டு ஒதுங்கிவிட்டதுகள். முனிவர்களே! காலத்தையனுசரித்துத் தானல்லவோ மரணமுமேற்படும். இவ்விதமலறுகின்ற மிருகாவதியின் அழுகைக்குரலைக்கேட்டு மான்களெல்லாம் மேயாமலசையாமல்

[illegible]

கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டு அவளைச்சூழ்ந்து நின்றதுகள். அப்பொழுது தற்செயலாய் அங்கேவந்த ஜமதக்கினிமுனிவன் குமாரனவளைக்கண்டு மனுநீதிதவராமல மண்ணுலகத்தையரசாளும ஸஹஸ்ராநீகனுடைய தர்மதாரமிவளென்றறிந்து சமாதானம் சொல்லித்தனது பர்ணசாலைக்கழைத்துக்கொண்டுபோய் பிதாவினிடம் தெரிவித்தான். அப்பொழுது ஜமதக்கினிமகாமுனிவன் அந்தப்பெண்ணரசைநோக்கி அடி! குழந்தாய்! மிருகாவதியே! நீ பயப்படாதே; என்னை நீ உன்னுடைய தந்தை கிருதவர்மனைப்போல் நினைக்கக்கடவாய். என்னுடைய பத்தினியை யுன்னுடைய மாதாவாக நினையென்றுசொல்லி தைரியத்தைபடையச்செய்து தனது குழந்தையைப்போல் பாதுகார்த்துவந்தார். பிறகு கொஞ்சகாலத்திலந்த ராஜகன்னிகையானவள் ஸாக்ஷாத்பராசக்தியானபார்வதியானவள் ஷண்முகனைப்பெற்றதுபோல் மகாசூரனும் மன்மதன்போல் வடிவுகொண்ட புத்திரனைப்பெற்றாள். அவளுக்குச் சூதிகாகிரகத்தில் செய்யவேண்டியகாரியங்களையெல்லாம் அங்குள்ள முனிமனைவிகள் போட்டியு

யதாஶாஸ்த்ரமசீகரத் । ஸமுசிதாநி க்ஷத்ரியஸ்யாஸ்ய யாநி கா
ர்யாணி வைமஹாமுநி: ॥ ௪௭ ॥ வக்த்ரே ராத்ரேவதாநி ரூபா
வத்யா ஶோபிதஸ்ய: । தம் ஸஞ்ஜாதம் நபஸ்ஸ்தம் காசித்
வாகஶரீரிணீ ॥ ௪௮ ॥ உதயாசலஜாதத்வாதுதயாக்ய இதீரித
ஹ்யபூத் । ஶூரஶ்ச ஸோ நீத்யா க்ஷத்ரஜாதாதிகர்மத: ॥
॥ ௪௯ ॥ ஜக்ராஹ ஸகலா வித்யா ஜநேஶ்வரமஹாமுநே: । ஸ
வா நபஸ்ஸ்தஸ்யாசயம் க்ஷாத்ரதர்மபராவர: ॥ ௫௦ ॥ ஏவ
ஶ்யேகம் ஸஜதம் வ்யாதம் த்ருஷ்ட்வாஸௌ தத: । உவாச க்ரு
பயா யாவத்வ்யாத ஶ்ரூயதாம் ஸஜ்ஜநம் ॥ ௫௧ ॥ கிம் கரிஷ்ய
ஸ்யநேந ஸர்பேண ஹிம்ஸிதாஸேஷஜாதிநா । ததாவாச
ததா வ்யாத ஸர்பேணாநேந ஜீவனம் । ௫௨ ॥ யா ந
யாத்ராதிகம் பிக்ஷ்யம் க்ராமேஷு நகரேஷு ச । கரோமி
சாஹம் ஜீவநம் ஸ்வாநேநைநம் ரேரோக்ஷ்ய கரோம்யஹம் ॥ ௫௩ ॥

டன செய்துவந்தார்கள். குழந்தைக்கு ஜாதகர்மம் முதலா னவைகளை க்ஷத்திரியனுக்குரிய விதிப்படி மாமுனிவர் நடத்திவந்தார். குழந்தை பிறந்தவுடனே ஒரு ஆகாயவாக்குண்டாகி இவன் உதயாசலத்தில் பிறந்ததினலே இவனுக்கு உதயனனென்று பெயர்வைத்தது. பிரகு வேந்தன்மகன் உதயனனும் மிகவும் செழிப்புற்று வளர்ந்து பதினோராவயதிலுபநயனஞ்செய்யப்பட்டு முனிவரிடமிருந்து சகலவித்தைகளையு மப்பியஸித்தான். ஒருநாளவன் வேட்டையாடிவருஞ்சமயத்தில் ஒருவேடன் ஒருஸர்ப்பத்தைப்பிடித்துப் பெட்டியிலடைப்பதைக்கண்டு மனமுருகி அடே அப்பா வியாதா! வேனிந்த சர்ப்பத்தைக் கொண்டுபோகிருய். இதைவிட்டுவிடென்று சொல்ல வப்பொழுது அந்தவேடன் இதைவைத்துக்கொண்டு நான் பிச்சையெடுத்துக்காலம் கழிப்பேனென்றுசொல்ல வுடனே தன்கையில்தன்தாய் பூட்டியிருக்கும ரத்தினகங்கணத்தைக் கழட்டியவன் கையில்கொடுத்துச்

இத்யுக்த்வா பேடிகாயாம் தம் பபந்த ஸபாந்தவঃ । பத்த-
ஜாநோக்ய ஹாஜகம் ஸபாந்தய யதாயஷ்டேந ॥ ௫௪ ॥ ஸ
ஜோபயஸ் ஸ்வஜநநீஷ்டம் ஊக்வா ஸ கக்ஷணே । ஜோஷிதவேஸ
ந ஸமேத்யாஸ்ஸ நமோஸ்துக்வா க்ருதாஞ்ஜலিঃ ॥ ௫௫ ॥
ஸர்வம் க்ருத்வா ச ஸஹஸா ஸ பாதாலம் நிநாய தே ।
கிந்நரோ ஸ்த நாமேந த்ருதராஷ்ட்ரஸுதேந ஸঃ ॥ ௫௬ ॥
பாதாலம் ப்ராபிதஸ்தத்ர ந்யவஸஸ் ப்ரீதிஸ்வஸ்தி ।
த்ருதராஷ்ட்ரஸ்ய தநயாம் ஸகீநீம் கிந்நரஸ்ய ச ॥ ௫௭ ॥
லலிதாக்யாம் ஸுரேணாபேதாம் ப்ரியாம் ஸோஜ ந்ருபா-
த்மஜঃ । ஸ தஸ்யாம் ஜநயாமாஸ ஸுதம் ஶ்ரேஷ்டம் கீர்த்திஜஸ்ய ॥
॥ ௫௮ ॥ ததஸ்ஸா லலிதா ப்ராஹ க்வசித்காலே யதம் ப்ர-
தி । லலிதா—ஸுகம் வித்யாதரீ ப்ரஶ்நும் ஸுகர்ணீநாம

சர்ப்பத்தை மீட்டிவிட்டான். வேடனும் சென்றான். பிறகு அந்தஸர்ப்பம் மானிடசரீரத்தையெடுத்துக் கொண்டு ஓரா ஜகுமாரா! நான் திருதராஷ்டிரனென்கிற நாகராஜனுடைய குமாரன் யென்பேர் கின்னரன். உன்னுடைய சினேகத்தை நான் விரும்புகிறேன். உன்னைப்போல் தயவுள்ளவர்களை இவ்வுலகில் காணேனென்று சொல்லிப் பாதாளத்திற்கழைத் துக்கொண்டுபோய் பிதாவினிடம் தெரிவிக்க அவனுமதிக சந்தோஷத்துடன் அரசன்மகனுக்குத் தன்புத்திரியான லளிதை யென்பவளை விவாகஞ்செய்து வைத்தான். இவ்விதமுதயனன் லளிதையை மணஞ்செய்து நாகலோகத்திலவளுடன் ரமித்துக்கொண்டிருக்குஞ் சமயத்திலவள் கர்ப்பமாகி அளவற்றமகிமையுடைய வொருபுத்திரனைப்பெற்றாள். பிரகு அந்தலளிதை தன் கணவனைநோக்கி ஓநாதா! நான் ஸுகர்ணீயென்கிற வித்தியாதரீ; சாபத்தால் நாகமானேன்; யெனக்குச்சாபம் நீங்கிவிட்டது. இந்தாரும் யெனக்குப்பதி லிந்த வாடாமாலையைக்கழுத்தில் தரித்துக்கொள்ளுமென்று

[illegible]

ஒருவாடாமாலையையும் கோஷவதீயென்னு மொரு வீணையையும் புத்திரனையும் பக்ஷியினிடம் கொடுத்துவிட்டுத் தன்னுருவையடைந்து தன திருப்பிடம் சேர்ந்தாள். உதயநனும் மனவருத்தத்துடன் மூன்றையும் பெற்றுக்கொண்டு மாதாவைப்பார்க்கவேண்டி நாகங்களிடமனுமதி பெற்றுக்கொண்டு முனிவருடைய பர்ணசாலை வந்துசேர்ந்தான். அவ்விடத்தில் தன்னைப்பிரிந்தது முதல் துக்காக்கிராந்தையாய் ஒவ்வொரு நாளும் புலம்பியழுது ஜமதக்கினியினால் ஸமாதானஞ்செய்யப்படும் தன்னுடைய தாயைக்கண்டு தாளடியில் பணிந்து தன்வரவினால் மனம்மகிழ்ந்து தன்னைக்கட்டியணைத்து உச்சிமுகர்ந்து யென்கண்மணியே நீ யென்னைவிட்டு யெங்கேபோனாய்; உன்பிதாவைவிட்டுப் பிரிந்ததுக்கத்தை உன்முகத்திலாறின யென்னை இப்படிமோசஞ்செய்தாயே யென்று வருந்தின அவளிடம் தன்வரலாற்றைத் தெரிவித்துத் தன்குழந்தையையு மவளிடம் கொடுத்து மாதாவும் புத்திரனும் சிசுவைப்பரிபாலித்துக்கொண்டு பர்ணசாலையிலேயே யிருந்தார்

ணிஜம் யயௌ ॥ ௯௫ ॥ ஸஹஸ்ராநீகநாமாங்கம் விக்ரீயமணி
கங்கணம் । ராஜமுத்ராம் ஸமாலோக்ய கங்கணே ஸ வணி
க்வரஃ ॥ ௯௬ ॥ பௌரேண ஸமம் கத்வா ஸபாம் ராஜ்ஞே
ந்யவேதயத் । ததஸ்ஸஹஸ்ராநீகோऽயம் தஸ்ய ப்ராப்ய ம
ணிகங்கணம் ॥ ௯௭ ॥ ம்ருகாவதீவியோகவிஷாதபூர்ணிதா
விதஃ । தத்ராஹூய ஸுதம் தஸ்ய ப்ரீத்யா காராபயச்ச ஸஃ ॥
॥ ௯௮ ॥ கங்கணம் ஹ்ருதயே ந்யஸ்ய விலலாப ஸ பூபதிஃ
தஃ । உவாச ச கதம் லப்தம் கங்கணம் ஶபர த்வயா ॥ ௯௯ ॥
ஸ சோதயகிரிஸ்தஸ்ய வ்ருத்தாந்தம் கதைஃ ந்யவேதயத் ।
ஶபரஸ்ய வசஶ்ஶ்ருத்வா ஸஹஸ்ராநீகபூபதிஃ ॥ ௱ ॥
ப்ருதஸ்யஸ்ய ஶ்ருதிஸ்நாத்ரம் வ்யாயோகநகரீ தாத்ருகீ । ய

கள். இந்தராத்திரியிலந்தவேடன் கௌசாம்பீ நகரத்தைய டைந்து ஒருவியாபாரியினிடம் கங்கணத்தை விலைக்குக் கொடுக்க வெண்ணிக் காண்பிவித்தான். அப்பொழுது அந்த வியாபாரி அதிலரசன்பேர் பதித்திருப்பதைப்பார்த்து அவனையுமழைத்துக்கொண்டுவந்து அரசனிடம் தெரிவித்தான். அதைப்பார்த்துப்பூபதியும் மிருகாவதியைக்கண்டது போல் கண்குளிர்ந்து மாரிலணைத்து மிகவும் துக்கித்து அதின் வரவையவனிடம் விரிவாய்க்கேட்க வேடனும்அரசனைநோக்கிச் சொன்னதாவது; எம்பிரானே! நானொன்றுமறியேன். நானுதயமலையிலுள்ள வேடன். ஒருநாளென்பிழைப்பிற்காக ஒரு பாம்பைப்பிடித்தேன். அப்பொழுது பதிமூன்றுவயதுள்ள வொருராஜகுமாரன் யெனக்கிந்தக் கங்கணத்தைக் கொடுத்துப் பாம்பைவிடச்சொன்னான்.நானுமப்படியேசெய்தேன். ஆனாலந்தக்குழந்தை தங்களைப்போலவேயிருந்தான். இதுதானெனக்குத் தெரியுமென்று சொல்ல வுடனே அரசனவனுக்கு அளவற்ற திரவியத்தைக் கொடுத்தனுப்பிவிட்டு

த்ருஷ்டுகாமஸ்ஸவா உஷஸ்யேவ ஸஹமெஸோபூயபூ ௭௧ ॥
தமேவ கிரிநத்யாதீந் ஸஹவஸா வெஸாஸ்ஹ்யபஷ்டாக । க்ஞு
நாமபூம் ஸஸோஸ்ய தத்ஸம் ஸ ப்ராப்தமெஸநிக: ॥ ௭௨ ॥
தஸ்மிந் விநிவேஶ்ய ஊயிதாஸஜஸ்ஸ்யாநத தவெர । ஸஸந்தெகா
விசித்ராஸ்ஸ கயாபாஸோஸவெ கயா: ॥ ௭௩ ॥ தத்யா
ப்ரவஞ்செநவ தாம் ராத்ரிம் ஸ நிநாய வெ । தத
ஸ்த கக்ஸம் ப்ராப்ய ஜம்ஹாரிவாரிவாரிதாம் ॥ ௭௪ ॥
ஜஸ்தா ப்ராப்ஸம் ப்ராப்ய நிர்வைரம்ருகஸங்குலம் । தப
ஸ்யந்தம் ஸ்தம் த்ருஷ்ட்வா ஶிரஸா ப்ரணநாம ஸ: ॥ ௭௫ ॥
க்ருதாஞ்ஜலிபுடஸ்ஸ ஸ்தித: ப்ரதிஜக்ராஹ தம் ந்ருபம் ।
ஆதித்யம் காரயாமாஸ விதிவத்தஸ்ய ஸத்வரம் ॥ ௭௬ ॥
உவாச ச ஜமீசாயும் யஶோராஜ்யஸஹிதம் வச: । நரராஜ
த்ருமாவத்யா ஜாமெதாZபம் தநயஸ்தவ ॥ ௭௭ ॥ யஶாவிஶீ
ஜமாதகஜா ராஜேந்த்ர உவாசர: । ஹவிஷ்யதி ஶிஶும் ஜெ

மிருகாவதியை யெப்பொழுது காண்போமென்று மனதில்
வேகங்கொண்டு மந்திரிகளுடன் புறப்பட்டு அநேக ஆறுகள்
மலைகள் வனங்கள் தாண்டி அங்கங்கு தங்கி இராப்பகல்
நித்திரையில்லாமல் ஸூதகளால் சொல்லப்பட்ட விசித்தி
ரங்களான கதைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு காலத்தை நயிப்பி
த்து இந்திரதிக்கையடைந்து சிங்கமும் யானையும் பசுவும்
புலியும் கிரியும்பாம்பும் கூடி விளையாடுகின்ற தபோவனத்
தையடைந்து தவசதிலுயர்ந்த மகாமுனிவரைக்கண்டு தண்
டம்போல் பாதத்தில்பணிந்து துதித்துச்சென்னிமேல் கரங்
குவித்துக்கொண்டுநின்றான். அப்பொழுது ஜமதக்கினியும்
அரசனை ஆசிர்வதித்து ஆதித்தியஞ்செய்து வைத்து மன்ன
வனே! இதோ உன்னுடைய தர்மபத்தினியிருக்கின்றாள்.
இவன் உன்னுடைய புத்திரன் உதயனன். இந்தசிசு உன்

தா ஸிம்ஹாஸனமானிநெநா யதா ॥ ௭௮ ॥ ஸளத்ர வதஷ
மஹாமாம தயோதவ்யாக்ய நப்த்ருஜः । ஜயம் ஶ்ரீமாவத் ஹா
யஹ்ரா வாதிவ்ர்த்யபராயணா ॥ ௭௯ ॥ தஸ்ய தாம்ஸ்து
மஹாராஜ வ்ருதிக்ருஹீஷ்வ ஶா விரஜ । உக்கேஸம் ஶாந்திநா
ஊத்தாந்து தாந்து க்ருஹீக்ஷா ஶ்ரீவதிः ॥ ௮௦ ॥ ஸ்ரியாஸஹா
யஸ்ஸ வாஸீம் வ்ருதஸ்யு ஶ்ருதிஸிவஷ்ருதः । ப்ரவிஶ்ய க்ஷய
க்ஷளஶாஸீநகரம் ஸ ந்ருபொத்தஶः ॥ ௮௧ ॥ ஸ்ரந்து ஶக்ர
ஸ்ய வசநம் ஶாந்தஷம் ஜந்ம க்ஷாந்தயந்து । ஶ்ரீஶாஜ்யநாமெயவ
ஜுஜள வாத்ராய யீஶெக ॥ ௮௨ ॥ தஸிந்தாஜயெந வா
தெக்ர ராஜ்யாயநஜக்ஷிணெ । ராஜ்யஹாரம் விநிக்ஷிப்ய
ஸஶாவவிநிவ்ருத்திய ॥ ௮௩ ॥ வஸந்தகராஶணஸ்யாம் ஶ்ரு
ஹாவத்ரா வ ஹாயயா । யளகந்தராயணெநாவி ஶ்ருதிவா
தெத்ரண ஸம்யாதः ॥ ௮௪ ॥ ஜஜ்ர கீமெய ஶஹாவாணெ
வஜ்ரநஜ்ராஸ்ஸீவமெக । ஸாநம் க்ருத்வாம் யயள தத்ணம்
ஸவம் கீமெயா தத்ரா தத்ர ॥ ௮௫ ॥ காஹமெநெவா காம்

னுடைய பேரன். இவர்களை யழைத்துக்கொண்டு நகரஞ்
சென்று சுகமாக இராச்சியத்தையரசுசெலுத்தென்றுசொல்
லியனுப்பினார். அரசனும முனிவனை வணங்கி மூவர்களையு
மழைத்துக்கொண்டு மிகவும் ஸந்தோஷத்தோடு வரும்வழி
யில் மிருகாவதியின் வரலாரையுமுதயனனுடையசரித்திரத்
தையும் கேட்டுக்கொண்டே நகரம்வந்தான். பிறகு வெகு
காலம மிருகாவதியுடன் ஸுகமாகச் செங்கோல்செலுத்தி
விட்டு இந்திரனுடைய வசனத்தை மனதிலெண்ணி மானிட
ஜன்மத்தைத்துலைக்கக்கருதி உதயனனுக்கு முடி சூட்டி பூபா
ரத்தை ஒப்பிவித்துவிட்டு யௌகந்தராயணன் ருமண்வான்
வஸந்தகன் இம்மூவர்களுடனும் மிருகாவதியுடனுங்கூடத்
தேரேரித்தென்திசைசென்று திருக்கோங்குவனமடைந்து

महर्षिः कर्णिकारवनं प्राप्य । संप्राप्येन्द्र-
तीर्थे तत्र स्नानं च कृत्वा यथाविधि ॥ ௮௬ ॥ संपूज्य
च देवदेवेशं प्रणम्य च पुनः पुनः । तथै-
व च स्तोत्रैस्तुष्टाव इन्द्रतीर्थं प्रभाविषः ॥
॥ ௮௭ ॥ विनष्टं तत्क्षणादेव शापनष्टकिल्बिषः ।
ततो दिव्यवासांसि वस्त्राणि प्रतिपेदिरे ॥
॥ ௮௮ ॥ दिव्याम्बराभरणास्ते दिव्यारूढा दिवौकसः ।
विमानानि महार्हाणि समारुह्य विभूषिताः ॥ ௮௯ ॥
तत्तीर्थं बहुमानेन सर्वदेवगणास्तथा । प्र-
स्तुत्वा सह्यकोपकानां स्वर्लोकं ययुर्मुदा ॥
॥ ௯௦ ॥ तदाप्रभृति ते सर्वे ज्ञात्वा तीर्थस्य
वैभवम् । वार्षिके वर्षे तीर्थेऽस्मिन् स्नानं कु-
र्वन्ति सर्वदा ॥ ௯௧ ॥ एवं प्रभावं तत्तीर्थं ये
सम्प्राप्य नराः । स्नानं समाचरन्ति ते स-
र्वे स्वर्गवासिनः ॥ ௯௨ ॥ एवं वः कथितं विप्राः
विचित्रं चरितं महत् । कदम्बवनवासस्य सर्वपापहरं श-

விதிப்படி தீர்த்தரத்தினமான இந்திர தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து திருக்கரச்சின்னமகாலிங்கத்தையும் சுவேதவலயாம்பிகையையும் பூஜித்துத்துதித்து ஈசனுடைய அனுக்கிரகத்தால் பிரமன்சாபம் நீங்கி திவ்வியவஸ்திரம் தரித்து திவ்விய கந்தம்பூசி திவ்வியாபரணங்களணிந்து திவ்வியவிமானத்திலேறிக்கொண்டு மாலியவான் புஷ்பவான் பலோத்கடன் அலம்புஸை இன்னுங்குபேர்களுடன்கூட இந்திரதீர்த்தத்தைத் துதித்துக்கொண்டு தேவலோகம் சேர்ந்தான். அதுமுதலவர்கள் யெல்லோரும் ஒவ்வொருவருஷமும்வந்து ஸ்நானஞ் செய்கின்றார்கள். எவர்களிந்திர திர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்கின்றார்களோ அவர்கள் ஸ்வர்க்கஸுகத்தை யடைவார்கள்.

𑌰𑌮𑌾𑌪𑌤𑌿𑌮𑍍 ॥ ௫௫ ॥ 𑌯𑌃 𑌪𑌠𑍇𑌦𑌿𑌮𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾 𑌸𑌾
𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃 । 𑌯𑌂 𑌯𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤𑍇 𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌤𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌶𑍀𑌘𑍍𑌰
𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥ ௫௬ ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍍𑌕𑌾𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍇
𑌅𑌗𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌸𑍍𑌕𑌨𑍍𑌦𑌾𑌗𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑍇
𑌪𑌞𑍍𑌚𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌶𑍇 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌸𑌾𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑌶𑍍𑌰𑍇
𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑍋𑌶𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌗𑌤
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑌰𑍍𑌣𑌿𑌕𑌾𑌰𑌵𑌨𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑍇
𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌮𑌹𑌿𑌮𑌵𑌰𑍍𑌣𑌨𑍇
𑌵𑌿𑌧𑍂𑌮𑌶𑌾𑌪𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨𑌾𑌮
𑌷𑌷𑍍𑌠𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 ॥

இவ்விதமுங்களுக்கு அலம்புஸை விதூமனிருவர்களுடைய சரித்திரமும் சொல்லப்பட்டது. இதைப்படித்தவர்களும் கேட்டவர்களும் சகலமான அபீஷ்டங்களையு மடைவார் களென்று சொல்லி முடித்தார்.

ஸ்ரீகர்ணிகாரவநமாகாத்மியத்தில
இந்திரதீர்த்தமகிமையில் ஆறுவது அத்தியாயம்
விதூமாவினுடைய சாபநிவிருத்தி
முற்றிற்று.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ஏழாவது அத்தியாயம்.

மித்திரஸஹ சரித்திரம்.

இவ்விதஞ்சொன்ன சூதமகாமுனிவரைநோக்கிச்சௌநகாதிமுனிவர்கள் ஓ மகாபாக்கியசாலியான சூதமகாமுனிவரே! உம்மைப்போல் புராணங்களினர்த்தத்தைத் தெளிவாயும், விரிவாயுஞ்சொல்ல யார் வல்லவர்கள். ஆகையாலிந்திர தீர்த்தத்தின் மகிமையை மறுபடியும் விரிவாய் கேட்க விரும்புகின்றோமென்று சொல்ல வப்பொழுது சூதர் சௌனகாதிகளை நோக்கிச் சொல்லுகின்றார்:- கேளுங்கள் முனிவர்களே! இந்திரதீர்த்தத்தின் வைபவத்தை யெளிதில் சொல்ல வொண்ணாது. ஆனாலும் தெரிந்த வரை சொல்லுகின்றேன். சொல்லப்போகின்ற விஷயத்தில் கொஞ்சமுஞ்சந்தேகப்படாதேயுங்கள். அதென்னவென்றால், உலகத்திலுள்ள ஜீவராசிகள் முன் செய்த தீவினையாலிழிவான குலத்தில் ஜனித்து கெர்ப்பத்திலே மலமூத்திரமாம்ஸங்களாலும், அன்னையினுதரக்க

க்ருமிபிர்வ்யதிதஸ்ய ||௪|| ஜாதோ வாயுவஶாத்தூர்ணம் ஸ்யாஸ் ஸ்வ-
ந: பாபம் ஸ்மரந் க்ருதம் | உத்ப்ராவ்யதே யதாऽனோத்த்-
யா ஜாதோऽபி ரோதிதி ||௫|| ஜாத: ஸ்ருஷ்டோ ஷிதஸ்ய
ஶக்ருத்விட்ஷோபிதஸ்ய து | ஸ்வாதிபாலோஷ்ஹ்ருதோ ந ஶ-
க்நோதி க்ரோஶதி ஸ்வயம் ஶுஷ்கஸ்வர: ||௬|| பாலஸ்வாப்ரேஷா
ஶிஶ்வாத்யைர்துர்பிக்ஷரோகி | ஏவம் க்ஷுத்த்ருட்பரி-
ப்ராந்தோ ஶிஶுர்வாசி ந ரோதிதி ||௭|| தந்தோத்பத்தௌ ப-
ந்தத்து:க்கம் து:கம் ஸ்யாச் சாகுலேந்த்ரியே | பஶ்யாம்ஸ
பு நேத்ரக்ரோத்ஸாந்த்ரோத்ஸாஹ ஸம்ய ஸமேத: ||௮||
ஏவம் ப்ரவேஶே து:கேந பாலபந்ம ப்ராப்யாக்ஷு-
ஶாஸ் | து:கேந பால்யே ப்ராப்தே ஷட்வித்யாஹிரதி

னலாலும், அவளருந்துமுப்புறைப்புக்களாலுமவதியடைந்
து அல்லும் பகலுமலறிக்கொண்டு கடுஞ்சிறையில் வைக்கப்
பட்ட திருடன்போல தேம்பித்தேம்பியழுது பத்துமாதஞ்
சென்ற பிறகு சூதிகா வாயுவினால் தலைகீழாகப் பிறட்டி வெ
ளியில் தள்ளப்பட்டுக் கஷ்டத்துடனே வெளிவந்து கதறியழு
கின்றதுகள். பிறந்த ஜீவன் பசியாலுந்தாகத்தாலும் வருந்
தி வார்த்தை பேசமுடியாமல் மலமூத்திரங்களில் பிரண்டு
கதறுகின்றான். பிறகு பந்துக்களால் செய்யப்பட்ட கர்ண
வேதநமென்கிற காதுகுத்தினால் கஷ்டப்பட்டுப் பாம்புக்கும்
ஆற்றிற்கும், குளத்திற்கும், கிணற்றிற்குந்தப்பிப்பிழைத்து
தருணவயதை அடைகின்றான். உடனே மதங்கொண்டு தன்
னையாவலுடனாதரித்த தாய் தந்தைகளை யவமதித்துக்காமன்
வசமாகி மைதுனத்தில் மனம் பற்றி யாரை யணைவோம்? அ
ழகுள்ள பெண்டீரெங்கிருப்பார்களென்று தேடித் திரிந்து
தையலார் வசமாகி மதிமயங்கி வேதசாஸ்திரங்களை விட்டு
பிரம்மசரியங்கெட்டு முன்னோர்கள் தேடிவைத்த தனத்தை

[illegible] ॥௯॥ [illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ ௧௦ ॥ [illegible]
[illegible]
[illegible] ॥௧௧॥ [illegible]
[illegible] ॥௧௨॥
[illegible]
[illegible] ॥௧௩॥
[illegible]
[illegible]
॥ ௧௪ ॥ [illegible]
[illegible]
[illegible] ॥௧௫॥ [illegible]
[illegible]
[illegible] ॥௧௬॥ [illegible]

யெல்லாமழித்து இது வெல்லாம் நமது குலத்திற்குசிதமில்லையென்று மதியுறைக்கும் மாதாபிதாக்களை வீட்டைவிட்டு வெளியில் துரத்திப் பிண்டத்திற்குத் திண்டாடவிட்டுச் சிலவுக்குத்தனமில்லாமல் திருடி யவமானப்பட்டும், கொஞ்சமும் வருத்தமற்று மறுபடியும் விடனாகத்திரிந்து மகாபாபத்தைத்தேடுகின்றான். இப்படியிருக்க வுலகத்தில் யார் தந்தை? யார் புத்திரன்? யெல்லாமூழ்வினையின் பயனே; புத்திரன் மரித்தால் பிதா கூட மரிக்கின்றானோ? அவன் மரித்தாலிவன் மரிக்கின்றானோ? யெல்லாம் மனதின் விருப்பும் வெறுப்புமே தவிர, வேறில்லை. சரீரமுண்டானால் மனவருத்தமுண்டு. மனவருத்தத்தால் சரீரத்திற்குப் பிணி.

[illegible] । ஸத்யப்யஸ்மிந் [illegible]
வேஶ்மநி ஸ்திதி꞉ ॥ ௧௭ ॥ தேஹ[illegible] தேஹஜாட்யம் [illegible]
[illegible] । ஏவம் [illegible]
[illegible] ॥ ௧௮ ॥ [illegible]
[illegible] ॥ ௧௯ ॥ [illegible]
[illegible] ॥ ௨௦ ॥ கார்யகாரணபாவஸ்ய [illegible]
[illegible] ॥ ௨௧ ॥ [illegible]
[illegible] ॥ ௨௨ ॥

கண்வலியாலிமை நோகும் இமையின் நோயால் கண்ணுக்குப் பீடை. சரீரசௌக்கியத்தால் மனதிற்குச்சந்தோஷம். மனதின் சந்தோஷத்தால் சரீரத்திற்குப் புஷ்டி. மனதின் சங்கற்பவிகற்பங்களால் சம்பந்தமும் பிரிவுமுண்டாகின்றது. இவைகளை யெல்லாஞ் சற்றுஞ் சட்டைசெய்யாமல் தாவிகளுடன் ரமித்துச் சென்மத்தை வீணாக்குகின்றான். சரீரமானது ஜலயந்திரம்போல் வாயுவினால் சேஷ்டை செய்கின்றது. வாயு பிரிந்தால் தோல் துருத்திபோலாய்விடுகின்றது. மண் குடத்திற்குக்காரணம். குடம் மண்ணின் காரியம். இது போல் பிதாவின் தோல்துருத்திப் புத்திரன் தோல்துருத்தியின் காரணம். அது இதினுடைய காரியம். ஜீவனுக்கென்ன சம்பந்தம்? ஆகையால் புத்திமானிவைகளில் பற்றுதல் செய்யக் கூடாது. செய்தாலவனைத்தவிரப் பசு வேறுண்டோ. ஒரு ஜீவனுக்காக மற்றொரு சரீரத்தையறுத்து புஜிக்கின்றான். சரீரமானது வொரு யந்திரம். அந்த யந்திரத்திற்கு ஜீவனிருந்தால் விசேஷம். இல்லாவிட்டால் ஜலமில்லாத பம்புபோல் வீணாகும். தருணமும் தன

[illegible] ॥௨௩॥ [illegible] ॥௨௪॥ [illegible] ॥௨௫॥ [illegible] ॥௨௬॥ [illegible] ॥௨௭॥ [illegible] ॥௨௮॥ [illegible] ॥௨௯॥ [illegible]

முள்ளவளுயுமிருக்கின்ற கணவனை இல்லாள் மதிக்கின்றாள். வயது சென்றும், தனமற்றும், ரோகியாயுமிருப்பவனை யலட்சியஞ் செய்கின்றாள் பிதாவானவன் புத்திரவானுகையி லலவனைச் சிறுவயதில சிக்ஷிக்காத தோஷத்தினலவன் தருணவயதில் மூடனுயும் விடனுயும் பவித்துப்பிதாவினுடைய இகபரங்களுக்கு ஹிதமாகாமல பிதாவை யவமதிக்கின்றான். பிறகு முதிர்ந்த வயதை யடைந்து கண் தெரியாமல் கிரகத்திலேயேயொடுங்கித் தன்னைக் காப்பவர்களிலாமல் ஐயயோ! யென்னை யிப்பொழுது ஆதரிக்கின்றவர்களொருவருமில்லையே; பரலோகத்திற்குறிய புண்ணியத்தைக் கொஞ்சமுஞ் செய்யாமல் நரகத்திற்க்கேதுவான பாபத்தைச் செய்துகெட்

दुर्वार्ताः प्रभवेणात्मसन्तापहारिणः ॥१०॥ जहृक्षका
नसत्त्वज्ञ स्त्रीणां चातुर्वर्ण्यवाक्यवाः । यज्ञदेव वादि
ताः स्वर्गं ज्ञात्वा दुर्बुद्धिना हृदये ॥११॥ जीव
कामक्रोधेन नष्टवि स्वाध्यायोऽस्ति । हाकृष्टं जन्मा
बाध्या क्षेत्रे कष्टे वेदवाक्शितः ॥१२॥ दुर्वारा
रानक्रमं बाध्येयोदृ दुःखुदु । यत्तेजः क्षेत्र
मोऽनक्तः परलोकस्य संग्रहः ॥१३॥ किंकतु
स्यं कवयः शीतयुक्तस्य प्रमादतः । चयानरणचेत
न बाध्यमस्त्रेसहृदाः ॥१४॥ क्षिप्रं शया
ने प्रक्षिप्य बाहुक्षाकस्य कादयः । ह्रागच्छद्गता
सक्त्वपि न स्वर्गेण ज्ञानेन ॥१५॥ अतः संसा
रवारंशन सत्त्वा नास्तिकार्हदः । सर्वं बद्धेन ज
त्यजुः कर्मव्या यद्युसंग्रहः ॥१६॥ परलोका
पेक्षयापि च धर्मं यत्नसंग्रहम् । शृणुध्वमृ
षयः सर्वे मया संक्षेपनाशिनीम् ॥१७॥ चराम

டேனே; யென்ன செய்வேனென்று அலறிக்கொண்டே மரிக்கின்றான். பிறகு பந்துக்களொருநொடியிலிவனை மயானங்கொண்டுபோய் கொளுத்திவிட்டு ஒருக்கால் கூட நினைக்காமல் தங்கள் தங்கள் சுகத்தைத் தேடுகின்றார்கள். ஆகையால் முனிவர்களே! புத்திமானாயுள்ளவன் தர்மத்தை யனுஷ்டித்து பிரமத்தை விசாரித்து மெய்ஞ்ஞானத்தை யடைந்து முக்தியில் நாடவேண்டும் இந்தவிஷயத்திலொரு விசித்திரமான சரித்திரஞ் சொல்லுகின்றேன் கேளுங்கள். யென்னவென்றால்; முன்காலத்தில் ஸஹ்யபர்வதப்பிரதேசத்தில் அநேகம் தர்மவான்களான வேதியர்களால் வஸிக்கப்பட்ட மணிமானென்கிற அக்கிரகாரத்தில மித்திரஸஹனென்றொருபூஸுரரிருந்தார். அவரெப்பொழுதுந்தர்ம

[illegible]

சீலர். நல்ல சீலமும், பதிவிருதாதர்மமுமுடைய சத்களத்திரமுமுடையவர். இஷ்டர்கள் பந்துக்கள் முதலானவர்களை யாதரித்ததால் மித்திரஸஹரென்று புகழ்ச்சி பெற்றார். வேதம் சாஸ்திரம் முதலானதுகளை யப்பியாஸஞ்செய்து சமம், தமம் முதலான குணங்களுடன் கூடி தத்துவஞ்ஞானம் பெற்றவர். அவருக்கு மணியென்றும், நியக்ரோதனென்றும், ஈசுவரனென்றும் மூன்று புத்திரர்கள். அத்தருணத்திலவர் முன் ஜந்மத்தில் தானஞ் செய்யாத பாபத்தாலில்லாமையை யடைந்து கஷ்டப்பட்டு மரணத்தை யடைந்தார். பதிவிருதையான அவர் மனைவி அவருடன்கூடவே மரித்துவிட்டாள். புத்திரர்கள் பிரம்மசரியத்தைக் கைக்கொண்டு வேதாத்தியயனஞ்செய்து நல்ல சீலத்துடனிருந்தார்கள். அவர்களில் மணியும், நியக்ரோதனும் பிதாவின் மரணத்தால் சோகமுற்றுக் கொஞ்சகாலத்திலிறந்துவிட்-

[illegible] ॥४४॥ संसा-
[illegible] । तपः क-
[illegible] कर्णिकारवनं शाश्वतम् ॥४५॥ [illegible]
[illegible] । [illegible]
[illegible] ॥४६॥ [illegible]
[illegible] ॥४७॥

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे
अगस्त्यसंहितायां श्रीस्कन्दागस्त्यसंवादे
[illegible]
[illegible]
श्रीकर्णिकारवनमाहात्म्ये
इन्द्रतीर्थमहिमवर्णने
मित्रसहचरित्रं नाम
सप्तमोऽध्यायः ॥

டார்கள். மூன்றாவது குமாரனான ஈசுவரன் சாஸ்திரத்தை யப்பியஸித்து ஞானத்தை யடைந்து வைராக்கியத்தால் ஸன்னியாஸஞ் செய்துகொண்டு திவ்வியஸ்தலமாயும், தவத்திற்குறிப்பாயுமிருக்கின்ற கர்ண்ணிகாரவனத்தை யடைந்து கரச்சின்னேசலிங்கத்தைப்பூஜித்து இந்திரதீர்த்தக்கரையி லாச்சிரமங் கட்டிக்கொண்டு உக்கிரமான தவத்தைச்செய்து வந்தாரென்று சூதர் சொல்லி முடித்தார்.

ஸ்ரீகர்ண்ணிகாரவநமாகாத்மியத்தில்
இந்திரதீர்த்தமகிமையில் ஏழாவது அத்தியாயம்
மித்திரஸஹசரித்திரம்
முற்றிற்று.

அஷ்டமோऽத்யாய: ॥

ஈச்வரசரித்ரம் ॥

ஶ்ரீஸூத: — உக்த்வா தீர்த்தஜலே ஸ்நாத்வா ஸாம்பம் ஸாம்ப
ஸ்மரன் தத: । த்ரீணி வர்ஷஸஹஸ்ராணி ஸம்ஸ்தாப்ய தபஸ்யுக்தக
ஊர்த்வ: ॥ ௧ ॥ ததா விஷ்ணுமுகா தேவா: விஶ்வாமித்ராதயோ முனி
தா: । ததோ ஶம்பு: ஸமாதிஸ்தோ ஹ்ருதயே ஸ்ஸ்தித: ப்ரஸன்ன: ஸ்திதிர்விஷ்ணோ: ॥ ௨ ॥
க்ருபாஶாலி: க்ருதஹஸ்த: ஸர்வதேவைர் ஜபன் த்யாயன் ஜிதேந்த்ரிய: । ஸர்வ
ஸம்பாதஸம்ஹ்ருஷ்டோ ஸ்தித: ஸ்தம்பசரீர: சிவம் ஸ்மர: ॥ ௩ ॥ அ
த்ருஷ்டஸம்வத்ஸராண்யஸ்ய த்ரிகோடி கல்பகா: । ஸஹஸ்ர

எட்டாவது அத்தியாயம்.

ஈசுவர சரித்திரம்.

மறுபடியுஞ் சூதர் சொல்லுகின்றார். கேளுங்கள் தவத்தைமே தனமாகக்கைக்கொண்ட தன்னியர்களே! இவ்விதமாக ஈசுவரனிந்திரதீர்த்தத்தை யடைந்து திருநீறு பூசி அங்கங்களில் ருத்திராக்ஷங்களணிந்து பூமியில் வலதுகால் கட்டவிரல்நுனியை யூன்றி மறுகாலைத்தூக்கிக்கொண்டும் கரங்களை யஞ்சலியாய்க் குவித்து ஆகாயத்திலுயரவெடுத்துக் கொண்டு மறைக்கண்மூடி மாலும்மறையுங்காணாத மகாதேவன் மலரடியை மனதில் நண்ணி விண்ணோர்கள் சங்கிக்க விசுவாமித்திரரும் கூடமெச்சிக்கொண்டாடும்படி மூவாயிரம் வருஷமாக மேனியசையாமல் தவஞ்செய்தார். அந்தத் தருணத்திலொருக்கால் கார்காலத்திருள் போல் கறுத்துக் கொடிமரம்போலுயர்ந்தசரீரமும் தணல்போல் சிவந்து புரு

[illegible]

மமவரை முளைத்த சுருண்ட தலைமயிரும் பாழுங்கிணர்போல் பள்ளமான கண்களும் வளைந்த மூக்கும தெத்துப்பற்களும் புழுத்தகன்னங்களும பருத்தவயிரும் நீண்ட முட்டிக்களும் சுருங்கினதொண்டையுமுடைய மூன்று பிசாசுகளோடிவந்து பசியுந்தாகமும் தாங்காமலலரிக்கொண்டு கிட்டே நெருங்கி அவருடைய தவக்கனலால் பொசுங்கி விலகியோடித்தூரத்தில் நின்று கொண்டு ரக்ஷியும் ரக்ஷியுமென்று கூக்குரலிட்டதுகள். அப்பொழுதீசுவரருமந்தக்கூக்குரலைக்கேட்டுக் கண்ணைவிழித்துப்பின்பக்கத்திலதிகோரமான உருவத்தோடு கூடிய மூன்று பிசாசுகளையும் பார்த்து ஆசமனம்பண்ணித் தவத்தைநிறுத்திவிட்டு நீங்களார்? யெங்கேயுள்ளவர்கள்? யெங்கிருந்து வந்தீர்கள்? உங்களுக்கிப்பேர்ப்பட்டவுருவம் வந்தகாரணமென்ன? யேன் ரக்ஷியும் ரக்ஷியுமென்று அலறுகின்றீர்களென்று வினவவுடனே அவருடைய ஸன்னிதானத்தில் பசிதாகம்

ஸுப்ரஸந்நமநஸ்த்வஸ்தத்வாஸா꞉ க்ஷணேந தே ॥ ௧௦ ॥
விஸ்மிதாஶ்ச ப்ரஹ்ருஷ்டாஶ்ச விப்ரம் வாக்யமதாப்ருவந் ।
பிஶாசா꞉— அஸ்மாகம் வ்ருத்தாந்தம் தே ப்ரப்ரவீமி ப்ரா
ஹ்மண தச்ச்ருணுஷ்வ ॥ ௧௧ ॥ பூர்வஜந்மநி வ்ருத்தாந்தம் ஸம்
ப்ராப்தம் ஶ்ருணு தபோநிதே । அஹம் ஸௌராஷ்ட்ரதேஶீயோ
ப்ராஹ்மணோ யஜ்ஞவாந்புரா ॥ ௧௨ ॥ வேதவித்யாஸு பாரக꞉
விஷ்ணுஶர்மேதி விஶ்ருத꞉ । தநவாந் பஹுபுத்ரஶ்ச
ஸாமர்த்யரூபவாநயந꞉ ॥ ௧௩ ॥ அஹம் ப்ரஹ்வாரஹம் ஶ்ரே
ஷ்ட꞉ கோந்யோ மே ந ஸமோ புவி । இதி கர்வயுத꞉ ஸர்வாந்
வாக்பாருஷ்யாததூஷயம் ॥ ௧௪ ॥ ஸத்கதாஶ்ரவணே பரா
ணேஷு படிதேஷு த்விஜோத்தமை꞉ । தேவாலயே மடே
வாடீஷு வாக்ரஹாராந்தரேஷு ச ॥ ௧௫ ॥ நாஸ்திக்யாதீர்ஷ்யயா
மாயயா ந கதாபி ச ஶ்ருதா । அத்யாபகாநாம் வி
ப்ராணாம் வேதாத்யயநதத்பரம் ॥ ௧௬ ॥ ததாவமாந
திவேஶேந ப்ராத꞉ க்ஷீணாயுஷோ ஹ்யஹம் । ஸா

நீங்கிமனம்குளிர்ந்த பிசாசுகளிலொருபிசாசானது சொல்லுகின்றது. ஓ மகாமுனிவரே! கேளுமெங்கள் விருத்தாந்தத்தை. யென்னவென்றால் நான் ஸௌராஷ்ட்ரதேசத்தில் பிறந்த பிராமணன். விஷ்ணுசர்மாவென்று பெயர்பெற்றவன். அளவற்றதனமும் அழகும் அநேகம் புத்திரர்களுமுடையவன். வேதாத்யயனமும் சாஸ்திராப்பியாஸமும் செய்தவன். அப்படியிருக்கத் தனத்தாலுமழகாலும் கல்வியிலும் குலத்தாலுங்கொவங்கொண்டு நமக்கு யாருமநிகரில்லையென்கிற வகங்காரத்தால் யாவரையுந்தூஷித்து மனம் வருந்தச்செய்து நாஸ்திகனாய் ஆலயம் மடமக்கிரகாரம் முதலானவிடங்களில் சற்கதைகள்படிக்கும் சாதுக்களைப்பிடித்து அத்தியயனஞ்செய்யுமந்தணர்களையவமதித்தே

पुत्रा मृताः कृषिर्नष्टा नृपेणापहृतं धनम् ॥
॥ १७ ॥ चोरैर्हृताः पशवश्च बान्धवास्त्यक्तवन्तश्च
माम् । ततो दुःखाभिभूतोऽहं बहुदेशे परि-
भ्रमन् क्षुधयार्दितः ॥ १८ ॥ मार्गमध्ये निपतितो मृतो
नीतो यमक्षयम् । आकृष्यमाणो दुःखेन तैर्घोर
यमकिङ्करैः ॥ १९ ॥ ततो मे दुःखसन्तप्ता
दुःखेन निरयेषु निपातितः । तामिस्रान्धतामि

ன், அந்தமகாபாபத்தினுல் பிள்ளைகளும் பெண்டிரும் மரித்தார்கள். பயிர்களழிந்துவிட்டதுகள். தனங்களையுமாடு மாடுகளையுந் திருடர்கள் திருடிக்கொண்டுபோனார்கள். பந்துக்களுமென்னைத்தள்ளிவிட்டார்கள். அதினுல் மிகவருத்தமுற்றுக் காலங்கழிக்குமுபாயமில்லாமல் தேசாந்திரஞ்சென்றுதிரியுங்காலத்தில் நடுவழியிலேயே விழுந்து மரித்து நாய்நரிகளுக்கிரையானேன். இவ்விதம் நடுவழிப்பிணமாய் மரித்துப் பிரேதகிருத்தியமற்ற என்னை யமதூதர்கள் பாசத்தால்கட்டிக்குப்புறக்கவழ்த்தி முள்ளிலுங்கல்லிலும் பிறட்டிப் பிறட்டி யிழுத்துக்கொண்டுபோய் இருளடைந்த தாமிஸ்ரமென்கிற நரகமென்ன, மயக்கத்தையடிக்கடியுண்டுபண்ணுமந்ததாமிஸ்ரமென்கிற நரகமென்ன, பசியால் வருந்தி தன்னுடைய மாம்ஸத்தைத் தானேகடித்துத்தின்னக்கூடிய ஸ்வமாம்ஸாசனமென்கிற நரகமென்ன, கத்திபோன்ற இலைகளால் நெருங்கிய அஸிபத்திரமென்கிற நரகமென்ன, குடத்திலடைத்துத் தண்ணீரைவிட்டுப்பிராணிகளை உயிரையும் வாங்காமல் தளதளவென்று வேகவைக்கும் கும்பீபாகமென்கிற நரகமென்ன, சகிக்கமுடியாததண்டனையால்பிராணிகளய்யோ அய்யோவென்று அலரிமடியும் ரௌரவம் மகாரௌரவம் முதலான நரகங்களென்ன இவைகளிலும் மற்றுமுள்ள கொடியநரகங்களிலும் தள்ளிக்கொடுமையான தண்டனைகள்

[illegible] ॥ ௨௦ ॥ [illegible] ॥ ௨௧ ॥ [illegible] ॥ ௨௨ ॥ [illegible] ॥ ௨௩ ॥ [illegible] ॥ ௨௪ ॥ [illegible] ॥ ௨௫ ॥ [illegible]

செய்தார்கள். முறபதுனுயிரம் வருஷம் நரகங்களையனுபவித்துவிட்டுப் பிறகு இந்தப்பிசாசரூபத்தையடைந்து மகாதுக்கத்தையனுபவிக்கின்றேன் இது வென்னுடையவரலாறென்றுசொல்லிவிட்டுஅருகிலிருக்கும் மற்றொருபிசாசைக் கையால்சுட்டிக்காண்பித்து இவன் தமிள்நாட்டில் பிறந்த வேதியன். விகர்ண்ணனென்று பெயர் பெற்றவன். செவிடன். வேதசாஸ்திரங்களைப்படித்துமாசாரமில்லாமல் நித்தியகர்ம்மம் விட்டு பரஸ்திரீகளை யணைந்து பரான்னத்தையே புஜித்து ஸோமயாஜியென்று காதுகளில் குண்டலங்களணிந்து வெளிவேஷங்கொண்டு அயோக்கியர்களுக்கு யாகஞ்செய்துவைத்தும், பால், தயிர், நெய், எண்ணெ, வஸ்திரம் முதலியவைகளை விற்பனை செய்தும், பண்ணைவைத்துப்பயிர்செய்தும் முற்பதுனுயிரம் தனத்தைத்தேடி ஸ்னுனம் தானமொன்றுமில்லாமல் நான்பிரம்மஞானியென்று கர்வங்கொண்டுசாதுக்களையவமதித்து மகாபாபத்தைத்தேடி பதினல் பதினான்கு இந்திரப்பட்டம்வரை கொடியநரகங்

[illegible] ॥ २६ ॥ स्वयं [illegible]
[illegible] । न जप्तं न हुतं [illegible]
[illegible] ॥ २७ ॥ एवं संवादयोरेव [illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ २८ ॥ [illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ २९ ॥ [illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ ३० ॥ [illegible]
[illegible] । अयमुज्जयिनीवासी राजा स-
ज्जननिन्दकः ॥ ३१ ॥ [illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ ३२ ॥ [illegible]
[illegible] । शिवद्रोहपरो नित्यं शिवभक्तप्रबा-
धकः ॥ ३३ ॥ [illegible]
[illegible]

கலையனுபவித்துவிட்டு இப்பொழுது புழுத்தகழுத்துடன் கிரமிகண்டனென்று பேர்கொண்ட பிசாசமாகியென்னிலும திகதுக்கத்தை யனுபவிக்கின்றான். யென்று சொல்லிவிட்டு மறுபடியும் மற்றொருபிசாசைக்காண்பித்து இவனுஜ்ஜயினீநகரத்தரசன். பந்துகீர்த்தியென்று பெயர் பெற்றவன்; துஷ்டரக்ஷையும் சிஷ்டசிக்ஷையுஞ்செய்தவன்; துஷ்டமந்திரிகளோடுகூடக்கெட்ட ஆலோசனைகள் செய்து ஜனங்களை ஹிம்ஸித்தவன்; மகாகோபி; தாமஸிகன்; யெல்லாசாஸ்திரங்களையுங்கற்றும் வித்ண்டாவாதஞ்செய்து விஷ்ணுபக்தனென்று வியாஜம் வைத்துக்கொண்டு சிவதூஷணைபண்

ந்ய பாணராவணவ்ருஷபர்வஜம்பாத்யா உபாஸ்ய ஶம்ஹாரம் விதா யாதே ஹதா: ॥ ௧௪ ॥ உபாஸகாநாம் ஸ்யேஷா ஶ்ருதி ப்ரத: கா வார்த்தா ஹி கபாலமாலிந: । பிஶாச கோஷ்டீரதஸ்ய ஶ்மஶாநவாஸிந: ஸதா நஶ்ச தரக்ஷாஜாம் க்ஷ்வ: ॥ ௧௫ ॥ இதி கர்ஷயித்வா ஶ்ருதிஶ்ரேஷ்டா ராஜ்யமபேக்ஷ மதி: க: । பஸ்மீக்ருதி க்ருத்யா தஸ்மாச்சிவதேவஷ்யம் ॥ ௧௬ ॥ விஷ்ணுகீர்த்திம் ஸமாஹரம் தேவேஷ்யந்து காமதேவஷ்ண: । ஶிவக்ஷேத்ராண்யாக்ருத்ய பாஹாஜே ஸ்வயம்பூ: ஸ்த: ॥ ௧௭ ॥ ப்ராகாரகோபுராம்ஶ்ச ஹிந்த்வா ஸத்ரூஷ்ட்த: । தத்ஶஸ்ய: ப்ரஜாஸ்யா தேவத்ரம் வீக்ஷ்ய பாபிஷ்ட: ॥ ௧௮ ॥ த்யக்த்வா பாரம் ச தேஶம் ச நாநாதேஶாந்தரா கதா: । தாஸ்யாஸஸ்வக்காரம் ஹாயதே த்ருஜஸ்வ பதிவ்ரதா ॥ ௧௯ ॥ ஸத்ருத்கதே ந பாபே ந தோஷாந்தம் வ்யாதிந ஸம்ப்ரிஸ் । ஸவிதே மஹத்ஸ்ரீ காஷ்டி மாஸமதி ப்ராரந்த ஸதா ॥ ௨௦ ॥ தேதாரநாமிய நரகாந்து க்ருதோஸ்ஸள

ணிச் சிவபக்தர்களையுபத்திரவஞ்செய்தவன்; பாணன் இராவணன், விருஷபர்வா, ஜம்பன் முதலான அசுரர்கள் புலித்தோலுடுத்தி முண்டமாலை யணிந்து பிசாசுகளோடு கூட மயானத்தில் வஸிக்கின்ற ருத்திரனையாராதித்து அற்பாயுஸ்ஸாய் அழிந்துவிட்டார்களென்று ஜகதீசனைத் தூஷித்து ஆலயங்கள், மதில்கள், கோபுரங்களை யெல்லாமிடித்து சிவக்ஷேத்திரங்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டவன். பதிவிருதையான பத்தினியைத்தள்ளினவன் இவனுடைய வுபத்திரவத்தைச் சகிக்கமுடியாமலூரையுந் தேசத்தையும் விட்டு ஓடின பிரஜைகளுடைய தனத்தையபகரித்தவன். இவ்விதமான மகாபாபங்களாலிவன் குஷ்டத்தையடைந்து சரீரம்பூருவும்புழுத்து அலரிமடிந்து பிரமனுடைய இரண்டு

ஷஷ்டிகல்பாயுதம் । பஶ்சாத் பாபயோநிஷு பிஶாசகௌ
ஜாதாவாம் ॥ ௪௧ ॥ ஸோऽபி பாபம் க்ஷுதயா த்வஹர்நிஶம் ஸ்வ
பீடிதோ க்ருமிபி: । இத்யுக்த்வா யாதநா: ஸர்வா ந ஶக்யந்தே ந கதிதும் ॥
॥ ௪௨ ॥ தயா யாதநயா க்லிஷ்டௌ ப்ரஸீத க்ருபயா ப்ரபோ ।
ஸம்ஸாரம் விஷ்ணுமாயாக்யம் தேந உத்தாரய ந: ப்ரபோ ॥ ௪௩ ॥
ஈஶ்வர:— கஸ்மாத் பிஶாசா பூர்வம் ப்ரூத ப்ருச்சாமி வி
பாகிநோ । க்வ வாஸ: க்வ வா ஆஹார: க்வ ஶய்யா ச
ஸர்வதா ॥ ௪௪ ॥ இதி ப்ருஷ்டா: பிஶாசாஸ்தே ப்ரா
ஞ்ஜலிபூர்வகம் ஸ்திதா: । ப்ரத்யூசுர்முநிஶார்தூலம்
க்ருதாஞ்ஜலிபுடாஸ்ததா ॥ ௪௫ ॥ பிஶாசா:— ரக்ஷோக்ந
ஜபமந்த்ரோ யத்ர கேஹே ந ஸம்ஸ்தித: । ந யந்த்ரதேவதா
பூஜா தத்ர ந: ஸர்வதா அஶநம் ॥ ௪௬ ॥ யத்ர கேஹே ஔபா
ஸநம் ந யத்ர துலஸீ ஶுபா । ந யத்ர ஸுப
ஜாதஸ்ய ந தேவீ பவநக்ரியா ॥ ௪௭ ॥ ந யத்ர க்ருஹிணீ

நாள் முடியும் வரைமகாநரகங்களையனுபவித்து கன்னம்பு
மூந்த கிரிமிதானுமென்கிற பிசாசாகி யெங்களிருவரைக்கா
ட்டிலும் அதிகதுககத்தை யனுபவிக்கின்றான். ஓ மகாத
யாளுவான மகாமுனிவரே ! இது யெங்களுடைய விருத்தா
ந்தம் நாங்கள் படுந்துயரஞ் சொல்லிமுடியாது. யெங்களை
க்கரையேற்றவேண்டுமென்று விநயத்துடன் பிரார்த்தித்த பி
சாசுகளை நோக்கி ஈசுவரர் வினவுகின்றார். பிசாசங்களே !
உங்களுக்கு வாஸமெங்கே ? ஆகாரமெங்கே ? சுகமான சய
னமெங்கே ? யென்றுகேட்கப் பிசாசுகள் கையை சென்னி
யில் குவித்துக்கொண்டு ஓ முனிசிகாமணியே! எந்தகிரகத்
தில் ரக்ஷாக்னமென்கிற மந்திரஜபமில்லையோ; யந்திரதே
வதாபூஜை நடக்கவுமில்லையோ; அந்தகிரகத்திலெங்களுக்கா
ஹாரம். எந்தவீட்டில் ஔபாஸநம், சோபனமான துளஸி

[illegible]

யால் பூஜை, பஞ்சயக்ஞம், தேவபூஜை முதலியவைகள் நடக்கவில்லையோ; அந்தவீட்டிலெங்களுக்காஹாரம். எந்தவீட்டில இல்லாள் சுத்தமில்லையோ; யெதில் கோமயத்தால் சுத்தி செய்வதுமில்லையோ; யெதில் ஸ்திரீ அதிகாரஞ்செலுத்துகின்றாளோ, அக்கிரகத்திலே பேய்தின்ற மீதியைத்தின்னுகின்றார்கள். யெந்தகிரகத்தில் வேதகோஷமும் புராணபடனமும் நடக்காமல்பிராமணநிந்தையுமேற்படுகின்றதோ, யெவ்விடத்தில் நல்லஆசாரமும் நித்தியகர்மானுஷ்டானமும் நடக்கவில்லையோ, அப்பேர்ப்பட்டகிரகம், அக்கிரஹாரம், மடம் முதலியவிடங்களிலெங்களுக்காஹாரமும் வாஸமுமேற்பட்டிருக்கின்றது. இதுயெங்களுடைய யோகக்ஷேமம். யெங்களைக் காக்கவேண்டும். சூரியனைக்கண்டபின்னிருளுடைய சம்பந்

𑌸𑌂𑌸𑍃𑌤𑌂 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌰𑍍𑌷𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌂 𑌵𑌶𑌃 ॥ ௫௫ ॥
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿𑌕𑌾 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌾𑌨𑍍 ।
𑌜𑌾 𑌤𑍇𑌷𑌾 𑌤𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌂 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 𑌶𑍋𑌕𑌮𑍇 𑌚𑌃 𑌵𑌿𑌶𑍋𑌕
𑌤𑌾𑌃 ॥ ௫௬ ॥ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌜𑌲𑌧𑌾𑌰𑌾𑌯 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍀𑌯𑌂𑌸𑍍𑌯
𑌵𑍇𑌦𑌵𑌾𑌨𑍍 । 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌵𑌰𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍀𑌰𑍋 𑌯𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍
𑌕𑌰𑍍𑌣𑌯𑍋 ॥ ௫௭ ॥ 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌦𑍇𑌹𑌸𑍍𑌵𑌰𑌾𑌦𑍍 𑌯𑌾𑌯𑌾𑌦𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾
𑌪𑌾𑌤𑌵𑌰𑍍𑌸𑍍𑌯𑌤𑍁 । 𑌸𑌿𑌰𑌸𑍍𑌵𑍇𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑌪𑌾𑌤𑌸 𑌤𑌾𑌨𑌾𑌦𑌯
𑌨𑌿𑌜𑌾𑌞𑍍𑌜𑌿𑌕𑌂𑌤𑍁 ॥ ௫௮ ॥ 𑌕𑌲𑍍𑌵𑌿𑌦𑍇𑌨 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍀𑌯𑌂𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍇𑌵𑌷𑌿
𑌕𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 । 𑌦𑍈𑌵𑌸𑌾𑌵𑍀𑌂 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌸
𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌵𑍍𑌯𑌵𑌪𑌸𑌂𑌯𑍁𑌤𑌾𑌃 ॥ ௫௯ ॥ 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑍈𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌹𑌾
𑌦𑍇𑌵𑌸 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌤𑌯𑌜𑍋 𑌵𑌿𑌸𑌾 𑌦𑌸 । 𑌮𑌹𑌾𑌵𑌸𑍇𑌸𑍍𑌵𑌨𑌂 𑌤
𑌮𑌹𑌾𑌹𑌾𑌸𑌾𑌃 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌪𑍁𑌟𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾 ॥ ௬௦ ॥ 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇
𑌸𑍍𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌹𑍍𑌵𑌾 𑌰𑌕𑍍𑌷𑍇𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌤𑌾𑌵𑌿𑌤𑌾 𑌵𑌯𑌂 । 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇𑌸𑍍𑌤𑍁
𑌨𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌮𑍋 𑌨𑌮𑌃 ॥ ௬௧ ॥ 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾
𑌪𑌰𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌮𑍍𑌯 𑌚 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌃 । 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌤𑌾 𑌦𑍇𑌵
𑌦𑍇𑌹𑌣 𑌵𑌿𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌯𑌯𑍁𑌰𑍍𑌦𑌿𑌵𑌂 ॥ ௬௨ ॥ 𑌪𑌾𑌠𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌸

தமெப்படியில்லையோ, அப்படியேசாதுக்களைதெரிசித்ததின் பிறகு ஸம்ஸாரபந்தம் விலகிவிடுமென்பதைக் காருமென்றுதினமாக முறையிடும் பிசாசுகளுடைய வசனத்தைக் கேட்டு தயாநிதியான ஈசுவரர் பயப்படவேண்டாம்; இங்கே வாருங்களென்று சமீபத்திலழைத்துக் கமண்டலுவிலிருந்த தீர்த்தத்தையெடுத்து ஓங்காரத்தைச்செபித்து மும்மூர்த்திகளாயுந்தியானித்துக்கொண்டு பிசாசுகளின் சிரஸில் புரோக்ஷித்தவுடனே அவைகள் பிசாசரூபம் நீங்கித் திவ்வியரூபத்தையடைந்து ஈசுவரரைப்பிரதக்ஷிணநமஸ்காரங்கள் செய்து சென்னிமேல்கைகுவித்துப் பலவாறாகத்துதித்து அவருடைய அனுமதியின்பேரில் திவ்வியவிமானத்திலேறிச்

[illegible]

கொண்டு தேவலோகஞ்சென்றதுகள். பிற்பாடு ஈசுவரர் மறுபடியும் மௌனத்துடன் சமாதியிலேபெற்றிருக்க வப்பொழுது சகலமான தேவர்களும் முனிவர்களும் கர்ண்ணிகாரவநம் வந்து ஈசுவரரை மெச்சிக்கொண்டாடி புஷ்பங்களால் வர்ஷித்துவிட்டு அகோ என்ன ஆச்சரியம்! இந்திர தீர்த்தத்தின் மகிமையென்னமகிமை. எவர்களிந்த தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து ஜகதீசனை ஸேவிக்கின்றார்களோ; அவர்கள் இகத்தில் மகாபோகங்களை யனுபவித்துவிட்டு பரத்திலும் பரமசுகத்தையடைவார்கள். சந்தேகமில்லை. தவிரவும் வச்சிரதீர்த்த ஸ்நானமும் வாஸவலிங்கத்தின் தெரிசனமும், அநேகங்கோடிகாலம் தவஞ்செய்தவர்களுக்குத்தான் கிடைக்கும். யெல்லாருக்குமெளிதில் கிடையாது. இந்த

வ்ரஜந்தி தே । மாத்ருஹா பித்ருஹா வாபி ஸ்நாத்வா
ஸ்மின் ப்ரமுச்யதே ॥ ௭௦ ॥ தேவதீர்த்தம் மஹாதீர்த்தம் தே
வைர்வந்த்யம் ஸதா । தத்தீர்த்தஸ்நானமாத்ரேண நரோ முச்
யேத கில்பிஷாத் ॥ ௭௧ ॥ நாராயணமுகா தேவா ப்ர
ஹ்மாத்யா ஸநகாதய: । வஸிஷ்டாத்யா த்விஜஶ்ரேஷ்டா: ஸ
நகாத்யா மஹர்ஷய: ॥ ௭௨ ॥ தேவதீர்த்தம் ப்ரஶம்ஸந்தி தேவ
தேவஸ்ய பார்ஷதா: । த்ரைலோக்யே ஸத்ருஶம் யஸ்ய நாஸ்தி
தீர்த்தம் விஶேஷத: ॥ ௭௩ ॥ தத்தீர்த்ததர்ஶநாதேவ நரோ
மங்களானி பஶ்யதி । தேவதீர்த்தஸ்ய மாஹாத்ம்யம் கோ வா
வர்ணயிதும் க்ஷம: ॥ ௭௪ ॥ தத்தீர்த்தஸ்ய ஸமம் தீர்த்தம்
நாஸ்தி லோகத்ரயேஷ்வபி । ஏதத்தீர்த்தஸ்ய மாஹாத்ம்யம்
வேத்தி தேவோ மஹேஶ்வர: ॥ ௭௫ ॥ இத்யுக்த்வா ப்ரயயு:
ஸர்வே தேவா ஸ்வர்க்கமனோஹரா: । தத்க்ஷணே ஶம்பு...

வச்சிர தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து ஒருகபளமன்னமும் ஒருகாசுமாவது உத்தமனான வேதியனுக்களித்தவர்கள் சக்கிறவர்த்தியாகபவிப்பார்கள். ஜகதீசன் சன்னிதானத்திலிருக்கின்ற தேவதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தவன் சங்கடம் நீங்கி மாதிருஹத்தி பிதிருஹத்தி முதலான மகாபாபங்களுங்கூட நசித்து திவ்வியபோகங்களை யடைவான். தேவதீர்த்தத்தை ஸ்பர்சித்தமாத்திரத்தில் சகலபாபங்களும் நீங்கிப் புனிதர்களாவார்கள். விஷ்ணுமுதலான தேவர்களும் வசிஷ்டர்முதலான முனிவர்களும் சநகர்முதலான யோகிகளுநீ நந்திமுதலானகணாதிபர்களும் இந்த தேவதீர்த்தத்தைப் புகழுகின்றார்கள். மூன்றுலோகங்களிலேயு மிதற்குச்சமமான தீர்த்தங்கிடையாது. இதைத்தெரிசித்தமாத்திரத்தில் சகலமங்களங்களுமுண்டாகுமென்று வாழ்த்திவிட்டு வானுலகஞ்சென்றார்கள். அப்பொழுது சிவகணங்கள் வி

[illegible]

ப்ருதிருதத்ருஷ்தாரிகளாய்க்கொண்டு விமானத்துடன் கை லேயில நின்றும கர்ண்ணிகாபுரவநமவநது சச்சிதாநந்தமான சதாசிவத்தைத் தியானஞ்செய்துகொண்டிருக்கு மீசுவரரைக்கண்டு ஓ! மகானுபாவா! கண்ணை விழியும்; கைலாசத்திற்கெழுந்தருளும்; உமக்கெம்பிரானுத்திரவென்று விநயத்துடன் வேண்டவப்பொழுது முனிவரும் கண்களை விழித்துக் கணங்களைக் கண்டு வணங்கி ஸ்துதிசெய்து அவர்களால் கைலாசுகொடுக்கப்பட்டு திவ்வியவிமானத்திலேரிக்கொண்டு பதினெட்டுவகை வாத்தியங்கள் முழங்க தேவதாசிகள் நடனஞ்செய்ய வித்தவிதத்தியாதரர்கள் ஸ்துதிக்க முனிவர்கள் கண்டு களிக்க ஆகாயமார்க்கமாய்க்கைலைசென்று விமா

३४ ॥ ४४ ॥ प्रणम्य शिरसा दृष्ट्वा तद्देवदेवशिवलिङ्गक
मेव च । विमानवरतोरणस्य कोटिसूर्यसमप्रभम् ॥
॥ ४५ ॥ लिङ्गमेवेदमस्त्यत्र जगतः शिवलिङ्गकम् ।
इति श्रीशिवयोः श्रीशिवयोः स्तुतिवाक्यजगत्त्रये ॥ ४६ ॥
सर्वस्वस्त्यारितं सोऽहमनस्यं स्वर्णभावं च पदकं च
तेजस्विनम् । श्रीकण्ठं तेजसा पूर्णं ध्यानेन वः पूजयन्

னத்திலிருந்து இறங்கி பிரதக்ஷிணஞ்செய்து உயரமேறி
போகவதிபட்டணத்தில் பிரவேசித்து ஆலயத்தை வலம்வந்
து கோபுரவாசலிலிருந்து தண்டம்போல் பணிந்து இருகை
களையும் சென்னிமேல் வைத்து ஸ்ரீ ருத்திராட முதலான ம
காமந்திரங்களாலீசனை ஸ்துதித்துக்கொண்டு ஆலயத்திற்
குள் பிரவேசித்து ஆசாரவாசலில் மண்டியிட்டு ஸ்வர்ணப்
பிலம்பு தாங்கிக்காத்திருக்கும் சைலாதியை வணங்கி யனு
மதிபெற்று ரத்தினஸ்தம்பமண்டபத்தில் பிரம்மவித்தியாரூ
பியான பராசக்தியுடன் ஸசளீகரித்து பிரம்மவிஷ்ணுவாதி
தேவர்களாலும் அகஸ்த்யாதி முனிவர்களாலும் ஸனகாதி
யோகிகளாலும் சூழப்பட்டுக்கொண்டு நவரத்னகசிதமான
சிங்காஸனத்தில் வீற்றிருக்கும் ஸச்சிதானந்தமாயும் சாந்த
மாயும் சகலஜகத்திற்கு மதிஷ்டானமாயும் பரமாத்மஸ்வரூப
மாயுமிருக்கிற ஸ்ரீகண்டபரமேசானனைக்கண்டு பணிந்துபணி
ந்து பரவசமாகி ஆனந்தபாஷ்பம் பெருக அஞ்சலிசெய்து
கொண்டு நின்றார். அப்பொழுது ஸர்வேசுவரனை ஜகதீ
சன் மந்தஹாஸத்துடன் ஓ ஈசுவரா! வாரும்; வாரும்; இது
வரை யெனக்கு ஒரு ஈசுவரனில்லாமலிருந்தேன்; இதுமு
தல் நானுமீசுவரனுடன் கூடிவிட்டேனென்று ஸந்தோஷிப்
பித்து ஸன்னிதானத்தில் வைத்துக்கொண்டார். முனி
வர்களே! இதைப்படித்தவர்களும் கேட்டவர்களு மீசுவர

[illegible] ॥ ௮௭ ॥

इति श्रीस्कान्दे महापुराणे
[illegible] संहितायां श्रीस्कान्द[illegible]
[illegible]
[illegible]
श्रीकर्णिकारवनमाहात्म्ये
इन्द्रतीर्थमहिमवर्णने
[illegible]
अष्टमोऽध्यायः ॥
इन्द्रतीर्थमाहात्म्यं सम्पूर्णम् ॥

नवमोऽध्यायः ॥

क्षेत्रमहिमवर्णनम् ॥

श्रीसूतः — [illegible]

னைப்போலவார்களென்று சொல்லிமுடித்தார்.

ஸ்ரீகர்ணிகாரவநமாகாத்மியத்தில்
இந்திரதீர்த்தமகிமையில் எட்டாவது அத்தியாயம
ஈசுவரசரித்திரம்
முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

க்ஷேத்திரமகிமை.

மறுபடியுஞ் சூதமகாமுனிவர் சௌநகர்முதலான மு

[illegible]

வர்களை நோக்கி, ஓ மகாதவம் பொருந்திய பெரியோர்களே! ஒருசமயம் தென்னாட்டிலுள்ள திவ்வியஸ்தலங்களைத் தெரிசித்துவரும்பொழுது அந்தக்கர்ண்ணிகாரவநத்திலும் ஸ்நாநஞ்செய்து கரச்சின்னலிங்கத்தைப் பூஜித்துக்கொண்டு வசிக்கும் ஸமயத்தில் நான்கண்டவிசேஷத்தைச்சொல்லுகின்றேன்; கேளுங்கள். யென்னவென்றால், அப்பொழுதவ்விடத்திலாறுருதுக்களிலுமருமையான வஸந்தருதுவானதேற்பட்டது. உடனே அங்குள்ளமாமரங்கள், அடிமுதல் நுனிவரையுந்துளிர்த்துத்துளிர்மறையப் பூத்துப் பூவுதிராமல் காய்த்துப்பனங்காய்கள்போல் பறுத்துப் பக்குவமாயுதிர்ந்த பழங்களால் பாத்திகட்டி அப்பாத்தியில் பூந்தனைப் பெருகவிட்டு, அதினால் மறுபடியுஞ் செழிப்புற்று

[illegible] ||௯|| [illegible]
[illegible] ||௧௦|| [illegible]
[illegible] ||௧௧|| [illegible] | கண்வ
காநநம் ரம்யம் ஸர்வஸௌக்யப்ரதாயகம் ||௧௨|| [illegible]
[illegible] ||௧௩|| [illegible]
[illegible] ||௧௪|| [illegible]

நின்றதுகள். அத்தாரண்யத்துள்ள கறுங்குயில்கள் அம்மாமரத்துளிர்களை யதிகமாயருந்திக் கண்டங் கரகரத்துப் பஞ்சமத்தொனியுடன் காதுகளுக்கின்பமாகக் கானஞ்செய்யப் பூநதேனைப் பானபண்ணிப் பூநக்கிச்செங்கரிக்க மல்லிகைப்பூப்பொடிகளையும், மந்தாரப்பூத்தேன்களையும் மருவிக்கொண்டு மந்தமாகமலயமாருதம் வீச, அதினால் காமவெறிகொண்ட கின்னர கிம்புருஷ சித்த வித்தியாதர நாககன்னிகைகள் கணவன்களுடன் கூடக்காமப்போர்புரிந்து இளைத்து முகம்வாடி மதுவையருந்தி ம[illegible]யும் மதங்கொண்டு மாதவத்தோர்மனங்கலங்க மதுரமாகப்பாடி நடித்தார்கள். அதுநிற்க, அக்காட்டிலதிகரித்த திருமலைக்கோங்குகளும், பொரசுகளும், தேக்குகளும், பாக்குமரங்களும், பனைகளும், கொடைப்பனைகளும், அரசு வில்வம்முதலான புண்ணியவிருக்ஷங்களும், நவ்வல்மரங்களும், சம்பகம், சாம்பேயம், அடம்பம், அசோகம், பாடலம், சாலம், தமாலம், முகிழம் முதலான மரங்களும் பருத்துத் தளிர்த்துப் பூத்துக் காய்த்துப் பழுத்து விண்மறையவளர்ந்து நின்றதுகள். தவிரவும் அவ்வனத்திலுள்ள வச்சிரதீர்த்தம், இந்திரதீர்த்தம், தே

[illegible] सस्वनं [illegible] दिनेदिने । [illegible]
[illegible] ॥ १५ ॥ [illegible]
[illegible] जनालय [illegible] । दृष्ट्वा
[illegible] भेजिरे [illegible] ॥ १६ ॥ [illegible]
तपः कुर्वन्तो [illegible] । [illegible]
[illegible] ॥ १७ ॥ [illegible]
[illegible] । दृष्ट्वा [illegible]
[illegible] ॥ १८ ॥ [illegible]

தீர்த்தம் முதலிய தீர்த்தங்களில் இளங்காற்றினால் சிறு அலைகளுண்டாகித் தாமரைமலர்களை அசைக்க அவைகளில் பதுங்கியிருந்த அன்னங்கள் முதலான ஜலவாசிகளான பக்ஷிகள் கிளம்பிச் சௌகரியத்தில் வட்டமிட்டு மறுபடி இறங்கி மலர்களிலமர்ந்து மறுபடிகாற்றினாலுயரக் கிளம்பிச் சப்தத்துடன் சஞ்சரிக்கப் பாசிக்கொத்துகளுஞ் சல்போலசைய மச்சங்கள் துள்ளிமறிவிழ பசுவின்கன்று புலியினிடம் பாலருந்த, அவைகளைக்கண்டு வநவாஸிகள் மனமகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். அந்ததீர்த்தத்தின் கரைகளில் தவஞ் செய்யும் முனிவர்கள் காதுகளிலும் சடைகளிலும் பக்ஷிகள் கூடுகட்டிக் குஞ்சுகளுடன் களகளவென்று சப்தித்துக்கொண்டிருந்தன. சரீரம் மறையும்படி புற்றுண்டாகிப் புற்றின் புதர்களில் நாகங்களுறைந்திருந்தன. இவ்விதம் மகாமுனிவர்களமர்ந்த சர்ண்ணிகாரவனத்தின் மாக்ஷிமையை ஆதிசேஷனுஞ்சொல்ல வல்லவனல்ல. முனிவர்களே! காஞ்சினேசனுடைய ஆலயத்தில் கோபுரம் மதில் முதலியவைகளைக் கட்டிப்புண்ணிய தீர்த்தங்களையும் வெட்டி சீர்திருத்தஞ்செய்தவர்கள் பூமியில் செழிப்புற்றுப் புண்ணியலோகங்களில் போகங்களை யனுபவித்து முடிவில்

ஶ்ரத்தயா பரமயா [illegible] ஶ்ருணோதி ஸமாஹிதஃ
ஸ புக்த்வா ஸகலாந் போகாநந்தே ஶிவபதம் வ்ரஜேத்
॥ ௧௯ ॥ கண்வபுரவநே புண்யே யே வஸந்தி நரோ-
த்தமாஃ । தே ஸர்வே ஶிவஸாயுஜ்யம் லபந்தே நாத்ர ஸம்-
ஶயஃ ॥ ௨௦ ॥ க்ஷேத்ராணாமுத்தமம் [illegible] ஸர்வபாப-
[illegible]
[illegible] ॥ ௨௧ ॥ [illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ ௨௨ ॥ [illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ ௨௩ ॥ [illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ ௨௪ ॥ [illegible]
[illegible]

முக்தியை யடைவார்களென்பதில் என்ன ஐயம். அந்த க்ஷேத்திரத்தில் அன்னதானம், சுவர்ணதானம், வஸ்திரதானம் முதலான தானங்களைச் சிறுதேனுஞ் செய்தவர்கள் அழிவில்லாப்பதத்தை யடைவார்கள். வீடுகளைக்கட்டி வேதியரைக் குடிவைத்தோர்களுக்கு விண்ணுலகஞ்சொந்தமாகும் அவ்விடத்திலீசனுக்கு உத்ஸவத்தை யேற்படுத்தி நடத்திவரும் புண்ணியர்கள் கைலைக்கதிபதியாவார்கள். அஹோ என்ன க்ஷேத்திரம்! யென்ன தீர்த்தம்! யென்னபெருமை! யேதோ தெரிந்தவரைகொஞ்சம் சொன்னோம். கற்பகோடிகாலஞ்சொன்னாலும் விரிவாய் சொல்லமுடியாதென்று சொல்லிமுடிக்க வப்பொழுது சௌநகர்முதலான நைமிசவநவாஸிகள் சூதரைநோக்கி ஓமகானுபாவா! யென்ன ஆச்சரியம். இப்பேர்ப்பட்ட மகிமையோங்கிய மாகாத்மியத்தை

र्त्वा मात्मान् सर्वान् कामीशान्नीश्वराः ॥ २५ ॥ स
हेमा विविधं माहात्म्यं यावितावद्भयावहम् । स
त्यायुक्तं पुण्यं विविधं च मेनावहम् ॥ २६ ॥
कावेरीस्नानमाहात्म्यं सह कावितात्मना । सपुत्र
सपुत्र माहाव्राज्ञ जीवजीव शतं समाः ॥ २७ ॥ इति
स्तुत्वा माहाभागाः पुत्रकं वरराणि कोदत्तम् । वाज
यित्वाऽद्यप्रभृत्येः पुण्यैषारासारेणवस्था ॥ २८ ॥
अक्षये च स्त्रजवसीवेतु पुण्ये राज्यैषु हाज
रेनः । कण्ठकारवनं चेत सर्वं सहेपु नीश्व
राः ॥ २९ ॥ सर्वेन्तः सर्वकृत् स्वाक्षा तीयेपु
षु निकृत्यः । पुण्यजयित्वा माहात्म्यं कावेरीस्नाना
यं पापं ॥ ३० ॥ सवपुसंपक्ष्यत्वं पापहं सवपुरा
पश्चिनिवारकं । विष्णुपुण्यण्या तया प्रेतवत्यार्थवि
कया सह ॥ ३१ ॥ तत्स्वसाधावु संपुत्रावा अभी
षु नवीरान्वे । पुनः पेनपुत्रिपमावाद्य सम्वमेण

யுபதேசித்து யெங்களைப் பரிசுத்தஞ்செய்த வுமக்கு நாங்க ளென்னசெய்யப்போகின்றோம்? நீரெப்பொழுதுஞ் சிரஞ்சீவியா யிருக்கடவீரென்று வாழ்த்தி அர்க்கியபாத்தியம் முதலானதுகள் கொடுத்து ஆடை ஆபரணங்களாலலங்கரித்து சந்தனம் புஷ்பம் முதலியவைகளால் பூஜித்துத் தழுவிச்சந்தோஷிக்கச்செய்து அவருடன் திருக்கைச்சின்னம் வந்து திருக்குளங்களில் நீராடி யீசனைப்பூஜித்துச் சகதீசனனுக்கிரகத்தால் பவபந்தம்நீங்கி ஜீவன்முக்தியை யடைந்து மறுபடியும் கைலாசஞ்சென்று மனமகிழ்ச்சியுடன்சுகமாகவாழ்ந்தார்கள். இதைப்படித்தவர்களும் கேட்டவர்களுமப்படி

ஷட்பதபதத்வம் நிகாம் ॥ ௩௨ ॥

இதி ஸ்ரீஸ்காந்தே மஹாபுராணே
ஸநத்குமாரஸம்ஹிதாயாம் ஸ்ரீஸூதஸநத்குமாரஸம்வா
பஞ்சவர்ணமாஹே யஜ்ஞாங்கதவஸாஸ்த்ரப்ர
ப்ராஸ்யாதிஸ்வாமிநாதமாஹாத்ம்யாந்தர்கத
கர்ணிகாரவநமாஹாத்ம்யே
க்ஷேத்ரமஹிமாநுவர்ணநம் நாம
நவமோऽத்யாய: ॥
கர்ணிகாரவநமாஹாத்ம்யம்
ஸமாப்தம் ॥

யே செழிப்புடன் வாழ்ந்துமுடிவில்முக்திவீடடைவார்கள்

கர்ச்சின்னமாகாத்மியத்தில் ஒன்பதாவதத்தியாயம்

க்ஷேத்திரமகிமை

முற்றிற்று.

கர்ணிகாரவநமாகாத்மியம்

முற்றிற்று.